

பேராசிரியர் ம.இரகுநாதன். க.சண்முகலிங்கம். வர்மா.
 ந.சந்திரசேகரம். மொழிவரதன். முல்லைக்கேணைஸ். ம.நிரேஸ்குமார்.
 இதயராசா. உடுவில் அரவிந்தன். க.பரணீதரன்.
 சி.சிவசேகரம். சாந்தி நேசக்கரம். மஞ்சு மோகன். நா.நவராஜ்.
 வல்வைக்கமல். மு.யாழவன். அ.அஜந்தன்.

கலை

புரதம ஆசிரியர் : க.பரணீதரன்

107 100/-

சுறாப
 இலக்கிய
 மாத
 சந்திரிகை

ஆவணி 2017

1001 1001
1001 1001
1001 1001
1001 1001

ஜீபதி

கட்டுரைகள்

**“ஒரு வெண்மணற்கிராமம் காத்துக்
கொண்டிருக்கிறது” நாவலில்
பழையமையும் புதுமையும்**
பேராசிரியர் ம. இரகுநாதன்..... 03

**விருத்தியும் குறை விருத்தியும் - நவமார்க்சிய
நோக்குமுறை**
க.சண்முகலிங்கம்..... 12

மேமன்கவியின் படைப்புலகம்
வர்மா..... 19

**அப்துல்கலாமின் சிந்தனை வீச்சுக்களும்
பின்புலமும்**
ந.சந்திரசேகரம்..... 33

**எனது முதற்பரவம் “மேக மலைகளின்
ராகங்கள்”(சிறுகதைத்தொகுப்பு)**
மொழிவரதன்..... 39

சிறுகதைகள்

முல்லைக் கேணைஸ்..... 06

ம.நிரேஸ்குமார் 16

இதயராசன்..... 21

உடுவில் அரவிந்தன்..... 29

க.பரணீதரன்..... 42

கவிதைகள்

சி.சிவசேகரம்..... 24

மஞ்சு மோகன்..... 25

சாந்தி நேசக்கரம்..... 25

நா.நவராஜ்..... 32

வல்வைக்கமல்..... 32

மு.யாழ்வன்..... 45

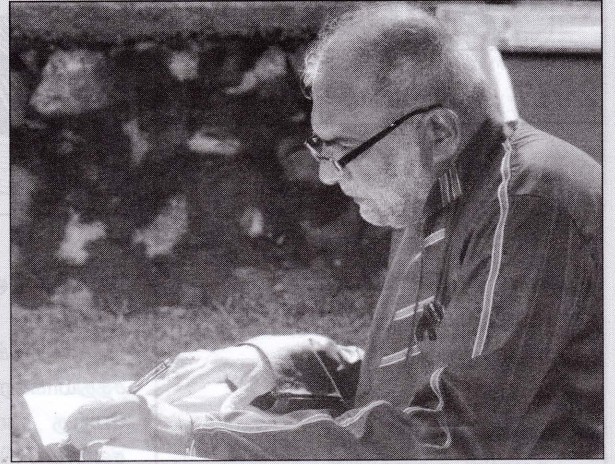
அ.அஜந்தன்..... 45

நூல் மதிப்பீடு

சி.சிவசேகரம்..... 26

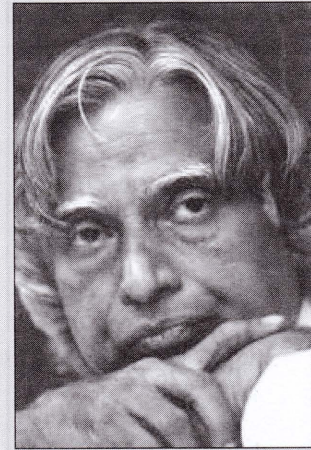
அர்ச்சுனன்..... 41

பேசும் விருந்துகள்

“மேமன் கவியின் படைப்புலகம்”

- வர்மா -

அப்துல்கலாமின் சிந்தனை வீச்சுக்களும்
பின்புலமும்

- ந.சந்திரசேகரன் -

அட்டை ஓவியம்

நன்றி இணையம்

ஜீவநதி

2017 ஆவணி இதழ் - 107

பிரதம ஆசிரியர்

க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிலை துவையந்தன்
ப.விஷ்ணுவரீகீர்த்தி

பதிப்பாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை அகம்
சாமணந்தறை ஆலடிப்பிள்ளையார் வீதி
அல்வாய் வடமேற்கு
அல்வாய்
இலங்கை.

ஆலோசகர் குழு:

திரு.தெனியான்
திரு.கி.நடராஜா

தொலைபேசி : 0775991949
0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan
Commercial Bank, Nelliady
A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும் அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே பொறுப்புடையவர்கள்.

ஜீவநதி சந்தா வியரம்

தரவீர்தி - 100/= ஆண்டுச்சந்தா - 1500/=
வெளிநாடு - \$ 60U.S
மணியோடரை

அல்வாய் தபால் நிலையத்தில்
மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.
அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

**K .Bharaneetharan,
Kalaiaham ,
Alvai North west, Alvai.**

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்
K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch
A/C No. - 8108021808 CCEYLKLY

ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் இதய ஓடை
ஆழ நீர் தன்னை மொண்டு
செறி தரும் மக்கள் எண்ணம்
செழித்திட உற்று உற்று...
புதியதோர் உலகம் செய்வோம்! - யாரதிதாசன்-

மக்கள் குடியிருப்பிலிருக்கும் சுடலையை அகற்றக்கோரும் போராட்டம்

மக்கள் குடியிருப்பில் இருக்கும் சுடலையை அகற்றக்கோரி சத்தியாக்கிரக போராட்டத்தை மிகவும் அமைதியான முறையில் புத்தூர் மேற்கு கலைமதி விளையாட்டு கழகத்தை சேர்ந்த மக்கள், கலைமதி சனசபை நிலைய முன்றலில் பந்தலிட்டு காலை 10 மணியிலிருந்து இரவு 10 மணி வரை அமர்ந்திருந்து போராட்டம் நடாத்தி வருகின்றார்கள். குறிப்பிட்ட மயானத்தை சுற்றி பல குடிமனைகள் இருப்பதால் அங்கு பிணம் எரிக்கப் படுவதில்லை. ஆனால் அண்மையில் வயோதிபர் ஒருவரின் சுடலத்தை அவரின் கடைசி ஆசை என்ற பெயரில் குறிப்பிட்ட சுடலையில் எரிக்க முற்பட்டபோதுதான் இந்த பிரச்சினை பூதாகரமாக வெடித்தது. மக்களது போராட்டம் நியாயமானதே, ஏனெனில் குறிப்பிட்ட சுடலையின் வேலியோடு 2 அடி வித்தியாசத்தில் சுடலையின் மூன்று பக்கங்களும் வீடுகள் அமைந்துள்ளன. விவசாயத்தை நம்பி வாழும் மக்கள் செறிந்த பிரதேசமாக காணப்படுகின்றது. பிணம் எரிக்கும் போது ஏற்படும் தூர்நாற்றம், வரும் புகை காரணமாக அருகில் உள்ளவர்கள் நோய் வாய்ப்பட்டதாகவும் அண்மைய வீடுகளில் உள்ள சில குழந்தைகள் குறைபாடுள்ள குழந்தைகளாக பிறப்பதாகவும், சுடலையில் எரிக்கப்படும் பிணத்தின் அரைகுறையாக எரிக்கப்பட்ட உடலுறுப்புகளை "நாய்" வீடுகளுக்கு இழுத்து வருவதாகவும் மக்கள் குறைப்பட்டனர். இவ்வாறான காரணங்களால் குறிப்பிட்ட மயானத்தில் பிணங்கள் எரிக்கப்படாது தடையுத்தரவு நீதவானால் பிறப்பிக்கப் பட்டிருந்த போதும் சிலர் இவ்வாறான தடையுத்தரவுகளையும் மீறி செயற்படுவதால் அடிக்கடி குழப்பம் வருவதாக மக்கள் கூறுகின்றனர். இவ்வாறு வட பகுதியில் பல இடங்களில் மக்கள் வாழும் பிரதேசத்தில் பல மயானங்கள் சுகாதாரக்கேடாக காணப்படுகின்றன. அவை அனைத்தையும் நீக்க கோரி நடைபெறுகின்ற போராட்டம் நியாயமானதே; ஏற்றுக் கொள்ளப்பட வேண்டியதே. இந்த மயானப் பிரச்சினைகளுக்கு பின்புலமாக சாதியம் சார்ந்த சில காரணிகளும் பின்நிற்கின்றன. தற்போதும் வடபுலத்தில் பல இடங்களில் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு ஒரு சுடலையும், உயர் சாதியாக தம்மை கருதுபவர்களுக்கு ஒரு சுடலையும் அருகருகாக காணப்படுகின்றன. மிகவேகமாக முன்னேறி வருகின்ற தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி நிறைந்த உலகில் வடபுலத்தை சேர்ந்தவர்கள் தற்போதும் சாதியை வடிவமாற்றத்துடன் தக்க வைத்துக் கொண்டு இருப்பது வியப்பிற்குரியதாகவும் வேதனைக்குரியதாகவும் உள்ளது. குறிப்பிட்ட மக்களின் கோரிக்கைகளை சரியாக ஆராய்ந்து அரசியல் தலைவர்கள் நியாயமான தீர்வை மக்களுக்கு வழங்கவேண்டும். சுத்தமான காற்றை மக்கள் சுவாசிக்க வேண்டும். சமரசம் உலவாவும் இடமாக மயானமாவது விளங்க வேண்டும். இதற்கு இலக்கியகாரர்களும் பின்னாலும் நிற்க வேண்டும்.

- க.பரணீதரன்

ஜீவநதியின் பிரதி கிடைக்கும் இடங்கள்

யாழ்ப்ப - பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை, புகல்ப - திருநெல்வேலி.
கொழும்பு வெள்ளவத்தை - பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை,
செட்டித்தெரு பூபாலசிங்கம்,
பரணி புத்தகக் கூடம் - நெல்லியடி

“ஒரு வெண்மணற் கிராமம் காத்துக்கொண்டிருக்கின்றது” நாவலில் பழைமையும் புதுமையும்

கிழக்கிலங்கையில் மூதூர்ப் பிரதேசத்தில் கிண்ணியா பிரதேசச் செயலர் பிரிவுக் குட்பட்ட ஆலங்கேணி என்னும் கிராமத்தைக் களமாகக் கொண்டது இந்நாவல். பரந்த வயல் வெளி களையும் ஆங்காங்கே கண்டற் காடுகளையும் உப்பு வெளி களையும் கொண்டதாகவுள்ள ஆலங்கேணிக் கிராமத்தின் அயற் கிராமங்கள் பலவும் முஸ்லிம் மக்கள் பெரும் பான்மையாக வாழ்ந்து வரும் கிராமங்களாகவே இருந்த போதும் ஆலங்கேணியில் வாழும் தமிழர்கள் தமது பாரம்பரியமான பண் பாட்டிலிருந்து விலகாதவர்களாகவே வாழ்ந்து வருகின்றனர் எனினும் நகரப்புறத்து நாகரிகம் இக்கிராமத்தின் வாசற் கதவுகளையும் தட்ட ஆரம்பித்து விட்டதை இந்நாவல் எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

கதைக்கரு

இந்நாவலின் கதை ஆலங்கேணிக் கிராமத்து இளைஞனான தாமோதரத்தை மையமாகக் கொண்டது. தாமோதரம் ஒரு சாதாரண விவசாயக் குடும்பத்தில் பிறந்தவன். தந்தை மயில்வாகனம் ஒரு பால் வியாபாரி. தன்னிடமிருந்த எருமை மாடுகளில் பால் கறந்து அதனைத் தயிராக் கி விற்று வருவதே அவரின் பிரதான தொழில். தாமோதரம் ஆலங்கேணிக் கிராமத்துப் பாடசாலையில் எட்டாம் வகுப்பு வரை கல்வி கற்றுப் புலமைப்பரிசில் பரீட்சையிலும் சித்தியடைகின்றான். தாமோதரத்தின் திறமையை அவ தானித்த ஆசிரியர் சின்னத்தம்பி அவனைத் தனது சொந்த ஊரான நெல்லியடியிலுள்ள மகாவித்தியாலத் திற்கு இடைநிலைக் கல்வி கற்பதற்

பரந்த வயல் வெளி களையும் ஆங்காங்கே கண்டற் காடுகளையும் உப்பு வெளி களையும் கொண்டதாகவுள்ள ஆலங்கேணிக் கிராமத்தின் அயற் கிராமங்கள் பலவும் முஸ்லிம் மக்கள் பெரும் பான்மையாக வாழ்ந்து வரும் கிராமங்களாகவே இருந்த போதும் ஆலங்கேணியில் வாழும் தமிழர்கள் தமது பாரம்பரியமான பண் பாட்டிலிருந்து விலகாதவர்களாகவே வாழ்ந்து வருகின்றனர் எனினும் நகரப்புறத்து நாகரிகம் இக்கிராமத்தின் வாசற் கதவுகளையும் தட்ட ஆரம்பித்து விட்டதை இந்நாவல் எடுத்துக்காட்டுகின்றது

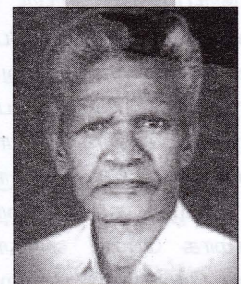
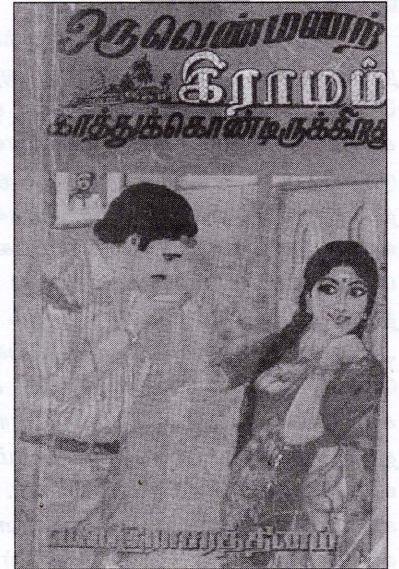
பேராசிரியர் ம.இரகுநாதன்

காக அனுப்பி வைக்கின்றார்.

ஆலங்கேணிக் கிராமத்தின் முதல் பட்டதாரியாக வரவேண்டும் என்றும் ஆலங்கேணிக் கிராமத்திலிருந்து முதன் முதலில் பல்கலைக் கழகம் சென்றவன் என்ற பெருமையைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்றும் கனவு கண்ட தாமோரத்திற்கு உயர்தரப்பரீட்சைக் காலத்தில் எதிர்பாராத விதமாக ஏற்பட்ட தந்தையின் இழப்பு மனப்பாதிப்பை ஏற்படுத்தி விடுகின்றது. எதிர்பார்த்தது போல அவனால் பரீட்சையைத் திறம்பட எழுத முடியாமல் போய் விடுகின்றது. இதனால் அவனின் பல்கலைக் கழகக் கனவு கனவாகவே போய்விடுகின்றது. ஆசிரியர் சின்னத்தம்பியின் முயற்சியால் அவன் ஆசிரியத் தொழிலில் இணைந்து பயிற்றப்பட்ட விஞ்ஞான ஆசிரியராகப் பணியாற்றுகின்றான்.

தாமோதரத்தின் கதைகள் பொய்யாகிப்போன போது அவனையே எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்த அவனின் மாமன் மகள் சௌந்தரத்தின் கல்யாணக் கனவும் நிறைவேற முடியாமல் போகின்றது.

தாமோதரம் ஆசிரியப் பணியால் ஆலங்கேணிக் கிராமத்தை முன்னேற்றிவிட வேண்டும் என்ற இலக்கோடு வாழ்ந்ததால் சௌந்தரம் அவனுக்குச் சமையாகவே

தெரிகின்றாள். இதனால் அவன் செளந்தரத்தோடு பழகுவதைக் குறைத்துச் சற்றுத் தூர விலகிப் போகவே விரும்புகின்றாள். ஆனால் செளந்தரம் எவ்வாறாயினும் அவனோடு இணைந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆசையுடனேயே இருக்கின்றாள். இதனாலேயே அவள் தகப்பனின் தடையை யும் மீறித் தொடர்ந்து படித்துத் தானும் ஓர் ஆசிரியை யாக வருகின்றாள். ஆசிரியத்தொழிலில் இணைந்து கொண்ட செளந்தரம் தாமோதரத்தின் வழித்தடத்தில் அவனைத்தொடர்ந்து செல்கின்றாள். தாமோதரம் கிராமத்தின் முன்னேற்றம் என்ற ஒரே இலக்கை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருக்கின்றாள். அவனின் கால்கள் அந்த இலக்கை அடையும் போது ஓய்ந்து கொள்ளும். அப்போது தான் அவனைத் தொடர்ந்து செல்லும் செளந்தரம் அவனோடு இணைந்து கொள்ள முடியும். தாமோதரத்தின் பயணம் காலம் நேரம் குறித்த வரையறைக்குக் கட்டுப்படாத பயணம் என்பதால் செளந்தரத்தின் காத்திருப்பும் காத்திருப்பாகவே முடிந்து போகலாம். இங்கு வெண்மணற் கிராமம் அவர்களின் வாழ்வுக்காகக் காத்துக்கொண்டிருக்கின்றது. ஆனால் தாமோதரம் கிராமத்தின் வாழ்வுக்காகக் காத்திருக்கின்றாள். காத்திருப்புக்கள் கலைந்து போகும் போது கதை மீண்டும் தொடரலாம். இதற்குக் காலமே பதில் கூற வேண்டும். நாமும் அதற்காகக் காத்திருப்போம்.

பழமையும் புதுமையும்

மனித சமுதாயம் குழுக்களாக இணைந்து நிரந்தரமான குடியிருப்புக்களை ஏற்படுத்திக்கொண்ட போதே கிராமங்கள் உருவாகின. ஒவ்வொரு கிராமங்களும் இரத்த உறவுள்ள குழுக்களால் உருவாகிய போது குழுக்கள் ஒவ்வொன்றும் தத்தமது பண்பாட்டுத் தனித்துவங்களை மிகவும் இறுக்கமாகவே பேணி வந்தன. கால மாற்றத்தில் கிராமங்கள் கிராமத்துக்குரிய பண்பினைப் படிப்படியாக இழந்து நகரப்புற நாகரிகத்திற்கு மாறிக்கொண்டிருந்தாலும் பழமை மீதான அவர்களின் பற்றும் ஏதோ ஒரு வகையில் தொடர்ந்து கொண்டிருப்பதையே சமுதாய வரலாறு எடுத்துக் காட்டுகின்றது. ஆலங்கேணிக்கிராம மக்களும் தமது தனித்துவமான பண்பாட்டு பாரம்பரியங்களிலிருந்து விலகிச் செல்ல விரும்பாதவர்கள். இதனாலேயே அரசாங்கம் குடியேற்றத் திட்டங்களை அமைத்துக்காணி வழங்க முற்பட்ட போது இவர்கள் கிராமத்தை விட்டு இடம் பெயரவில்லை. குடியேற்றத் திட்டங்களில் பல்வேறு சமூகத்தவர்களும் இணைந்து வாழ வேண்டிய தூழல் இருப்பதால் அங்கு சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகளுக்கான வாய்ப்பு இல்லாமற் போய்விடுகின்றது. இதனால் பழமை மீதான பற்றுக் கொண்டவர்களுக்கு இவ்வாறான தூழல் உவப்பானதாக இருப்பதில்லை. இதனாலேயே இவர்கள் கிராமத்தை விட்டு குடியேற்றத் திட்டங்களுக்குச் செல்ல விரும்புவதில்லை.

பழைய தலைமுறையினர் பாரம்பரியங்களை இறுக்கமாக பேணி வந்தாலும் புதிய தலைமுறையினரிடையே கால மாற்றத்திற்கேற்ப மாற்றங்கள் ஏற்படவே செய்கின்றன. தாமோதரத்தின் அண்ணன் நாகேந்திரம் பாரம்பரியத்தை மீறி வேறொரு சாதிப்

பெண்ணையே திருமணம் செய்கின்றாள். இதனால் தந்தை மயில்வாகனம் இறக்கும் வரையும் அவனை ஒதுக்கியே வைக்கின்றார். ஆனால் படித்த முற்போக்குச் சிந்தனையுள்ள இளைஞனான தாமோதரம் அண்ணன் மீது அனுதாபம் காட்டி வருகின்றாள். இது பழைய தலைமுறையினருக்கும் புதிய தலைமுறையினருக்கும் இடையே ஏற்படும் முரண்பாட்டிற்கு அடையாளமாக உள்ளது.

சாதியம்

மேலும் ஆலங்கேணிக்கிராமத்து இளைஞர்கள் சாதிய வேறுபாடுகளைக் கடந்தவர்களாக நின்றே கிராமத்தின் முன்னேற்றத்திற்காக உழைக்கின்றனர் என்பதற்கு சிகையலங்கரிப்புத் தொழிலாளியான பரமன் எடுத்துக்காட்டாக உள்ளான். பரமனும் ஏனைய இளைஞர்களும் சாதி வேறுபாடின்றிப் பழகுவதைக் காட்டும் ஆசிரியர்,

“இங்கே சிகை அலங்கரிக்கும் பரமனோடு

பழகுவதைப் போலத் தம்பலகாமத்தில் முடியுமா?”

எனக்கேட்டு தம்பலகாமத்தில்,

“எங்களைப் போல உயர்ந்த சாதி வேளாளர் இந்த இலங்கைச்சிலோனிலே கிடையாது”

(ப.53) என்று வேளாளர்களும்

“நாங்கள் சாதாரண கரையாரல்ல, மஞ்சகந்தியைப் பரிமள கந்தியாக்கிய குருகுலத்துச் சத்திரியர்கள்”

என்று மகாபாரதப்பெருமை பேசுவவர்களாகக் கரையாரும் இருந்து கொண்டு சிப்பித் திடலில் வாழும் ஒரு சிலரைக் குறைந்த சாதிக்காரர் என்று ஒதுக்கி வைத்திருப்பதையும் அவர்களுக்கு செம்பிலே தண்ணீர் கூடக் கொடுக்க மாட்டார்கள் என்றும் கோயிற் பிரகாரத்தில் அங்கப்பிரதட்சணம் செய்யக்கூட விடமாட்டார்கள் என்றும் கூறுவது தம்பலகாமத்து மக்கள் இன்னும் பழமையில் ஊறியவர்களாகவே இருக்கின்றார்கள் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாக உள்ளது.

வயன் கல்வி

பெண்கள் பருவமடைந்ததும் அதனை ஊருக்கெல்லாம் பறையடிப்பது போல ஒலிபெருக்கியை முடுக்கிவிட்டு நீராட்டு விழா நடாத்துவதும் அதன் பின்னர் அப்பெண்களைப் பாடசாலைக்குச் செல்லாமல் நிறுத்தி விடுவதும் கிராமத்தவர்களின் வழக்கம் செளந்தரமும் இதற்கு விதிவிலக்காகவில்லை. அவள் பருவமடைந்ததும் தகப்பன் அவளைப் பாடசாலைக்குச் செல்லாமல் நிறுத்தி விடுகின்றார். தாமோதரம் ஆலங்கேணியில் பிறந்திருந்தாலும் நெல்லியடியில் படித்ததால் நகரத்து நாகரித்தை அறிந்தவன். நகரப் புறத்தில் பெண்கள் ஆண்களுக்குச் சமமாகக்கல்வி கற்பதைக் கண்டு கொண்டவன். இதனால் தான் செளந்தரத்தை மாமன் பாடசாலைக்குச் செல்லாமல் தடுத்ததை அவனால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை அவன் செளந்தரத்திடம்,

“அப்பா சொன்னார் என்று நீயும் போகாமல் இருந்தீர்றாய். எல்லாம் நீ இந்த ஊரிலே பிறந்த கொடுமை. நீயும் தம்பலகாமத்தில் பிறந்திருந்தால் படிப்பை நிறுத்தியிருக்கமாட்டாய். இந்த நாட்டில் முடியாதெண்டு அந்த ஊரில் ஆணும் பெண்ணும்

இந்தியாவுக்குப் போய்க் கிராஜீவேட் பண்ணிற்று வாறாங்க...

இப்ப இந்தியாவுக்குப் போகத்தேவையில்லை எஸ்.எஸ்.சி. மட்டும் ஆலங்கேணியிலேயே படித்து ஆகக்குறைந்தது ஒரு ஆசிரியை ஆகலாம். ஆலங்கேணியில் முதலாவது ஆசிரியை யாக நீ ஆவாய் என்ற நான் கனவு கண்டேன்" (ப.32)

எனக்கூறுவதும், அதற்குச் சொந்தரம்,

"மாமி கூட நான் பாடசாலைக்குப் போறது விரும்பல்ல... பின்னேரத்தில நான் ரீச்சரிட்டைத் தையல் படிக்கிறன அது எனக்குப்போதும்" (ப.32)

என்று வாதாடுவதும் பழைமைக்கும் புதுமைக்கு மாண முரண்பாட்டின் வெளிப்பாடாகவே உள்ளது.

தாமோதரம் நகரத்து நாகரிகத்தைத் தெரிந்து கொண்டதால் சொந்தரம் பாடசாலைக்குச் செல்ல வேண்டும். படித்து ஓர் ஆசிரியையாக வர வேண்டும் என்று விரும்புகின்றான். மற்றொரு பக்கத்தில் நகரத்து நாகரிகத்தை அறியாத பாலா, தனது முறைப் பெண்ணான லட்சுமி பாடசாலைக்குச் செல்வதை விரும்பாமல் அவள் மட்டக்களப்பு வேதக்கார இங்கிலிஸ் வாத்தியாருடன் காதல் என்று கதை கட்டி விடுகின்றான். (ப.72) அவள் பாடசாலைக்குச் செல்வதைத் தடுப்பதற்காகவே பாலா இவ்வாறு கதை கட்டி விடுகின்றான் எனத் தெரிந்து கொண்ட தாமோதரம்பாலாவிடம்,

"ஏன் உன்னைப்போல அவளும் படியாம இருக்க வேணும் என்று விரும்புறியா" (ப.72) எனக்கேட்ட போது பாலா,

"படிச்சது போதும் மச்சான் இன்னமும் படிச்சாளெண்டா அவள் என்னை மதிக்க மாட்டாள் படிச்சிக்கிடிச்சி வாத்தியாராப் போனாளெண்டாப் பிறகு அவளுக்கு ஒரு வாத்தி மாப்பிள்ளை தான் தேவைப்படும்" (ப.72)

என்று தனது நியாயத்தை முன்வைக்கின்றான். தான் படிக்கவில்லை என்பதற்காக அவளையும் படிக்க விடாமல் தடுக்கும் பாலாவின் குரூரமான சிந்தனையை எண்ணிய தாமோதரம் அதிர்ச்சியடைகின்றான்.

இளவயதுத் திருமணம்

கல்வியின் அவசியத்தை உணர்ந்து கொள்ளாத நிலையில் ஆண்கள் இளவயதிலேயே திருமணம் செய்து கொள்கின்றனர். பதின்மூன்று பதினான்கு வயதில் பருவமடையும் பெண்களைப் பாடசாலைக்குச் செல்ல விடாமல் நிறுத்தி விடும் போது அவர்களும் குறைந்த வயதிலேயே திருமணம் செய்ய வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டு விடுகின்றது. இளவயதுத் திருமணங்களால் இவர்களது வாழ்க்கை துன்பகரமானதாகவே முடிந்து போகின்றது. நாகேந்திரம் இதற்குத் தக்கதொரு எடுத்துக்காட்டாகும் நாகேந்திரத்தின் துன்பத்தைக் கண்டு வேதனைப்பட்ட தாமோதரம் தாயிடம்,

"அம்மா, அண்ணனைப் பார்த்தாய் பரிதாபமாய் இருக்கு, விடியற் காலையிலே காவுதடியைச் சூமந்து போறான். திருக்கிணா மலை வெயில் எல்லாம் திரிஞ்சி பொழுது படத்தான் வீட்டுக்கு வாறான்" எனக்கூறிய போது தாய்,

"யார நோகிறது? இந்த கறுமத்தை அவன் தான் தேடிக்கொண்டான். முளைக்க முன்னம் அவனுக்குக் கல்யாணம்..."

(ப.23) எனக் கூறுவது இளவயதுத் திருமணத்தால் ஏற்பட்ட துன்பத்தையே எடுத்துக்

காட்டுகின்றது.

வாழ்க்கைமுறை

ஆலங்கேணிக்கிராம மக்கள் நகரத்து நாகரிகத்தின் தாக்கத்திற்கு உட்பட்டாலும் கிராமத்தின் பண்பாட்டுப் பாரம்பரியங்களைத் தொடர்ந்தும் பேணி வருகின்றனர் என்பதற்கு அவர்களின் வாழ்க்கை முறையும் எடுத்துக்காட்டாக உள்ளது. அவர்களின் வீடுகளின் சுவர்கள் வரிச்சுத் தடிகளுக்குள் களிமண் இட்டுச்செய்யப்பட்டவை; கூரைகள் ஓலையால் வேயப்பட்டவை, வீடுகளின் முன்மண்டபத்து நிலையில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் வீழ்திச் சிரட்டைகள், கிடுகுவேலிகள், பக்கத்துவீட்டிற்குச் செல்வதாக வேலிகளில் விடப்பட்டிருக்கும் சிறிய வேலி மங்கடை (ப.35), முன் படலை, வீட்டு முற்றத்தில் நெல்லைச் சேமித்து வைப்பதற்காக அமைக்கப்பட்ட கொம்பறைகள், மாட்டுவண்டிப் பிரயாணம், ஊரைக் கூட்டி விழா எடுக்காமல் இரகசியமாகவே முடிந்து போகின்ற சோற்றுக் கல்யாணம், இவையெல்லாம் கிராமத்தின் பண்பாட்டைக் கட்டிக்காத்து வருபவை. நகரத்து நாகரிகம் படிப்படியாக உள் நுழைந்தாலும் கிராமத்து இளைஞர்கள் காற்சட்டை போடாதவர்களாகவே இருந்து வருகின்றனர்.

வெளியுலகம் தெரியாதவர்களாக இருந்தவர்களுக்குப் படிப்படியாக நகரத்து நாகரிகம் தெரிய முற்பட்ட போது அவர்கள் தமது முன்னேற்றம் பற்றிச் சிந்திக்க ஆரம்பித்து விடுகின்றனர். மாமன் வீட்டிலேயே கிடந்து விடிந்த தாமோதரம், நெல்லியடிக்குச் சென்று வந்த பின் "வந்த உடன அவர் வீட்ட போய் கையெழுத்து வைக்க வேணுமோ" (ப.16) என்று தாயிடம் கேட்பதும் சொந்த ரத்தைத் திருமணம் செய்ய விரும்பாமல் காத்திருக்க வைப்பதும் அவனுக்கு கிராமத்துப் பாரம்பரியமான வழக்கங்களோடு ஏற்பட்ட முரண்பாடுகளின் விளைவே. பிள்ளைகள் பிறந்ததும் அவர்களுக்குத் திருமணத்தையும் நிச்சயித்து விடுகின்ற பெற்றார் அவர்களுக்கு இளவயதிலேயே திருமணம் செய்து வைத்து விடுகின்றனர். இவ்வாறான திருமணங்களால் ஏற்படும் துன்பங்களைக் கண்ட தாமோதரம் பெற்றோரின் வார்த்தைகளை மீற முடியாமலும், தனது இலட்சியத்தைப் புறந்தள்ள முடியாமலும் தடுமாறுவதாலேயே சொந்தரம் காத்திருக்க வேண்டிய நிலை ஏற்படுகின்றது. சமூக யதார்த்தத்தில் இவ்வாறான காத்திருப்புக்கள் காத்திருப்புக்களாகவே போய்விடுவதும் உண்டு என்பதால் பெற்றோர்கள் மேற் கொள்கின்ற இவ்வாறான இளவயது நிச்சயிப்புக்கள் காலத்திற்கு ஏற்றவையல்ல என்பதும் இவர்களின் காத்திருப்பினூடாக உணர்த்தப்படுகின்றது.

பொதுவாக, ஆலங்கேணிக் கிராம மக்கள் நகரத்து நாகரிகத்திற்குப் பழக்கப்படாதவர்கள் கிராமிய பண்பாட்டில் ஊறியவர்கள். இவர்களின் வாழ்க்கையில் நகரத்து நாகரிகம் தலை காட்ட ஆரம்பித்த போது இவர்கள் பழைமையை விட்டு விட முடியாதவர்களாகவும் புதுமையைப் புறக்கணிக்க முடியாதவர்களாகவும் போராடுகின்றனர். பழைமைக்கும் புதுமைக்கும் இடையே ஏற்பட்ட முரண்பாடுகளின் முழுவடிவமாகவே இந்நாவலின் தலைமைப் பாத்திரமான தாமோதரம் விளங்குகின்றான். இந்த முரண்பாட்டின் ஆரம்பத்தை இந்நாவல் எடுத்துக் காட்டியிருப்பதால் அதன் விளைவுகளை மற்றொரு நாவலில் காணும் வரை நாமும் காத்திருக்க வேண்டும்.

பனையும் ஈரப்பலாவும்

■ முல்லைக்கோணேஸ்

சிவத்தைப்பலிகள் இயக்கம் சுட்டதற்குப் பிறகு ஊரே நடு நடுங்கிப் போயிருந்தது. சின்ராயன் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் ஊரை விட்டுப் போயிருந்தான். தேசிங்குவும் அன்றனும் புளொட் இயக்கம். கொட்வினும் சிறியனும் குணபாலனும் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எவ்

சிவத்தைச் சுட்ட செய்தி அறிந்ததும் யாருமே தெருவில் தலை காட்டவில்லை. இரவோடிவாய் தேசிங்குவும் அன்றனும் வவுனியாவுக்குத் தப்பிப் போயினர். கொட்வினை அவனது பெற்றோர்கள் கொழும்புக்கு ஐஸ் மீன் கொண்டு போகும் லொறியில் மீன் பெட்டிகளுக்குப் பின்னால் மறைத்து வைத்து அனுப்பினார்கள். சிறியன் கல்யாணம் செய்த படியால் மனைவியை விட்டு எங்கும் போகத் திராணியில்லாமல்,

“வாறது, வரட்டும்... சாவு ஒரு நாளைக்குத் தான்”

என்று வீட்டை விட்டு வெளியே தலைக் கறுப்புக் காட்டாமல் அடைபட்டுக்கிடந்தான். குணபாலன் “றெயினிங்” எடுக்காத போராளி. ஈ.பி.ஆர்.எல்.எவ் க்கு ரகர்ர ஓடுவது, அவர்களது பொருட்களை வீட்டில் வைத்துப் பாதுகாத்துக் கொடுப்பது, குறூப் ஏதாவது வந்தால் பொறுப்பாளர் குணபாலனைக் கூப்பிட்டு இவ்வளவு பேருக்குச் சாப்பாடென்றால் சரி. குணபாலன் இயக்கமென்றால் காலால காட்டுற வேலையத் தலையால செய்யிற ஆள். உடனே ஊரில திரிந்து ஊர்ச்சேவல் தேடி வாங்கி அக்கம் பக்கம் கோழிக் குழம்பு வாசனை பெருக இரவிரவாய் அமளி

துமளியாய் சமைத்துப் போடுவான்.

தன்னைப் புலிகள் இயக்கம் ஒன்றும் செய்ய தென்கிற நம்பிக்கை குணபாலனுக்கு. அவன் புலிகள் இயக்கத்தினுடைய ஏரியாப்பொறுப்பாளருடனும் நல்ல மாதிரி.

புலிகள் இயக்கம் மற்றய இயக்கங்களைத் தடை செய்து கொண்டிருக்கும் பொழுது எனக்கு இருபத்தொரு வயது. வெளிநாடு போகவேண்டுமென்கிற கனவுகளோடு முடியை ஸ்ரைலாய் வெட்டிக்கொண்டு கலர்கலராய் ரீசேட்டும் டெனிமும் சோக்கோவும் போட்டுக்கொண்டு திரிந்தேன்.

ஊருக்குள்ள படிச்ச பெடியன் என்றும் கொஞ்சம் மரியாதையும் இருந்தது. அந்தப் பெயரைக் காப்பாற்றிறதற்காக வலிய வலிய வீட்டுக்கு வந்து அந்தப்படம் கீறித் தாங்கோ இப்பிடி ஒரு கவிதை எழுதித் தாங்கோ என்று என் மனதிற்குள் மெல்லிதாய் இடம் பிடித்த சந்திராவையே நான் கை நடுவ விட்ட உலக்கயன்.

ஊர் முழுவதும் ஒரு அமானுஸ்ய சக்தியின் பிடியிலிருப்பது போல பயத்திலுறைந்து போயிருந்தது. கையில் இருந்த காசைத் தந்து ஐயா என்னைக் கொழும்புக்கு அனுப்பி வைத்தார்.

ஊரை விட்டு வெளிக்கிடும் போது மனம் அலைந்தபடியிருந்தது.

“நீ இஞ்ச இருந்தால் எங்களுக்கு நம்மதியில்லாமல் இருக்கும். எப்ப என்ன நடக்குதோ தெரியாது. நீ போய்க்கொஞ்ச நாளைக்கு கொழும்பில் நில்லு. நான் காணிய ஈடுவைச்சாவது ஒரு சின்ன நாட்டுக்காவது அனுப்புற அலுவலப் பார்க்கிறன்”

என்று சொல்லும் போது நரையோடிய ஐயாவின் முகம் இறுகிப்போயிருந்தது.

அக்காக்களையும் இரண்டு தம்பிகளையும் விட்டுப்போக மனமில்லாமல் கொழும்புக்கு பஸ் ஏறினேன்.

பனைகளையும் வயல் வெளிகளையும் சம்புப் புல் நிறைந்த எங்கள் குளத்தையும் யன்னலோரத்தில் இருந்து பார்த்துக்கொண்டு போகும் போது மனசு விம்மியது. போகு முன் ஒரு தடவையாவது சந்திராவைப் பார்த்து விட வேண்டுமென்றும் ஒரு ஆசை பீறிட்டுக் கொண்டேயிருந்தது.

மனதில் எழுந்த எல்லா ஆசைகளையும் ஏக்கங்களையும் அடக்கிக்கொண்டு மரத்துப்போன இதயத்தோடு கொழும்பு போய்ச்சேர்ந்தேன். இரவு கோட்டை ரயில்வே ஸ்ரேசனுக்கு முன்னாலிருந்த லொட்ஜ் ஒன்றில் தங்கிவிட்டு மறுநாள் ஐயா தந்த விலாசத்தின் படி மல்வானைக்குப் போனேன். வீதியின் வலது பக்கத்தில் மல்வானை வரைக்கும் களனி நதி கூடவே வந்து கொண்டிருந்தது.

மல்வானை ரவணில் இறங்கி இடது புறம் உள்ள மண்தெருவூடே நடக்கும் பொழுது புதிய இடத்திற்குப்போகும் ஒருவித அச்சமும், மரண பீதியில் உறைந்திருக்கும் ஊரில் இருந்து விடுபட்டு வந்து விட்டேன் என்கிற ஒரு அலாதியான விடுதலையுணர்வும் ஏற்பட்டது. அதே சமயம் வீட்டை நினைக்கும் போது வருத்தமாகவும் இருந்தது.

வீதி போகப் போக உயர்ந்து கொண்டே போனது. மேடான வீதி. இரு பக்கமும் பாறைகளும் உயர்ந்த மரங்களும் விரிந்து கொண்டேயிருந்தது. சாம்பல் வர்ணத்தில் இளம்பச்சை வட்ட வட்ட ஓவியம் போல் அடி மரங்கள் அழகொளிரந்து கொண்டிருந்தன. அது மலைப்பாம்பின் வடிவினதாகவும் இருக்கக் கண்டு மலைப்பாம்புகள் தம்மை உருமறைப்புச் செய்வதற்காகத் தான் இவ்வாறு தோற்றம் கொள்கிறதோ என நினைக்கும் படியாய் இருந்தது. மரங்களைச் சுற்றி இடுப்பளவுக்குப் புல் செளிப்பாய் அசைந்தது.

பகல் வேளையிலும் மெல்லிய குளிரடிக்கும் காலநிலை மனதுக்கு இதமாக இருந்தது. அந்த மேட்டு நிலப் பிரதேசமெங்கும் மஞ்சள் ஒளி பரவியிருந்தது. தெரு மேலே ஏறி வளைந்து வளைந்து போய்க் கொண்டிருந்தது. உயரே ஏறும் போது அருகில் உள்ள வீடுகள் கீழே தெரிந்தன. ஒரு மலையில் தான் அத்தெரு போடப் பட்டிருந்தது. வீடுகளின் கூரைகளைப் பார்த்தவாறு நடந்தேன். கோப்பி ரப்பர் றம்புட்டான் மரங்களும் அவ்வளவு குளிர்மையாய் வளர்ந்திருந்ததை நான் மல்வானாவில் அப்போது தான் கண்டிருந்தேன். உயரத்தில் ஒரு சம தளம் போல் இருந்த இடத்தில் வந்த போது எவ்விதமான மரங்களோ வீடுகளோ மறைவின்றி தூரத்து மலைகள் தெரிந்தன. குன்று குன்றாய் தொடரா னவைகளாய் நீலப்பச்சை வர்ணங்கொண்டு வரையப் பட்ட ஓவியம் போல கண்களில் குளிர்ச்சியை ஏற்படுத்தியது.

ஒரு புறம் மூங்கில் அடர்த்தியாய் வளர்ந்திருந்த பிரதேசத்தையும் தென்னந்தோப்புக்களையும் கடந்து களனி நதி ஜாலம் காட்டியபடி பாய்ந்து கொண்டிருந்தது. அங்கிருந்து பார்க்கும் போது எல்லாமே பிரமிப்பாய் இருந்தது. இப்போது அந்த இடத்திலிருந்து இறங்கத் தொடங்கியிருந்தது தெரு.

தோளில் பை கனமாய் இருக்க மறுபக்கத்திற்கு மாற்றிக்கொண்டேன். இப்போது தெருவின் இரு பக்கமும் தொடர் வீடுகளாய் இருந்தன. கருப்பு நிற நீள மாள் அங்கிகளுடன் தலையில் முக்காடு போட்டிட்ட பெண்கள் சிலர் தெருவில் வந்து கொண்டிருந்தனர். அதில் சிலர் கண்கள் மட்டும் தெரியத்தக்கதாக முகத்தை யும் மறைக்கத்தக்க ஆடைகளை அணிந்திருந்தனர். அவர்கள் தெருவில் உயரம் நோக்கி ஏறும் போது உடலை முன்பக்கமாகச் சரித்து தலையைக் குனிந்தவாறு போய்க்கொண்டேயிருந்தனர். வீடுகளின் முன் மதில் செங்கற்களால் கட்டப்பட்ட பழைய மதில்களாய் இருந்தன. சில மதில்கள் பூசப்படாமல் பச்சை வெல்வெட்டுணிபோல பாசி கண்டிருந்தது. ஆங்காங்கு மதில்களில் வேர்விட்டுப்படர்ந்த கொடிகள். வீடுகளும் செங்கற்களாலானவை தான். சில வீடுகள் உயரத்திலும் அவற்றின் வாசல் படியோரம் அடுத்த வீட்டின் கூரையும் தெரிந்தவாறு ஏறி இறங்கிய இடமாய் அப்பிரதேசம் இருந்தது. இப்பிடி ஒரு இடத்தைப் பார்ப்பது இது தான் எனக்கு முதல் தடவை. துணிகள் காயப்போடும் இடங்களில் பெண்கள் என்னை ஒரு மாதிரியாகப்பார்த்தவாறு துணிகளை உதறினர்.

யாரைக் கேட்பது, அந்த இடம் முழுவதும் முஸ்லிம் ஏரியாவாகவே இருந்தது.

எதிரே சாரமுடுத்து ரீசேர்ட் போட்டு வந்தவரிடம் கேட்ட போது!”

“முகம்மது நானாவா...? வாங்க தம்பி காம்பிக்கிறன்”

என்று கூட்டிக்கொண்டு போய் வீட்டைக் காட்டியும் விட்டுப்போனார்.

முகம்மது நானா வெள்ளைச் சாரமுடுத்து அரைக்கை வெள்ளைப் பெனியனோடும் இருந்தார். நரையும் கருப்பு மயிரும் கலந்த குள்ளமான தாடி ஐயாவைப் பற்றிச் சொன்னதும்

“வாங்க தம்பி! உக்காருங்க. நடா அண்ணன் சுகமா ஈக்காரா...? ஊருல கொளப்பங்கள் எப்பிடி?”

அவர் அன்போடு விசாரித்துக் கொண்டிருக்கும் போது தலையில் முக்காட்டைப்போட்டுக் கொண்டு ரீயோடு அவரது மனைவி வந்தார். ரீயைக்குடித்துக் கொண்டிருக்கும் போதே ஐயா தந்த கடிதத்தை முகம்மது நானா படித்துக்கொண்டிருந்தார்.

“தம்பி ரெண்டு நாளைக்கு இஞ்ச இரிங்க. நான் சோலியில்லாத வீடொண்ணு பாக்கிறன். அங்க நீங்க போகும் வரைக்கும் தங்கிக்கலாம். ஒண்ணும் யோசிக்கப்படாது!” சொல்லி விட்டு வெளியே புறப்பட்டார்.

நான் வந்த மறுநாளே எனக்கு வீடொன்றில் றூம் பார்த்துத் தந்தார் முகம்மது நானா. அது மேடான பிரதேசம் பலா மரங்களும் கோப்பி அம்பிறல்லா ஒங்கி வளர்ந்த இரண்டு தென்னைகளும் நின்ற காணி அது. பாறைகளும் கற்களும் காணி எங்கும் திட்டுத் திட்டாய் இருக்க சீற் போட்ட வீடு. இரண்டு பரப்பளவும் வராத அந்தக் காணியில் வீட்டிற்குப் பின்னால் ஒரு மலசல கூடம். வீட்டின் ஒரு பக்கச் சுவரின் அருகே மூன்று பக்கம் அடைக்கப்பட்ட பைப் பொருத்தி குளியல் இடம். வீட்டுக்கார சசீலா அக்காவும் வயதான தாயும் அஜித் ஐயேயும் தான் அந்த வீட்டில் இருந்தனர். அஜித் ஐயே சசீலா அக்காவின் கணவர் இறந்த பிறகு அவரோடு வேலை செய்த சிங்களவரான அஜித் ஐயே சசீலா அக்காவுடன் இருந்து விட்டாராம். இதை அஜித் ஐயேயும் சசீலா அக்காவும் வேலைக்குப் போயிருந்த சமயம் ஒன்றில் சசீலா அக்காவின் அம்மா தான் சொன்னார்.

வீட்டைச் சுற்றிலும் மலைப் பிரதேசமாய் இருந்தது. வீட்டில் நின்று பார்க்கும் போது சீழே வீடுகள் கட்டிடங்கள் தாறுமாறாகப் போட்டிருந்த தீப்பெட்கள் போல தோற்றம் காட்டின. களனி நதி பாய்ந்து கொண்டிருந்தது.

நாங்களிருந்த வீட்டுக்கு நூறு மீற்றர் தள்ளி ஒரு கல்லுடைக்கும் கற்குவாரி. வீட்டின் எல்லையாய் தென்னையோடு போட்டி போட்டு வளர்ந்த பலா மரங்கள். பகலில் வெயிலும் புளுக்கமுமாயும் இரவில் வெட வெடக்கும் குளிரமாயும் இருந்தது. காலையில் எழும்பினால் பத்தடி தள்ளியிருக்கும் எதுவுமே தெரியாத பனிமூட்டம். அந்தக் குளிரின் கதகதப்புக்கு விடியற் காலையிலேயே சசீலா அக்கா.

“நகிரெண்ட... தே பொண்ட”

என்று தரும் பிளேன்ரீ தேவாமிர்தமாய் சுவைக்கும். சசீலா அக்காவும் அஜித் ஐயேயும் விடியற் காலையிலேயே கற்குவாரிக்குப் புறப்பட்டுப் போவார்

கள். அவர்களோடு பிரதான வீதிக்கண்மையில் இருக்கும் சிங்களப் பெண்களும் ஆண்களும் கதைத்துச் சிரித்தபடியே எங்களது வீட்டைத் தாண்டிப் போவதைப் பார்த்திருக்கின்றேன். மதிய உணவுக்குப் போகும் போதும் மாலையில் வீடு திரும்பும் போதும் சில நேரங்களில் சசீலா அக்கா வீட்டிற்கு வந்து தண்ணீர் குடித்தோ வெற்றிலை போட்டோ அல்லது

“வாடிவெண்ட ஓக்கம தே பொம்மு”

என்று சசீலா அக்காவின் கட்டாயத் தொனியில் கட்டுண்டு உட்கார்ந்தபடி போட்ட வெற்றிலையை எட்டிப்போய்த்துப்பியும் வாயைக்கொப்பளித்த படியும் வந்து நிலத்தில் அமர்ந்து கொள்வார்கள். சிலர் கற் பாறைகளில் உட்கார்ந்த படி அன்றைய நாளில் வேலைத் தளத்தில் நடந்த விடயங்களைச் சிலாகித்தபடியும் இன்னும் சிலர் முதலாளியைக் கெட்ட வார்த்தைகளால் திட்டிய படி “ப்தூ” என்று வெற்றிலைச் சாற்றைத் துப்புவது போலவும் துப்புவார்கள். அந்நேரங்களில் அவர்களது எல்லா நடவடிக்கைகளும் வேலைத் தளத்தில் ஏற்பட்ட நெருக்கமான உறவைக் காட்டியது.

அன்றும் வேலை முடிய சசீலா அக்கா அஜித் ஐயே சுகிதம் ஒரு கும்பலே வந்தது. சசீலா அக்காவின் வீட்டு முன் ஹோலில் சில பெண்களும் வெளியே சில பெண்களும் ஆண்களுமாய் இருக்க சசீலா அக்கா தேநீர் தயாரிக்க அடுப்படிக்குப் போனாள். வெளியே இருந்த வேலையாட்களில் இருபது வயது மதிக்கத்தக்க ஒரு சிங்களப்பெண்ணுமிருந்தாள். அவளது வதனம் வெயிலில் காய்ந்து வெளிறிப்போனாலும் அழகு குறையாத வசீகரம் கொண்டிருந்தாள். செவ்விளநீர் நிற மார்புகளின் ஆரம்ப சதைத்தொகுதி அவளது சட்டையில் பிதுங்கியது. சட்டை நீலப்பூப்போட்ட சீத்தைத் துணி. கண்களும் உதடுகளும் கட்டுக்கடங்காத ஈர்ப் பொன்றை அவளிடத்தில் ஏற்படுத்தியிருந்ததை நான் உணர்ந்தேன். அவள் கால்கள் இரண்டையும் பக்க வாட்டில் மடித்து வலது பக்கம் நிலத்தில் கையூன்றி இடது கையை தனது மடியில் வைத்தவாறு இருப்பதைப் பார்த்த போது எப்போதோ நான் பார்த்த ரவிவர்மாவின் கேரள அழகியின் ஞாபகம் வந்தது. அவளும் கல்குவாரிக்கு வேலைக்குப் போகிறாளா என நினைத்த போது அவள் மீது ஒரு இரக்கம் என் நெஞ்சுக்குள் சுரந்தது.

அஜித் ஐயே ரீசேர்ட்டைக் கழட்டியவாறு என்னிடம் கேட்டார்.

“மோகன் ஹொந்தத...?”

அஜித் ஐயே கேட்டது இப்போது எனக்கு விளங்கியது நானும்

“ஹொந்தாய்.... ஹொந்தாய்” என்றேன் ஆரம்பத்தில் ஒரு சொல்கூட எனக்குச் சிங்களம் பேச வராது. அஜித் ஐயே தான் உறுதியாகச் சொல்லி விட்டார் தன்னோடு பேசும் போது சிங்களத்தில் தான் பேசவேண்டுமென்று.

அஜித் ஐயே கட்டையான தோற்றமென்றாலும் கை கால்கள் திரண்டு உறுதியானவையாகவும் நெஞ்சு முன்னோக்கி விரிந்த தோற்றமுடையதாகவும் இருந்தன. முடியை எப்போதும் கட்டையாக வெட்டி மேவி சீவியிருப்பார். நல்ல வெற்றிலை பாக்குப் பிரியன்.

வாரம் முடிய முதலாளி கொடுக்கின்ற சம்பளத்தில் ஒரு போத்தல் சாராயத்தோடு தான் வீட்டுக்கு வருவார். அன்றைய தினம் வீட்டில் மாட்டிறைச்சி கண்டிப்பாக இருக்கும். சசீலா அக்கா அந்த மேடெங்கும் இறைச்சியும் றம்பையும் சேர்ந்து ஒரு வித வாசனை பெருக்கச் சமைப்பாள். நாவில் எச்சிலூறும்.

சசீலா அக்கா கொடுத்த பிளேன்ரீயை எல்லோரும் வாங்கிக் குடித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். எனக்கு அந்தப் பெண்ணோடு பேச வேண்டும் போல மனசு உந்தியது. ஆனால் மொழிதான் தெரியாதே. அஜித் ஐயேயின் கட்டாயத்தினால் கொஞ்சக் கொஞ்சச் சிங்களச்சொற்களை மட்டும் அறிந்திருந்தேன்.

தேநீர் அருந்திக்கொண்டிருக்கும் போது அவர்களுக்கு என்னைக் காட்டி அஜித் ஐயே

“அறகே கம முலத்தீவு”

என்று தொடங்கியது மட்டும் ஓரளவு புரிந்தது. புலிகளினர் பிரச்சினையால்தான் இஞ்ச வந்திருக்கிறார் என்றும் வெளிநாடு செல்லப்போகிறார் என்பதையும் அஜித் ஐயே சொன்னதாக எனக்கு விளங்கப்படுத்தினார். சிங்களத்தில் இன்னமும் ஏதேதோ சொன்னார். அவர்கள் என்னைப் பரிதாபமாகப் பார்ப்பது போல் உணர்ந்தேன்.

தேநீர் அருந்திய பின்னர் அவர்கள் எல்லோரும் போயிருந்தனர்.

சிங்களத்தில் என்னை எதிரியாகப் பார்ப்பார்களோ என உள்ளூர்ப் பயந்த எனக்கு அவர்களது முகங்களில் தெரிந்த புன்னகையையும் என் மேல் காட்டிய பரிதாப உணர்வையும் கண்டுசிலிர்த்துப் போனேன்.

அவர்களுக்கு இன மதம் ஒரு பொருட்டாகத் தெரியவில்லை. அன்றாடம் காலையில் எழுந்து மாலை வரை வெயிலில் உடலை வருத்தி வேலை செய்யும் வருவாயில் உண்டு உறவுகளோடு மகிழ்ந்து தம் வாழ்வைக் கழிப்பது போக அதற்கப்பால் போய் தமது சிந்தனைகளையோ செயல்களையோ எதற்கும் செலவிடாது வாழும் நிலையிலுள்ள மனிதர்கள். அவர்களுக்கு அரசியல் தெரியாது. துவேசம் தெரியாது கூடிப்பேசக் கிடைத்த விடயம் எப்போதும் அவர்களது தொழில் பற்றியதே.

நான் வாசலிலேயே நின்று கொண்டிருந்தேன். இருள் மலைகளிலிருந்து வேகமாக இறங்கி ஊரேல்லாம் கவியத் தொடங்கியது. ஆங்காங்கே தெரு விளக்குகள் ஒளிரந்தன. தெரு விளக்குகளின் கீழ் புகைமுட்டமாய் பனி.

அந்தச் சிங்களப் பெண்ணின் முகம் நினைவில் ஓடியபடியே இருந்தது.

மறுநாள் சசீலா அக்கா உடல் நிலை சரியில்லையென்று கல்குவாரிக்குப்போகவில்லை. வந்த மற்றய வேலையாட்களோடு சேர்ந்து அஜித் ஐயே புறப்பட்டார்.

அந்தப் பெண்ணும், சட்டையும் கீழே பற்றிக் லுங்கியும் கட்டிய இன்னுமொரு நடுத்தர வயதுக் காரப்பெண்ணும் கதைத்தபடி பின்னால் போனார் கள். நான் அவளையே பார்த்தவாறு நின்றுருந்தேன். என்னைப் பார்த்து மெலிதான புன்னகையை மட்டும்

உதிர்த்துவிட்டு மேட்டிலிருந்து தாழ்ந்த தெருவில் இறங்கிக்கொண்டிருந்தனர். அவர்களது தலைகள் பள்ளத்தில் மறையு மட்டும் அவ்விடத்திலேயே நின்று கொண்டிருந்தேன்.

அவர்கள் போன பிறகு ஹோலில் போய் அமர முன்பே குசினுக்குள் இருந்து சசீலா அக்கா.

“மோகன் பிளேன்ரீ ஒண்ணு குடிக்கிறீங்களோ?” என்றாள் தோழில் போர்த்தியிருந்த பெட்சீற்றைச் சரி செய்தபடி. சசீலா அக்காவின் தாய் வெற்றிலை பாக்கை உரலில் போட்டு குந்தியிருந்து இடித்தபடி இருமலை அடக்கப் பிரயத்தனப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

மணி ஒன்பதைத்தாண்டியிருந்த வேளை சசீலா அக்காவின் சாயம் கூடிய தேநீர் சின்ன உற்சாகத்தை வரவழைத்தது.

நான் வந்து ஒரு மாதத்திற்கு மேலாகி விட்டிருந்தது. அஜித் ஐயேயுடன் கதைத்து மற்றவர்கள் பேசும் சிங்களம் ஓரளவு விளங்கக்கூடியதாகவிருந்தது. மல்வானா ரவுணுக்கும் கொழும்புக்கும் சினிமாவுக்கும் போய் வரவும் சமாளிக்கத்தக்க சிங்களத்தை நான் ஓரளவு பேசவும் கற்றுக்கொண்டேன்.

லீவு நாளொன்றில் அஜித் ஐயே சுருட்டு ஒன்றை நீரில் நனைத்து உரித்தெடுத்த அந்த மேல் புகையிலைத் துண்டை தொடையில் வைத்து அழுத்தி அது காய்ந்த பின்னர் சேட் பொக்கற்றில் இருந்து ஒரு சின்ன பொதியைப் பிரித்து உள்ளங்கையில் கொட்டித்தேய்த்துக் கொண்டிருந்த பொழுது நான் அதை விநோதமாகப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன்.

“என்ன மோகன் இது. என்னாண்ணு தெரியுதா?” உற்சாகமும் ஆவல் பீறிடவும் அஜித் ஐயே கேட்டார்.

“ம் கூக்” என்றேன்.

தெரியதென்று நான் சொன்னவுடன் அதை எனக்குப் பாடம் சொல்லிக்கொடுக்கும் ஆசாணைப் போல விளக்கம் கூறினார்.

“இதோட பேரு கஞ்சா”

“கஞ்சாவோ... கேள்விப்பட்டிருக்கேன் பார்த்ததில்ல” என்றேன் ஆச்சரியத்துடன்.

“ஆமா இத ஒரு தம் இழுத்தா சொர்க்கம் என்ன சொர்க்கம் அப்புறம் வுட மாட்டிங்க”

என்று சொல்லிக்கொண்டே புகையிலைத் துண்டியில் வைத்து இரண்டு கைகளாலும் சுத்தினார்.

நான் பார்த்துக்கொண்டிருப்பது அவரது செயலுக்கு பெரிய உற்சாகம் அளித்திருக்கும் போல ஒரு வித புன்சிரிப்புடன் வாயில் வைத்து பற்ற வைத்துக் கொண்டே பெரு விரலாலும் சுட்டு விரலாலும் மெதுவாகச் சுற்றி சுற்றி அழுத்தியபடி புகையை உள்ளிழுத்து மெதுவாகப் புகையை வெளியே விட்ட போது ஒரு வித வாசனை அவ்விடத்தில் படர்ந்தது.

அஜித் ஐயேயின் கண்கள் மெதுவாகச் சிவந்தும் சுருங்கியதும் போலிருக்க என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தபடியே கேட்டார்.

“மோகன்... ஒரு தம்மிளுக்கிறீங்களோ?”

“ஐயோ... வேண்டாம்” என்றேன்.

அவர் திரும்பத் திரும்ப மூன்று நான்கு முறை புகைத்த பின்னர் நெருப்பை அணைத்தவாறு உள்ளே போய் அதை வைத்து விட்டு வரும் போது கையில் சீனி

இருந்தது. அதை அவர் சுவைக்கும் போது நான் கேட்டேன்.

“சொர்க்கம் தெரியுதோ?”

“ஹெக்கக் ஹெக்” என்று பலமாகச் சிரித்தபடி சொன்னார்.

“இங்க ஒங்களுக்கு எல்லாமே இருக்கு. கஞ்சா வேணுமா... சாராயம் வேணுமா... பொண்ணுங்க வேணுமா... நா எல்லாமே ஒழுங்கு செய்யிறன். மோகன் நீங்க ஊருக்கு போவேணாம் வெளியூருக்கும் போவேணாம் இங்க ஒங்களுக்கு நா வேல ஒண்ணு எடுத்துத் தரேலும் நல்ல சிங்களப்புள்ளைங்க தெமிழ்ப்புள்ளைங்க இருக்காங்க ஒங்களுக்குப் புடிச்சா கலியாணம் செஞ்சுக்கிட்டு இங்கயே இருந்திடுங்க”

நானும் பம்பலாகச் சிரித்தபடியே சொன்னேன்.

“எனக்கு சிங்களப் புள்ளயழத்தான் பிடிக்கும். எப்பவுமே சிம்பிளா ஆடம்பரம் இல்லாத எதுக்கும் ஆசப்படாத சோசலா இருக்கிற கிராமத்துச் சிங்களப் பெண்ணைத்தான் பிடிக்கும்” என்றேன்.

“ஆ... பொறவென்ன... அது நா செஞ்ச தானே” கூறி விட்டு வெளியே புறப்பட ஆயத்தமானார்.

“கொய்த யன்னே?” என்றேன்

“ஆ மோகனுக்கு இப்ப சிங்களமும் வருது... ஹொந்தாய் வாங்க மோகன் அப்பிடியே பணிய போய் வர்லாம்”

இருவரும் உயரமான இடத்திலிருந்து பதிவான பிரதேசத்திற்குள் இருந்த இன்னுமொரு சிறிய ஒழுங்கையூடாக நடந்தோம். இரு கரையிலும் சின்னச் சின்ன வீடுகள் தகரமும் சீற்றுமும் போட்ட இரு பக்கக் கூரைகளாலான வீடுகளே அதிகமிருந்தன. கழுக மரங்களும் ஈரப்பலாக்களும் நெடிதாக வளர்ந்த பிரதேசம். கம்பாயம் உடுத்து, மேற்சட்டை போட்ட வயதான பெண்கள் சிலர் வாசலில் நின்று கதைத்துக் கொண்டிருக்க அஜித் ஐயே எல்லோருக்கும் ஏதோ ஒரு பகிடி சொல்ல அவர்களும் வாய்விட்டுச் சிரித்தபடி பதிலுக்கு ஏதேதோ சிங்களத்தில் கூறினார்கள். சில இளம் பெண்கள் அஜித் ஐயேக்கு அடிப்பதற்கு கை ஒங்க அஜித் ஐயே அவர்களைத் துரத்த அவர்கள் கெக்கமிட்டுச் சிரித்தவாறு வீடுகளுக்குள் ஓடினார்கள்.

நடந்து கொஞ்சத் தூரம் வந்த போது சின்னதாக இருந்த ஒரு வீட்டைக் காட்டி.

“இது துசாரா வீடு... எங்க கூட கல்வாறிக்கு வேலைக்கு வருவாளே ஒரு சின்னக் குட்டி ஒண்ணு! அவளோட வீடு. அவ பொடியன் ஒண்ணக் கல்யாணம் செஞ்ச மூனு மாசத்துலயே கஞ்சாக் கேசில அவன உள்ள தள்ளிட்டாங்க. நாலு வருசம்... இன்னும் இல்ல. இந்தப்புள்ள கடுவலயில நல்ல படிச்ச குடும்பம். அப்பா வாத்தியாரு. இது படிச்சுக்கிட்டிருக்கும் போதே இவனோட ஓடிப்போயிட்டிடுது! அவங்க அதோட இந்தப் புள்ளய தள்ளி வைச்சிட்டாங்க. புருசங்காறன் ஜெயிலுக்குப் போனதுக்கப்புறம் தன்னோட வீட்டுக்குப்போனப்ப அவங்க ஏத்துக்கல்ல. அதுக்குப் பொறவு இந்த ஆட்டுல துசாராவோட சித்திமுறை யான இந்த வீட்டுக்காறியோட வந்து தங்கீட்டா. அந்தப் பொம்பளைக்கும் புருசன் செத்துப்

போயிட்டான். இப்ப கல் குவாறியில ரெண்டு பேரும் வேல செய்து சாப்பிடுறாங்க... திரும்பி வரும் போது அவ வீட்டுக்குப்போயிட்டு போவோம்..”

அவளது வீட்டைக் கடக்கும் போது வீட்டின் முன்பாகச் சாடிகளிலும் நிலத்திலும் குரோட்டன் செடிகளும் ஐந்தூரியமும் பசுமையாய் வளர்ந்திருந்தன. ஐந்தூரியப் பூக்கள் றோஸ் நிறத்திலும் சிவப்பு நிறத்திலும் அழகொளிர்ந்து கொண்டிருந்தது. முற்றத்தில் விலாட்டு மாமரம். பலாவும் அம்பிறல்லாவும் இன்னும் பெயர் தெரியாத மரங்களும் அவளது முற்றத்தை அலங்கரித்தன.

அவள் அழகுமிக்க சோலைக்குள் இருக்கும் ராஜகுமாரியாய் இப்போது எனக்குள் இருந்தாள்.

துசாராவைப் பற்றி அஜித் ஐயே சொன்ன விடயங்கள் அவள்பால் இரக்கமும் விசனமும் ஒரு சேர ஏற்படுத்தியது.

வீடுகள் கழிந்து தெருபோய் திரும்பவும் ஒரு முடக்கத்தில் தகரத்தால் போடப்பட்ட ஒரு வீட்டிற்கு மன்னால் என்னை நிறுத்திவிட்டு தான் மட்டும் உள்ளே போய் வந்தார் அஜித் ஐயே. அவர் திரும்பி வந்த போது இன்னும் சில ஆண்கள் உள்ளே போனார்கள்.

சற்று இருட்டி விடும் போல் வீடுகளும் மரங்களும் மங்கலாய் தெரிய மின் விளக்குகள் மெல்ல மெல்ல ஒளிரத் தொடங்கியிருந்தன.

அஜித் ஐயே என்னோடு கதைத்த போது சக்கரை பேரிச்சம்பழம் போன்று ஒரு வித வாசனை வந்தது. இப்போது அஜித் ஐயே இன்னும் கூடுதலான உற்சாக மிகுதியில் இருப்பதாய்ப்பட்டது. அந்த வீட்டில் என்னதான் குடித்திருப்பார் என நினைத்த போது.

“சரக்கு நல்லாத் தூக்குது மோகன்”

“என்ன சரக்கு?” எனக்கேட்டேன்.

“வடிசாராயம் செலவும் கொறவு எங்களோட சம்பளத்துக்கும் சீல் சாராயமா குடிக்க முடியும். அதவிட இது நல்லா ஏத்தும்”

துசாரா வீட்டுக்குப்போன போது அவளது சித்தியும் அவளும் ஹோலில் இருந்தார்கள். துசாரா மாலையில் தான் குளித்திருப்பாள் போல தேவதையாய் மின்னினாள். அவளது தேகம் ஒரு வித கிளர்ச்சியை என்னுள் எழு வைத்தது. இரவிலணியும் அவளது கைகளற்ற கவுண் முழங்காலுக்கு மேல் இருந்தது.

அவளது சித்தி தேநீர் தயாரிக்க உள்ளே போனதும் இருவரும் ஹோலில் அமர்ந்து கொண்டோம்.

“என்ன மோகன் துசாராவோட ஏதாவது பேசுங்களேன்” என்றார் அஜித் ஐயே

அங்கிருந்த மௌனத்தைக் கலைத்தது.

“துசாரா நல்ல வடிவாய் இருக்கிறாள்”

என்றேன்.

எங்கிருந்து அந்தத் தெரியம் வந்ததோ எனப் பிறகு எண்ணிக்கொண்ட போது ஆச்சரியமாக இருந்தது.

“அதச் சிங்களத்தில் அவளுக்குப் புரியும் படியாச் சொல்லுங்க.. ஓயா அறி லசனாய்” என்று

அஜித் ஐயே சொன்னது போல துசாராவைப் பார்த்து “துசாரா..! ஓயா அறி லசனாய்” என்றேன்

“ஆ... பொறு...பொறு... பொறுக்கியாண் டேப்பா” எனச் சிரித்தாள்.

உள்ளூர நான் சொன்னதை அவள்
ரசித்திருப்பாள் என்றே எனக்குப் பட்டது.
“அப்பே கம ஹொந்தத...? ஓயாட்ட
ஹமத்தித?” என்றாள்.

நான் அஜித் ஐயேயைப் பார்த்தேன்.
“ஹொந்ததலு கியாண்ட மோகன்... உங்களுக்கு
நம்ம ஊரைப் பிடிச்சிருக்கா என்று கேக்கிறாள்”
என்றார்.

நானும் “ஹொந்தாய்... மட்ட வடி ஹத்தி”
என்றேன்.

“ஆ... ஓயாட்ட தங் சிங்ஹலம் புல்லுவங் நேத?”
ஓரளவு புரிந்தது. அஜித் ஐயே தான் கற்றுத்
தந்தாரென்றேன். அவளோடு நிறையக் கதைக்க
வேண்டும் போலிருந்தது. சிங்களம் சரளமாகப் பேச
வேண்டும் என்கிற தீராத உத்வேகம் மனசில் எழுந்து
கொண்டிருந்தது. நெஞ்செல்லாம் துசாரா மெல்ல
மெல்ல நிறையத் தொடங்கினாள். அவளது புருசனை
நினைக்க அதீத பொறாமையும் என்னுள் எழுந்தது.

அன்றைய நாளுக்குப் பிறகு சில சமயங்களில்
தனியாகவும் துசாரா வீட்டுக்குப்போய் வந்தேன்.
அவளது வீட்டில் கிரிப்பதும் சம்பலும் உண்டேன்.
ஆவி பறக்க அவளது கைகளால் போட்ட இஞ்சிப்
பிளேன்ரீ அமுதபானமாய்ச் சுவைத்தது. அவள்
கற்குவாறிக்குப் போகும் போது தானும் கொறித்த படி
கொண்டு வந்த அம்பிறல்லாங்காய்களில் எனக்கும்
நீட்டினாள்.

“கண்ட” என்றும் தரும் போது அவளது
கரங்களின் ஸ்பரிசும் என்னைச் சிலிர்த்த வைக்கும்.
சில சமயங்களில் அவள் போடும் ஆடைகளை நான்
புகழ்ந்து கொண்டேன். அப்போது அவள்
நாணத்தோடு சிரிக்கும் சிரிப்பு எனக்குள் ஆயிரம்
ஆசைகளைத் தூவியது. நான் சேவெடுப்பதிலும்
தலையைச் சீவுவதிலும் விதம் விதமாய் உடைகளை
அணிந்து கொலோன் வாசனை கமகமக்க அவளைச்
சந்திப்பதிலும் நாட்களைக் கழித்தேன்.

களனியாற்றின் மேற்பரப்பில் பனிப்படலம்
ஒரு மெல்லி சாம்பல் நிறப்புடவை அசைவது
போலிருக்கும் அதிகாலைப் பொழுதுகளில்
ஜில்லென்ற குளியல்.

துசாரா என்னில் முழுதாய் நிறைந்து
போனாள். இரவுகளில் தூக்கத்திற்கு முன்னரான
விழிப்பு நிலையிலும் தூங்கிய பின்னர் கனவிலும்
துசாரா என்னுடன் கூடவேயிருந்தாள். மனசில்
எப்பொழுதும் அவள் நினைவுகளே அலைக்கழித்தது.
நான் அடிக்கடி அவளது வீட்டுக்குப் போகும் தைரியம்
வரவர அதிகரித்துக்கொண்டது.

நான் அவளது வீட்டுக்குச்சென்று வரும்
போதெல்லாம் அந்தத் தெருவிலுள்ள சிங்களப் பெண்
கள் ஒரு மாதிரியாகப் பார்த்தார்கள். இனி அங்கு
போவதைச் சற்றுக் குறைத்துக்கொள்ள வேண்டு
மென்று முடிவெடுத்தேன்.

அவளைப் பார்க்காது இரவெல்லாம் தவித்த
படி தூங்கிப்போவேன். ஒரு வாரம் அவளது தெருப்
பக்கமே நான் தலை காட்டவில்லை. சில நாட்களாக
வேலைக்குப்போகும் அந்தக் கூட்டத்தினரில் அவளை

துசாரா என்னில்
முழுதாய் நிறைந்து
போனாள். இரவுகளில்
தூக்கத்திற்கு
முன்னரான விழிப்பு
நிலையிலும் தூங்கிய

யும் அவளது சித்தியையும் காணமுடியாமலிருந்தது.
காலையில் அவர்களது வேலைக்குப்போகும் போது
அவர்களில் துசாரா வருகிறாளா என்று கண்களை
அலையவிட்டபடி தினமும் நான் சசீலா அக்காவின்
வீட்டு வாசலில் காத்து நின்றேன்.

பக்ரறி விடயமாக முதலாளி அனுப்பி
வைத்ததாய் அஜித் ஐயே கம்பஹாவிற்குப்போன
மறுநாளே சசீலா அக்கா மீண்டும் காய்ச்சல் கண்டு
படுத்த படுக்கையில் கிடந்தாள். துசாராவைப் பற்றி
யாரிடமும் கேட்டு அறிந்து கொள்ள முடியாமலிருந்தது.

சில நாட்களில் அந்த மலைப் பிரதேசமெங்கும்
மெல்லிய சாரலாய் தொடங்கியிருந்த மழை, மலையில்
இருந்து கற்களைப் பெயர்த்துக்கொண்டு வந்து
விடுமாப் போல பெய்து கொண்டிருந்த
பொழுதொன்றில் அஜித் ஐயே வீட்டுக்கு வந்தார்.
கைப்பையைத் தலைக்குப் பிடித்தபடி மறு கையால்
சாரத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு ஓடி வந்து வீட்டுக்குள்
நுழைந்தவாறு.

“அப்போ... மோகன்... என்னா மழ கு...
மோகத்தப் பிச்சுக்கிட்டு வாறமாதிரியில்லா பேய்
மழையாய் பெய்யுது”

வீட்டுக்குள் கட்டிலில் கிடந்தவாறு சசீலா
அக்கா குரல் கொடுத்தாள்.

“ஏன் மழ கொஞ்சம் கொறஞ்சாப்போல
வாறதுக்கென்ன?”

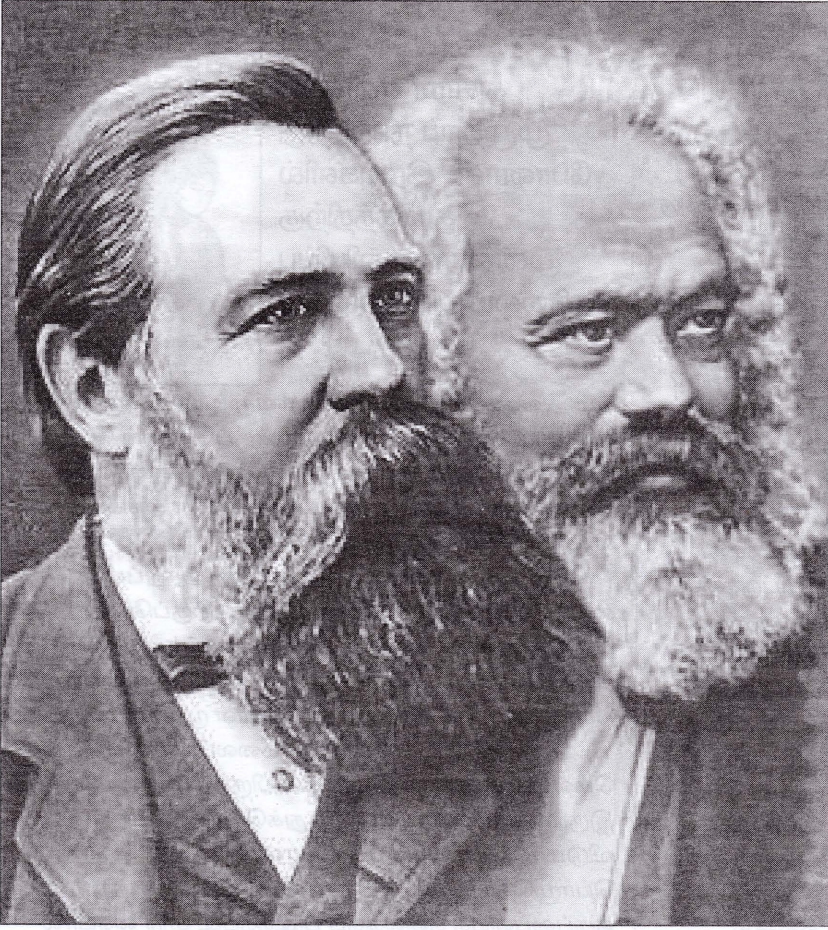
“மொதலாளி வுடல் நிக்கிறப்போ
கொறஞ்சமாதிரித் தான் இருந்தது. இடயில வரும்
போது தான் அதிகமாயிட்டுப் பொழியுது!”

என்றார் அஜித் ஐயே தலையைத் துவட்டிய
வாறே. பிறகு அவர் இன்னுமொரு செய்தியைச்
சொல்லும் போதும் எனக்கு வானமே இடிந்து தூள்
தூளாக பொழிவது போலிருந்தது.

“மோகன் நம்ம துசாரா இல்ல... அவளோட...
புருசன் நிமாண்டில இருந்து நிலிசாகி வந்து
துசாராவைக் கூட்டிட்டு கடுவலக்கே போயிட்டானாம்.
இப்ப மொதலாளி தான் சொன்னாரு பாவம் அந்தப்
புள்ள இத்திய வருசமாயிட்டு கஸ்ரப்பட்டிருந்திச்சு
இப்பதான் பகவான் கண்ணத் தொறந்திருக்காரு”

என்றவாறே சாரத்தை மாற்றிக்கொண்டிருந்தார்.
எனக்கு மலையிலிருந்து மரங்களும் கற்களும்
பெயர்ந்து நாங்களிருக்கும் வீட்டை நோக்கி வருவது
போலிருக்க மழை பொழிந்து கொண்டிருந்தது.

வெளியிலே எதுவுமே தெரியாதபடிக்கு கரிய
இருள் சூழ்ந்து கொண்டது.

விருத்தியும் குறை விருத்தியும் நவ மார்க்சிய நோக்கு முறைகள்

க.சண்முகலிங்கம்

1924 ஆம் ஆண்டு நிகழ்த்திய சொற்பொழிவு ஒன்றில் லியோன் ரொட்ஸ்கி பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார்.

“இரண்டு வகையான முதலாளித்துவங்கள் உள்ளன. முதலாவது வகை ஏகாதிபத்திய நாடுகளுக்குள் காணப்படும் முதலாளித்துவம் காலனித்துவ தேசங்களின் முதலாளித்துவம் (Colonial Capitalism) இரண்டாவது வகை. உள்ளூரில் உள்ள நிலைமையின் சுயமான வளர்ச்சியால் காலனிகளின் முதலாளித்துவம் உருவாகவில்லை. இவ்வகை முதலாளித்துவம் அந்நிய மூலதனத்தின் ஊடுருவலால் ஏற்பட்டது”

இக்கூற்றில் இந்தியா, இலங்கை, கென்யா, நைஜீரியா பிரேஸில், மெக்சிக்கோ போன்ற முன்னாள் காலனிகளின் முதலாளித்துவம், ஏகாதிபத்திய நாடுகளான பிரித்தானியா, ஜேர்மனி போன்றவற்றின் முதலாளித்துவங்களில் இருந்து வேறுபட்டது என ரொட்ஸ்கி கூறியிருப்பதைக் காணலாம். ரொட்ஸ்கி கூறிய இந்த விடயம் பற்றி மார்க்சிய அரசியல் சிந்தனையாளர்கள் 1960 களில் தீவிர கவனம் செலுத்தினர். காலனித்துவ முதலாளித்துவம் என்ற பொருள் பற்றிய விரிவான ஆய்வுகளாக அமைந்த ஆய்வுகளே நவமார்க்சியப் பொருளியல் ஆய்வுகளாகும். இவை காலனித்துவ முதலாளித்துவத்தின் தோற்றம் வளர்ச்சி பற்றி ஆராய்ந்தன.

காலனித்துவ முதலாளித்துவம் விருத்தியாக அன்றிக்குறை விருத்தியாக அமைந்தது என்றும் இவ்வாய்வுகள் சுட்டிக்காட்டின.

ரஷ்ய நாட்டு மார்க்சிஸ்ட் ஆகிய வி.ஐ.லெனின் “ஏகாதிபத்தியம் - முதலாளித்துவத்தின் உச்சக்கட்டம்” என்று குறிப்பிட்டார். ஹில்பர்டிங், ரோசா லக்ஸம் பேர்க், கோட்ஸ்கி போன்றவர்களும் ஏகாதிபத்தியம் பற்றி எழுதினர். இவ்வெழுத்துக்களில் ஏகாதிபத்திய நாடுகளின் முதலாளித்துவம் பற்றியே கவனம் செலுத்தப்பட்டது. ஏகாதிபத்தியம் முதலாளித்துவம் ஏகபோக முதலாளித்துவமாக (Monopoly capitalism) மாறியதையும், அதன் விஸ்தரிப்புக்கான வழிகள் தடைப்பட்ட போது காலனிகளைக் கைப்பற்ற வேண்டிய தேவை உண்டானதையும் காலனிகளைத் தமக்கிடையே பங்கு போட்டுக் கொள்வதற்காக ஏகாதிபத்திய நாடுகளுக்கிடையே போட்டி ஏற்பட்டதையும் லெனின் போன்ற மார்க்சிஸ்டுகளின் ஆய்வுகள் சுட்டிக்காட்டின. மூலதனத்தின் ஏற்றுமதி ஏகாதிபத்திய நாடுகளின் முதலாளித்துவத்திற்கு உள்ளே ஏற்பட்ட நெருக்கடியின் விளைவு என்றும், காலனிகள் முதல் விளைவுப் பொருட்களை உற்பத்தி செய்து ஏற்றுமதி செய்வனவாகவும் ஏகாதிபத்திய நாடுகள் தம் உற்பத்திகளுக்கான சந்தையாக காலனிகளை பயன்படுத்துவதையும் இவை எடுத்துக்காட்டின. ஏகாதிபத்தியம் பற்றிய ஆய்வுகளின் பிரதான விடயம் ஐரோப்பிய நாடுகளின் முதலாளித்துவம் பற்றியதாகும்.

ரொட்ஸ்கி குறிப்பிடும் காலனித்துவ முதலாளித்துவம் அவ்வாய்வுகளில் முதன்மையான இடத்தைப் பெறவில்லை நவமார்க்சிசம் இது பற்றித் தீவிர கவனம் செலுத்தியது.

நவமார்க்சியப் பொருளியல் ஆய்வுகளின் தொடக்கம் மார்க்சிஸ்டில் ஆரம்பிக்கின்றது. அது மார்க்சிஸ்டில் ஆரம்பித்த போதும் அதில் இருந்து விலகியும் சென்றது. இவ்விலகல் காரணமாகவே அதனை “நவ” என்ற அடைமொழியில் குறிக்க வேண்டியுள்ளது எனலாம். அதன் மார்க்சியத்

தொடர்பு காரணமாகவே அது “மார்க்சியம்” என்ற சொல்லாலேயே “நவ” அடைமொழியுடன் இணைத்துக் குறிக்கப்படுகின்றது. மார்க்ஸிற்கும் நவ மார்க்சியத்திற்கும் உள்ள தொடர்பை அடுத்து நோக்குவோம்.

காலனித்துவ முதலாளித்துவம் பற்றிய மார்க்சின் எழுத்துக்களாக இந்தியா, அயர்லாந்து என்னும் இரு காலனிகள் பற்றியும் அவர் எழுதியவற்றைக் குறிப்பிடலாம். முதலாளித்துவத்தின் உள்ளார்ந்த இயல்பு முன்னேற்றம் என்ற கருத்தை மார்க்ஸ் கொண்டிருந்தார். மேற்கில் தோன்றிய முதலாளித்துவம் முழு உலகையும் தனது உருவத்திற்கு மாற்றம் செய்யும் என்று அவர் கருதினார். இந்தியாவில் ரெயில்வே போக்குவரத்துத் தொழில்நுட்பத்தை இங்கிலாந்து புகுத்தியுள்ளது அது ஒரு பெரும் மாற்றத்திற்கு அடிக்கோலப்போகிறது என அவர் கருதினார். இங்கிலாந்து வரலாற்றின் ஒரு கருவியாகச் செயற்படுகின்றது. அது இந்தியாவிற்கு செய்த அழிவுகளுக்கு மத்தியில் ஆக்கமும் நிகழ்கிறது என்றும் மார்க்ஸ் கருதினார். காலனித்துவத்தின் அழிவை விட ஆக்கத்திற்கு முதன்மை கொடுக்கும் இந்நோக்கு முறையில் மேற்கு நாடுகளின் ஏகாதிபத்தியத்திற்கும் காலனிகளிற்கும் இடையிலான சமத்துவமற்ற உறவு என்ற அம்சம் அழுத்தம் பெறும். மார்க்ஸினதும் ஏங்கல் சினதும் பின்வரும் கூற்றைப் பார்ப்போம்.

“இந்தியாவில் அழிவு, ஆக்கம் என்ற இரண்டு பணிகளை இங்கிலாந்து நிறைவேற்றப் போகிறது. பழைய ஆரிய சமூகத்தை அழித்தல் முதல்வேலை. மேற்கு சமூகத்திற்கான அடிப்படைகளை ஆசியாவில் நிறுவுவது இரண்டாவது வேலை ஆயினும் இங்கிலாந்து விருத்திக்கான பௌதிக நிலைமைகளை உருவாக்கப்போவதில்லை. பூஷ்வாக்கள் அப்பணியை எப்போ தாவது செய்திருக்கிறார்களா?”

(மார்க்ஸ் மற்றும் ஏங்கல்ஸ்)

இக்கூற்றில் அழிவு ஆக்கம்

என்ற இரு விடங்கள் ஒரே சமயத்தில் இடம்பெறுவதை மார்க்ஸும் ஏங்கல்சும் குறிப்பிடுகின்றனர்.

சார்புக் கோட்பாட்டினர் காலனிகளை சார்பு மண்டலம் என்றும் ஏகாதிபத்திய நாடுகளை மையம் என்றும் கூறிய போது சார்பு மண்டலத்தில் விருத்தி எதுவும் நிகழவில்லை. அது ஒரு பொய்த்தோற்றம் அங்கு நிகழ்வது குறைவிருத்தியே என்று கூறலாயினர்.

அயர்லாந்து நாட்டை இங்கிலாந்து சுரண்டி அங்கு செய்த அழிவு பற்றி மார்க்ஸ் ஏங்கல்ஸ் எழுதும் போது, இந்தியாவை விட வித்தியாசமான சித்திரிப்பை அவர்கள் தந்தனர்.

“ஆங்கிலேயர்களின் ஆக்கிரமிப்பினால் அயர்லாந்தின் வளர்ச்சி தடைப்பட்டது. (stunted) தொடர்ச்சியான ஒடுக்குமுறை காரணமாக அது நூற்றுக்கணக்கான ஆண்டுகள் பின்னோக்கித் தள்ளப்பட்டுவிட்டது. இதனால் செயற்கையான முறையில் அயர்லாந்து மிக மோசமான வறுமை நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டது” (மார்க்ஸும் ஏங்கல்சும்)

அயர்லாந்து பற்றிய வர்ணனையில் உபயோகிக்கப்படும் “வளர்ச்சி தடைப்படுதல்” (Stunting) என்ற கருத்து பின்னாளில் அந்தரே குந்தர் பிராங் போன்ற சார்புக் கோட்பாட்டாளர்கள் உபயோகித்த “குறை விருத்தி” (Under Development) என்ற சொல்லின் கருத்துக்கு மிக நெருக்கமானது.

மரபு வழி மார்க்சியமும் நவமார்க்சியமும்

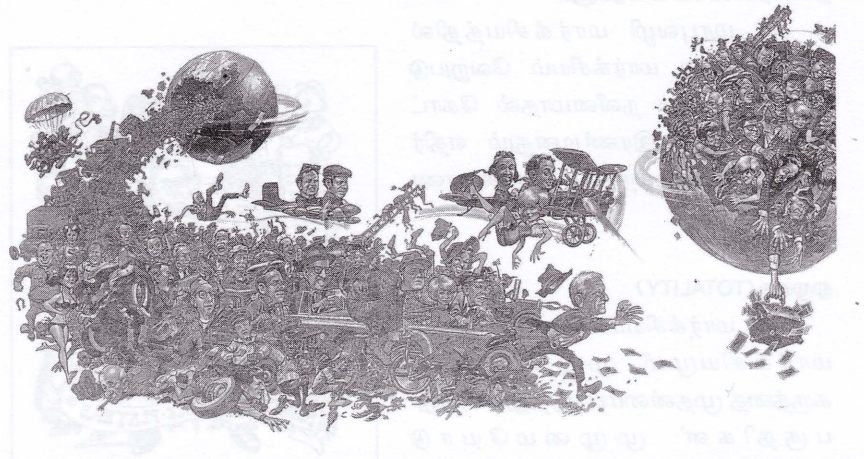
மூன்றாம் உலக நாடுகளின் அபிவிருத்தி பற்றிய மார்க்சிய விளக்கமாக அமைந்த சார்புக் கோட்பாட்டின் மூலங்களை இந்தியா அயர்லாந்து பற்றிய கருத்துக்கள் முதல் ஏகாதிபத்தியம் வரையான கருத்துக்கள் ஊடாக வளர்ச்சி பெற்றிருப்பதைக் குறிப்பிட்டோம். அடுத்து மரபு வழி மார்க்சியத்தில் இருந்து நவ மார்க்சிய சார்புக்கோட்பாடும், உலக முறைமைக்கோட்பாடும் எவ்வகையில் வேறுபடுகின்றன என நோக்குவோம்.

உலக முதலாளித்துவம்

ஏகாதிபத்தியம் என்ற சொல்லிற்குப் பதிலாக நவமார்க்சிஸ்டுகள் உலக முதலாளித்துவம் (World capitalism) என்ற சொற்றொடரையே உபயோகிக்கின்றனர். உலக முதலாளித்துவத்தை ஒரு அமைப்பாக நோக்குகின்றனர். மையம் (core), சார்பு மண்டலம் (Periphery) என்ற இரு பகுதிகளை உடையதாக அதனை நோக்குகின்றனர். பெருநகரம் (மெற்றோபொலிஸ்) உபகிரகம் (சுற்றிலைட் - அல்லது பெருநகரத்தின் சார்புப் பகுதி) என்ற சங்கிலி வலைப்பின்னல் உள்ள கட்டமைப்பாக இதனைக் காண்கின்றனர்.

நிலப்பிராபுத்துவம்

சார்பு மண்டல நாடுகளின் உற்பத்தி உறவுகளை பற்றிய நோக்கு

முறையில் மிகப் பெரிய வேறுபாட்டை நவ மார்க்சிஸ்டுகள் புகுத்தினர் அவர்கள் நிலப்பிரபுத்துவம் என்ற உற்பத்தி முறை முற்றாக அழிந்து விட்டது. உலகின் மூலை முடுக்கெல்லாம் முதலாளித்துவம் புகுந்து விட்டது என்றனர்.

வர்க்கங்களும் வர்க்கக் கட்டமையும்

காலனி நாடுகளின் தேசிய முதலாளிகள் முற்போக்கானவர்கள். அவர்களுடன் உழைக்கும் வர்க்கங்கள் ஒன்று சேர்ந்து தேசிய ஜனநாயகப் புரட்சியை ஏற்படுத்தலாம். அப்புரட்சி காலணியத்தின் மிச்ச சொச்சங்களை அழித்து புரட்சியின் அடுத்த கட்டத்திற்கு நாட்டை இட்டுச்செல்லும் என்று மரபுவழி மார்க்சிஸ்டுகள் நம்பினர். தேசிய முதலாளி வர்க்கம் எத்தகைய புரட்சிகர பாத்திரத்தையும் ஏற்கக்கூடிய தல்ல. அதுவே உழைக்கும் மக்களின் முதன்மையான, உடனடி எதிரி என அவர் கூறினார். தொழிலாளி வர்க்கம், உதிரிப்பாட்டாளிகள் (லும்பன் பாட்டாளிகள்) குட்டி முதலாளிகள், விவசாயவர்க்கம் (குடியான்கள்), தேசிய முதலாளிகள், கொம்பரடோர் முதலாளிகள் நிலப்பிரபுத்துவ வர்க்கம் என்பன போன்ற பல்வேறு வர்க்கங்களின் இயல்புகள், வகிபாகம் தொடர்பான வாதங்களை நவமார்க்சிய பொருளியல் ஆய்வுகள் தொடக்கி வைத்தன.

மரபு வழி மார்க்சியத்தின் விமர்சனமாக அமைந்த நவமார்க்சிய “விருத்தியும் குறை விருத்தியும்” கோட்பாடு மைய நீரோட்ட அபிவிருத்திச் சமூகவியலில் இருந்தும் வேறுபட்டதாக இருந்தது. நவீனமாதல் (MODERNISATION) கோட்பாடு மைய நீரோட்ட அபிவிருத்திச் சமூகவியலாளர்களை ஒன்றிணைக்கும் போது நோக்கு முறையாகும். அடுத்து நவீனமாதல் கோட்பாட்டிற்கும் நவமார்க்சியத்திற்கும் இடையிலான வேறுபாடுகளை நோக்குவோம்.

நவீன மாதல் கோட்பாடும் மார்க்சிய

நவமார்க்சிய கோட்பாடுகளும்

மரபுவழி மார்க்சியத்தில் இருந்து நவ மார்க்சியம் வேறுபடுகின்ற போதும் நவீனமாதல் கோட்பாடு அவை இரண்டினதும் எதிர்நிலையாக அமைந்திருப்பதைக் காண முடியும்.

முழுமை (TOTALITY)

மார்க்சியம் போன்றே நவ மார்க்சியமும் முழுமை என்ற கருத்தை முதன்மைப் படுத்துகின்றது. பகுதிகள் முழுமையோடு

இணைக்கப்பட்டுள்ளன. பகுதிகளைத் தனிமையப் படுத்திப் பார்க்க முடியாது. மையம், சார்பு மண்டலம் என்ற இரண்டும் முழுமையின் பகுதிகள். உலக முதலாளித்துவம் என்ற முழுமையின் பகுதியாகவே தனிநாடு ஒன்றின் வரலாற்றையும் வளர்ச்சியையும் நோக்க முடியும். நவீனமாதல் கோட்பாடு நாடுகளின் பொருளாதார விருத்தியைத் தனிமைப்படுத்தி நோக்குகின்றது. வளர்ச்சியையும், வளர்ச்சிக் குறைவையும் உள்ளகக் காரணிகளே தீர்மானிக்கின்றன. வெளித் தொடர்பு மூலம் பரவல் முறையில் மூன்றாம் உலக நாடுகளின் குறைவிருத்தியைப் போக்கலாம் என நவீனமாதல் கோட்பாட்டாளர் கருதுகின்றனர்.

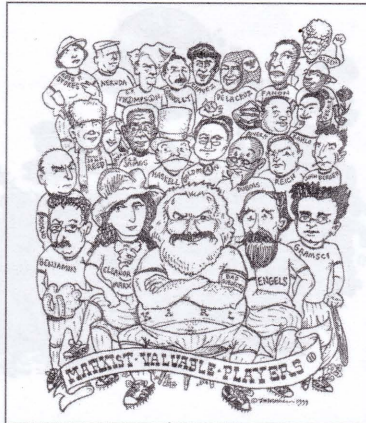
கருத்தியல் (IDEOLOGY)

நவீனமாதல் கோட்பாடு முதலாளித்துவ நாடுகளின் பொருளாதாரச் சுரண்டலையும் அரசியல் ஆதிக்கத்தையும் மூடி மறைப்பதற்கான கருத்தியல் என்பதை நவ மார்க்சியம் எடுத்துக் காட்டியது. நவீனமாதல் கோட்பாட்டாளர்கள் பொருளியலை மதிப்பீடுகள் சாரா விஞ்ஞானம் (VALUE FREE SCIENCE) என்று கூற முனைந்தனர். “நாம் வளர்ச்சியடைந்துள்ளோம் எமது வளர்ச்சியை பின் தங்கிய நாடுகளுக்குக் கொண்டு செல்வோம் என்று 1960 களில் அமெரிக்கா போன்ற முன்னோடிய நாடுகளின் நவீனமாதல் கோட்பாட்டாளர்கள் கூறிய போது அது வளர்ச்சியின் பின்னால் உள்ள வன்முறையை மறைக்கும் கருத்தியல் ஆகவே அமைந்தது. லத்தின் அமெரிக்கா, ஆசியா, ஆபிரிக்கா அழைக்கப்பட்ட வன் முறையை மறைப்பதன் மூலம் பின்னடைவுக்கான பழியை மூன்றாம் உலக நாடுகள் மீதே சுமத்தும் பணியை நவீனமாதல் கோட்பாடு நிறைவேற்றுகின்றது. அபிவிருத்திப் பொருளியல் மதிப்பீடுகள் சாராத விஞ்ஞானம் அன்று; அது ஒரு கருத்தியல் என நவமார்க்சியம் கூறுகின்றது.

**நவீனமாதல் கோட்பாடு
முதலாளித்துவ நாடு
களின் பொருளாதாரச்
சுரண்டலையும் அரசியல்
ஆதிக்கத்தையும் மூடி
மறைப்பதற்கான
கருத்தியல் என்பதை நவ
மார்க்சியம் எடுத்துக்
காட்டியது.**

வர்க்க ஆய்வு

நவீன மாதல் கோட்பாடு வர்க்க ஆய்வை முற்றாகவே தவிர்த்து விடுகிறது. மையநீரோட்ட சமூகவியல் வர்க்க வேறுபாடுகள் என்பதற்குப் பதில் சமூக அடுக்கமைவு (SOCIAL STRATIFICATION) என்ற கருத்தை முன்வைக்கிறது. சமூக அடுக்கமைவு என்ற கருத்து வர்க்க முரண்பாடும் மோதலும் சமூக மாற்றத்திற்குக் காரணமாக அமைகின்றன என்பதை முக்கியத்துவப் படுத்துவதில்லை. உயர் குழாம் (ELITES) மக்கள் குழுமம் (MASS) என்பனவும் வர்க்க ஆய்வை

நிராகரிப்பனவே. மைய நீரோட்டச் சமூகவியலின் வழிவரும் நவீனமாதல் கோட்பாடு மார்க்சிய சமூகவியலுக்கு மாறுபட்ட நோக்குடையதாகும்.

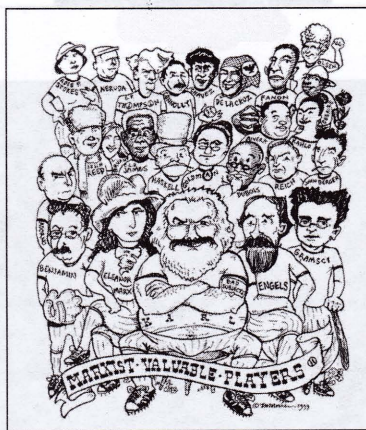
முடிவுரை

இக்கட்டுரையின் முற்பகுதியில் குறைவிருத்தி என்ற கருத்தின் தோற்ற மூலத்தினை மார்க்ஸ் - எங்கல்ஸ் எழுத்துக்களுடன் தொடர்புபடுத்திக் காட்டினோம். அடுத்து மரபு வழி மார்க்சியத்தில் இருந்து நவ மார்க்சியப் பொருளியல் கோட்பாடு எவ்விதம் வேறுபடுகின்றது என எடுத்துக் காட்டினோம். இறுதியில் நவீனமாதல் கோட்பாட்டிற்கும் மார்க்சியம் நவமார்க்சியம் ஆகியவற்றிற்கும் இடையிலான நோக்குமறை வேறுபாடுகள் சிலவற்றையும் குறிப்பிட்டோம்.

நவமார்க்சிய விருத்திக் கோட்பாடுடன் தொடர்புடையவர்களான சிந்தனையாளர்கள் பலர் உள்ளனர். இவர்களில் அந்தரே குந்தர் பிராஜ், சமிர் அமின், இம்மானுவேல் வலர்ஸரின் என்ற மூவரும் முக்கியமான சிந்தனையாளர்கள். அந்தரே குந்தர் பிராஜ் சார்புக்கோட்பாடு (DEPENDENCY THEORY) என்னும் கோட்பாட்டை முன்வைத்தவர். அதற்கு முழுமையான வடிவத்தைக் கொடுத்தவர். எகிப்து நாட்டினைச் சேர்ந்தவரான சமிர் அமின் சார்புக் கோட்பாட்டின் அடுத்த கட்ட வளர்ச்சியென்று கூறக் கூடிய உலக முறைமைக் (WORLD SYSTEM THEORY) கோட்பாட்டை முன்வைத்தார்.

சார்புக்கோட்பாட்டின் தாக்கத்தின் விளைவாக இந்திய மார்க்சிஸ்டுகளிடையே 1970 களில் ஒரு விவாதம் ஆரம்பித்தது. இவ்விவாதம் இந்தியாவில் இருந்து நிலப்பிரபுத்துவமா அல்லது அரை குறை நிலப்பிரபுத்துவமா அல்லது முதலாளித்துவமா என்ற பிரச்சினை பற்றியதாகும். இதனை மார்க்சிஸ்டுகளின் வார்த்தைகளில் கூறுவதாயின் உற்பத்தி முறைமைகள் (MODES OF PRODUCTION) பற்றிய விவாதம் எனலாம். இந்திய மார்க்சிஸ்டுகளிடையே எழுந்த இவ்விவாதம் இந்தியாவிலும், ஆசிய நாடுகளிலும் முதலாளித்துவத்தின் வருகைக்கு முன்னர் இருந்த உற்பத்தி முறைகள் (PRE CAPITALIST MODES OF PRODUCTION) பற்றிய நுட்பமான பரிசீலனைக்கு இட்டுச்சென்றது.

இந்தியாவில் எழுந்த இந்த விவாதத்தினை மிகவும் கூர்மையாக அவதானித்தவரும் இவ்விடயம் பற்றி ஆழ்ந்து கற்ற வருமான நியுடன் குணசிங்க இக் கருத்துக்களை இலங்கை நிலைமைக்குப் பொருத்தி

**நவீன மாதல் கோட்பாடு
வர்க்க ஆய்வை
முற்றாகவே தவிர்த்து
விடுகிறது. மையநீரோட்ட
சமூகவியல் வர்க்க
வேறுபாடுகள் என்பதற்குப்
பதில் சமூக அடுக்கமைவு
(SOCIAL STRATIFICATION)
என்ற கருத்தை
முன்வைக்கிறது.**

இலங்கையின் உற்பத்திமுறைமைகளின் வளர்ச்சி பற்றி ஆராய்ந்தார். அவரின் கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வு கண்டியில் கிராமப்புறங்களில் மாற்றமுறும் சமூக பொருளாதார உறவுகள் (CHANGING SOCIO - ECONOMIC RELATIONS IN THE KANDIAN COUNTRY SIDE) என்ற தலைப்பில் அமைந்தது. (இவ் ஆய்வு சசெக்ஸ் பல்கலைக்கழகத்திற்குச் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. இந்நூலில் இலங்கையில் உருவான முதலாளித்துவத்தைச் சார்புமண்டல முதலாளித்துவம் (PERIPHERAL CAPITALISM) என்றும், சார்பு மண்டல முதலாளித்துவம் கண்டியின் நிலமானியத்தின் உடைவுக்குக் காரணமாக இருந்ததோடு அங்கு பழமையான உற்பத்தி உறவுகளையும் சமூக உறவுகளையும் மீள உயிர்ப்பித்தது என்று அவர் கூறினார். மேற்குறித்த நூலின் முதலாவது அத்தியாயமான அறிமுகம் என்ற பகுதியிலிருந்து நியுடன் குணசிங்கவின் மேற்கோள் ஒன்றைக் கீழே தந்துள்ளோம்.

“பெரு நகர முதலாளித்துவத்தில் இருந்து வேறுபட்டதான சார்புமண்டல முதலாளித்துவம், முற்பட்ட முதலாளித்துவத்தில் (PRE CAPITALISM) இருந்து வேறுபட்டதென நான் அழுத்திக்கூறுகிறேன். எனது இந்த அழுத்தம் புதிய நோக்கு முறைக்கு வழி வகுக்கின்றது. பொருளாதார அபிவிருத்தி பற்றிய பல்வேறு கோட்பாடுகளில் இருந்து வேறுபட்டதான பாதையில் எம்மால் பயணிக்க முடியும்.

சார்பு மண்டல முதலாளித்துவம் என்ற கருத்திற்கு நான் கொடுக்கும் முக்கியத்துவம், சமூக மாற்றம் பற்றிய கோட்பாட்டிற்கும் அழுத்தம் கொடுப்பதாகவும் உள்ளது. நான் இவ்விடயத்தில் போல்பறன் (1957), அந்தரே குந்தர் பிராஜ் (1967, 1969) சமிர் அமின் (1974, 1976, 1977) ஆகியோரின் வழித்தடத்தில் சென்றுள்ளேன். ஆயினும் எனது ஆய்வு இவ்ஆய்வாளர்களின் கருத்துகளில் இருந்து சில விடயங்களில் மாறுபட்டதாயும் உள்ளது.

(நியுடனின் மேற்குறித்த நூலின் பக்கம் 2-3) காலஞ்சென்ற நியுடன் குணசிங்க இலங்கை திரும்பியதும், இலங்கையின் பல்வேறு பகுதிகளின் குடியான விவசாய முறைமைகள் (AGRARIAN SYSTEMS) பற்றி ஆய்வு செய்தார்.

யாழ்ப்பாணத்தின் பத்தைமேனி என்ற இடத்தில் கள ஆய்வினை நிகழ்த்திய அவர் யாழ்ப்பாணத்தின் குடியான உற்பத்திமுறை (PEASANT PRODUCTION SYSTEMS) பற்றியும் ஆய்வு செய்து கட்டுரை வெளியிட்டார்.

இலக்கம் : 376, 14ம் டிவிஷன்,
இலங்கை அகதிகள் முகாம்,
பாஞ்சாலங்குறிச்சி,
திண்டுக்கல் மாவட்டம், தென்னிந்தியா.

என்ற முகவரியில் ஏற்படவுள்ள மாற்றத்தை எண்ணும் போது கீதாவின் மனம் ஆனந்தத்தால் துள்ளியது. சொந்த மண்ணில் மீண்டும் கால் வைக்கப் போகிறாள். தான் பிறந்து, தவழ்ந்து, நடந்து, பெரிய மனிஷியாய் ஆன மண்ணில் மீண்டும் கால் வைக்கப் போகிறாள்.

அவளின் அப்பன், பாட்டன், பூட்டன், முப்பாட்டன் வாழ்ந்த மண். தமிழன் தலைமுறை தலைமுறையாய் வாழ்ந்த மண்!

என்ன ஒரு முப்பது வருஷம் இருக்குமா?

சரியாகச் சொன்னால் 26 வருடங்கள், 11 மாதங்கள், 14 நாட்கள். காலச் சக்கரம் இவ்வளவு வேகமானதா?

நேற்றுத்தான் வள்ளம் ஏறியது போன்ற ஞாபகம்.

காங்கேசன்துறைக்கும் மாவிட்டபுரத்திற்கும் இடையிலமைந்த வீமன்காமம் அவளின் சொந்த ஊர். மண்வெட்டியை ஓங்கிப் போட்டால் நெருப்புத் தெறிக்கும் கற்பூமி. பச்சைப் பசேலென்ற வயல் வெளிகளையோ புந்தரைகளையோ அங்கு காணமுடியாது. ஆனாலும் அங்கு நிலவுகின்ற வெப்பமான காலநிலைக்குத் தாக்குப் பிடித்து, இயற்கையோடு போராடி வென்ற மரஞ்செடி கொடிகள் அப்பிரதேசத்தை ஆக்கிரமித்திருக்கும். உயர்ந்து வளர்ந்துள்ள பனை மரங்கள் ஆங்காங்கே தலை நீட்டி தங்கள் ஊருக்கு வருபவர்களை “வேவு” பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்.

காங்கேசன்துறை சீமெந்து ஆலையிலிருந்து மேலெழும்பும் சுண்ணாம்புக் கற் தூசி எல்லா மரஞ்செடி கொடிகளிலும் படிந்து, அவை தூசி நிறமாகவே காட்சி தரும். அச்செடி கொடிகளின் தலைவனைப் போல வானளாவி நிமிர்ந்து நிற்கும் பனை மரமும் தூசியால் மூடப்பட்டிருக்கும். பிரதான வீதியால் பிரயாணம் செய்பவர்கள் தெருவோரம் அணிவகுத்து நிற்கின்ற தூசு தாங்கிய பனை மரங்களைக் கண்டதும் வீமன்காமம் அண்மித்து விட்டதை உணரமுடியும்.

வீமன்காமத்தின் சின்ன வெண்காயமும் மரவள்ளிக் கிழங்கும் முருங்கைக் காயும் யாழ்ப்பாண மாவட்டம் எங்கும் பிரபலம்.

நன்கு முற்றிய மரவள்ளிக் கிழங்கை முறி முறியாக வெட்டி, அளவாக உப்புப் போட்டு அவித்து, நடுவேரைப் பிடித்திழுத் தால் வேர் தனியாக வந்துவிடும். எஞ்சியுள்ள கிழங்கு முறியை கைகளால் பிசைந்தால் அவித்துக் கொட்டிய அமெரிக்கன் மாப் பிட்டுப் போல, பொல பொல வென்று உதிர்ந்து விடும். செத்தல்

நூல் புத்த மணி

மிளகாய் வைத்து அம்மியில் அரைத்தெடுத்த சம்பலுடன் பிசைந்து சாப்பிட... இப்போது நினைத்தாலும் வாய் ஊறும்.

சந்தைக்குப் போய்க் கறி புளி வாங்குவதற்கு காசில்லாத நாட்களில் தாய்மாமனைப் போல கைகொடுப்பவை முருங்கை மரங்கள்தான்!

முருங்கைக் காயில் மட்டும் எத்தனை விதவிதமான கறிகள். முருங்கைக் காய் அவியல் குழம்பு, பொரித்த குழம்பு, முருங்கைக் காய் - பலாக்கொட்டைக் குழம்பு, இறால் போட்ட முருங்கைக்காய் குழம்பு... குழம்பில் மட்டும் எத்தனை வகைகள்! முருங்கைக் காய் வெள்ளைக் கறி, முருங்கைக் காய் - பலாக்கொட்டை வெள்ளைக் கறி என வெள்ளைக் கறிகள்! முருங்கைக் காய் முற்றி விட்டால் அதனை இரண்டாகப் பிளந்து பித்தளைக் கரண்டியால் வார்த்தெடுத்து அதிலொரு வறை, முருங்கை இலையில் ஒரு சண்டல் அல்லது வறை. முருங்கை மரம் எத்தனை நாளில் அவளின் குடும்பத்தின் கறித் தேவையை நிறைவு செய்திருக்கிறது...! இன்று நினைத்தாலும் அவளின் வீட்டுப் பின்வேலியில் அணி வகுத்து நின்ற முருங்கை மரங்கள் ஞாபகத்திற்கு வரும்.

1990 ம் ஆண்டு ஜீன் மாதத்தில் ஒருநாள்... காங்கேசன்துறைக் கடலிலிருந்து பீரங்கிக் குண்டு வீச்சுக்களும், பலாலி விமானத் தளத்திலிருந்து ஆட்லறி ஷெல் வீச்சுக்களும் மக்களைத் துயில் எழுப்பின.

“கட்டுவனுக்கால ஆமி மூவ் பண்ணித் தெல்லிப்பழைப் பக்கம் வாறானாம்”

“என்ன வந்திடுவங்களாமே?”

“தெரியேல. பெடியள் மறிச்சு அடிக்கிறாங்களாம்” ஒருவரின் முகத்திலும் ஈயாடவில்லை.

“எதற்கும் தயாராக இருப்போம்” என நான்கைந்து சூட்கேசுகளில் உடுப்பு, துணிமணிகள், பெரிய காட்போட் பெட்டியில் சமையல் பாத்திரங்கள், கூப்பன் மட்டை, உறுதி, பிறப்புச் சான்றிதழ்கள், சாதகங்கள் அடங்கிய “கொண்டோடுற வாக்” என்பவற்றுடன் காத்திருந்த சனங்களுடன் கீதாவின் குடும்பமும் காத்திருந்தது.

“பெடியளினர் கட்டுவன் பொயினர் ஆமி உடைச்சுப் போட்டானாம். இண்டைக்குப் பின்னரே துக்குள்ள தெல்லிப்பழைச் சந்திக்கு வந்திடுவனாம்”

தெல்லிப்பழைச் சந்திக்கு ஆமி வந்துவிட்டால் காங்கேசன்துறைக்கும் தெல்லிப்பழைக்கும் இடையில் அகப்பட வேண்டிவரும். அந்த ஆபத்தை உணர்ந்து மக்கள் இடம்பெயரத் தொடங்கினார்கள்.

இரண்டு பழைய சைக்கிள்கள், அவையிரண்டிலும் அவர்களின் மொத்த சொத்துக்கள்! ஐந்து பிள்ளைகளுடன் கீதாவின் பெற்றோரும் “அகதி” அந்தஸ்தைப் பெற்றுக் கொண்டனர்.

“நான்கைந்து நாட்களில் திரும்பிவிடலாம்” என்ற எண்ணத்துடன் தெல்லிப்பழை துர்க்கை அம்மன் கோவிலில் தங்கியிருந்தும் எந்தவொரு நல்ல செய்தியும் கிடைக்கவில்லை.

“ஆமி தெல்லிப்பழைச் சந்திக்கு வந்திட்டானாம். பண்டத்தரிப்பு ரோட்டால போகப் போறானோ இல்லாட்டி மல்லாகப் பக்கமா வரப் போறானோ தெரியேல” மீண்டும் அங்கிருந்து ஒரு இடம்பெயர்வு.

ஆனாலும் நான்கு நாட்கள் முன்பு இடம்பெயர்ந்த போதிருந்த ஏக்கமும் தவிப்பும் இப்போது இருக்கவில்லை. மல்லாகம் முருகன் கோயிலில் ஒரு நான்கைந்து நாட்கள். அதன் பின்னர் சங்கானை அகதி முகாமிற்கு நிரந்தர அகதிகளாக...

சுழிபுரத்தில் அவளது தாய்மாமன் இருந்த போதும் இவர்கள் அங்கு செல்லவில்லை.

சங்கானை அகதிமுகாம் வாழ்க்கையின் சில நாட்கள் இன்றும் கூட அவளது நினைவுகளில் பசுமையாக உள்ளன.

அந்த அகதிமுகாமிற்குப் பக்கத்தில் இருந்த நூலகத்தில் அங்கத்தவராய் சேர்ந்து ஏராளமான புத்தகங்களை இரவல் வாங்கி வாசித்திருக்கிறார். அவளை விட ஒன்றிரண்டு வயது இளையவனான அவளின் மச்சான், அந்தப் புத்தகங்களை அவளிடமிருந்து இரவல் வாங்கிப் படித்த பின்னர், ஒன்றிரண்டு நாட்களில் திருப்பிக் கொடுப்பான். அவன் இப்பொழுது ஒரு எழுத்தாளனாகி பல சிறுகதைகளை எழுதியும், இரண்டு, மூன்று புத்தகங்களை வெளியிட்டும் இருப்பதாகக் கேள்விப்பட்ட போது அவளுக்கு நெகிழ்ச்சியாக இருந்தது.

சங்கானை அகதிமுகாம் ஒரு நெசவுசாலைக் கட்டிடம் அதன் தொடர்ச்சியாக ஒன்றிரண்டு கட்டிடங்கள். ஒரு நாற்பது ஐம்பது பேர் தங்குவதற்குப் போதுமான இடத்தில் 800 பேர்வரை தங்கியிருந்தார்கள்.

ஆரம்பத்தில் சமாளிக்கக் கூடியதாக இருந்த போதும் நாட்கள் செல்லச் செல்ல நெருக்கடிகள் அதிகரிக்கத் தொடங்கின.

-தண்ணீருக்குத் தட்டுப்பாடு. குழாய்க் கிணற்றடியில் சண்டை.

-மல சலக் கூடக் குழிகள் நிறைந்தபோதும், உரிய நேரத்தில் அப்புறப்படுத்தப்படாமல், நாற்றம் எடுக்கத் தொடங்கின.

-தனித்தனிக் குடும்பங்களாக சமைக்க முடியாது. 800 பேருக்கும் ஒன்றாகச் சமைக்க வேண்டும்.

மூன்று வேளையும் சாப்பிடுவதற்கு இலவசமாக சாப்பாடு கிடைக்கிறது என்பதைவிட வேறு எந்தவொரு வசதியும் அங்கு இருக்கவில்லை.

“மூண்டு நேரச் சாப்பாடு கிடைக்கிது எண்டதுக்காக என்னால இஞ்சு கிடந்து சாகேலாது. நான் தூக்குப் போட்டுச் சாகப்போறன்”

மூத்தவளான இவளின் பிடிவாதம், அவளது தந்தையை சித்தங்கேணியில் ஒரு அரைகுறையாக இடிந்த வீட்டை வாடகைக்கு எடுக்க வைத்தது.

சித்தங்கேணி வீட்டில் (?) வாழ்க்கை சுமாராக ஓடியது. அந்த நிம்மதியும் நீண்டகாலம் நிலைக்கவில்லை.

“வலிகாமம் வடக்கு முழுவதும் ஆமி பிடிச்சுப் போட்டானாம். இனி வலிகாமம் மேற்குப் பக்கம்தான் முன்னேறப் போறானாம்”

இது போதாதென்று அவளது தந்தையை இனந்தெரியாத இரண்டுபேர் துப்பாக்கியுடன் தேடி வந்ததாகவும் ஒரு செய்தி கிடைத்தது.

“இந்தாள் சொல்லச் சொல்லக் கேக்காமல் இயக்கப் பெடியளுக்கு போஸ்ரருகள் எழுதிக் குடுத்த தெல்லே. அதுதான் ஆரோ “ரிப்” குடுத்துப் போட்டாங்கள்”

அவளின் தாய் தலையில் அடித்துக் குழறத்

தொடங்கி விட்டாள்.

இனிமேலும் பொறுக்க முடியாது. தனக்கேது மென்றால் தனது மனைவியால் - மூன்று பிள்ளை களுடனும் - ஒரு நாள் கூடத்தனியாக வாழமுடியாது என்பது அவளது தந்தைக்குத் தெரியும். அதன் காரண மாக தமிழ் நாட்டுக்குச் செல்வதென்ற முடிவை எடுத்தார்.

அந்த முடிவு அப்போது ஒரு பெரிய பிழை யாகத் தெரியவில்லை.

“அது ஒரு சொர்க்கமாம். இங்கத்தையத் தமிழ்ச் சனத்துக்கு எவளவு மரியாதையாம் தெரியுமே?”

“இந்திய அரசாங்கம் அள்ளி அள்ளிக் குடுக்குதாம். தனித் தனி வீடு கட்டிக் குடுக்கினமாம்”

“வேலைக்குப் போறாக்கள் போகலாமாம். படிக்கிற ஆக்கள் படிக்கலாமாம். படத்திலயும் நடக்கலாமாம்”

இந்த வதந்திகள் - ஒரு சில மாதங்களின் பின்னர்தான் அது வதந்தி என்பது புரிந்தது - அனைத்தையும் உண்மையென்று நம்பி அவளின் குடும்பத்துக்கென்றிருந்த ஒரேயொரு காணியையும் பதினைந்தாயிரம் ரூபாய்க்கு ஈடு வைத்து, அவளின் குடும்பமும் தமிழ் நாட்டுக்கு வள்ளம் ஏறியது.

அதன் பின்னர்தான் “சொர்க்கம்” புரிந்தது. அவளது தாய்நாடு, உயிருக்கு உத்தரவாதம் இல்லாதபோதும், எல்லா வகையிலும் உயர்ந்ததுதான்.

தமிழ் நாட்டு அகதிமுகாம்களில் அல்லல் பட்டு, தனித்தனி வீடுகளுக்கு வந்த பின்னர் அகதி முகாம் பரவாயில்லை என்று தோன்றியது.

ஏதோவொரு மலையடிவாரத்தில் ஆங்காங்கு போடப்பட்ட குடிசைகள். குடிப்பதற்குத் தண்ணீர் எடுப்பதற்கு நான்கு மைல் நடக்க வேண்டும். குளிப்பதற்கு ஒரு இரண்டு மைல் நடக்க வேண்டும். குண்டி கழுவுவதற்கு ஒரு மைல் நடந்து வாளியில் கொண்டு வர வேண்டும்.

மழைகாலம் வந்து விட்டால் சொல்லவே வேண்டாம். மலை உச்சியிலிருந்து நரகங்களை எல்லாம் கழுவிக் கொண்டு வரும் வெள்ளம், முற்றத்தில் சள சளத்து நிற்கும். முற்றம் என்றும் கூறமுடியாது. இவளின் கோடி பின் வீட்டுக்கு முற்றம். முன் வீட்டுக் கோடி இவளுக்கு முற்றம்.

கிட்டத்தட்ட 27 வருஷ வாழ்க்கையில் இவளுக்கு மிஞ்சியது ஒரு அன்பான கணவனும் மூன்று பிள்ளைகளும் தான்!

ஆறுதல் தரும் இன்னொரு விஷயம் அவளின் மூத்த மகன் கெட்டித்தனமாகப் படித்து ஒரு நிலைமைக்கு வந்து விட்டான். ப்ளஸ் 2 சித்தியடைந்து மேற்படிப்பைத் தொடருகின்றான். அவன் தலையெடுத்து குடும்ப விஷயங்களைக் கட்டுப்படுத்துவதிலும், குடும்பம் சார்ந்த முடிவுகளை எடுப்பதிலும் செல்வாக்குச் செலுத்தவும் தொடங்கி விட்டான்.

அவளின் தாய் நாட்டிலிருந்து பல கசப்பான செய்திகள் வந்தபோதும், அவற்றையெல்லாம் மீறி தனது சொந்த மண்ணில் கால் வைக்கப் போகும் ஆசைதான் அவள் மனதில் துளிர் விட்டது.

இந்திய அகதி முகாம்களிலிருந்து இலங்கைக் குத் திரும்பியவர்கள் சொல்லுகின்ற செய்திகள், அவளது தாய்நாட்டு ஆசையை மேலும் மேலும் அதிகரிக்கச் செய்தன.

-நாங்கள் சொந்த ஊரில் குடியேறி

விட்டோம்.

- எட்டு லட்சம் ரூபாய் பெறுமதியான வீட்டுத் திட்டம் கிடைத்தது.

-காலங் காலமாக மண் றோட்டாக இருந்த றோட்டெல்லாம் தார் றோட்டுப் போட்டிட்டாங்கள். ஒவ்வொருவரும் தொலைபேசியில் கதைகதை யாய்ச் சொல்லிய போது இவளது தாய்நாட்டுக்குக்கனவு பெருவிருட்சமாக வளர்ந்து விட்டது.

கணவன் தனது சம்மதத்தைத் தெரிவித்து விட்டான்.

சின்னனுகள் இரண்டும் விபரம் தெரியாததுகள். இவள் வாவென்றால் வரும். போவென்றால் போகும். மூத்தவனிடம் சம்மதம் வாங்கி விட்டால் இவளின் கனவு நிஜமாகிவிடும்.

“பெரியவனுடன் இன்று எப்படியும் கதைத்து விட வேண்டும்” என்ற உறுதியான எண்ணத்துடன் அவளது வருகைக்காகக் காத்திருக்கத் தொடங்கினாள்.

“அம்மா செமப் பசி”
சொல்லியவாறு வீட்டுக்குள் நுழைகிறான்.

“அம்மா எம்புட்டு நேரம் ஒளக்காக காத்துக்கிட்டு இருக்கேன். வாப்பா”

அவன் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும் போது மெதுவாகக் கதையைத் துவக்கினாள்.

“தம்பி இப்போ நம்மட நாட்டுல பிரச்சன அல்லாம் ஒய்ஞ்சிட்டுதாம்”

“ஆமாம்மா. கேள்விப்பட்டேன். பசங்க பேசிக்கிட்டாங்க”

“அங்க நல்லாட்சி நடக்குதாம்”

“ஆமா சொன்னாங்க”

“இங்கிட்டிருந்து போன நம்மட சனத்துக்கு கவுன்மெண்டு நெறய உதவி செய்யுதாம்”

“ஆமாமா”

“வீட்டுத் திட்டம் குடுத்தாங்களாம். நம்மட ஏரியாவுல குட்டிக் குட்டிக் கல்வூ டெல்லாம் மொளச்சி, சிங்கப்பூரு போல இருக்காம்”

“ஓகோ....”

“அதான்..... அம்மாவும்...”

“சொல்லுங்கம்மா”

“நம்மட தாய் நாட்டுக்கு போகலாமெண்ணு...”
அவன் மௌனமாயிருந்தான்.

“என்னதான் இருந்தாலும் அதானே நாம பொறந்த மண்ணு”

“நாம பொறந்த மண்ணு இல்லம்மா. நீங்க பொறந்த மண்ணு”

“ஆமாடா. ஒங்கம்மா பொறந்த மண்ணுதானே நீ பொறந்த மண்ணு?”

“அதெப்பிடும்மா? நீங்க பொறந்த மண்ணு நா பொறந்த மண்ணாகும்?”

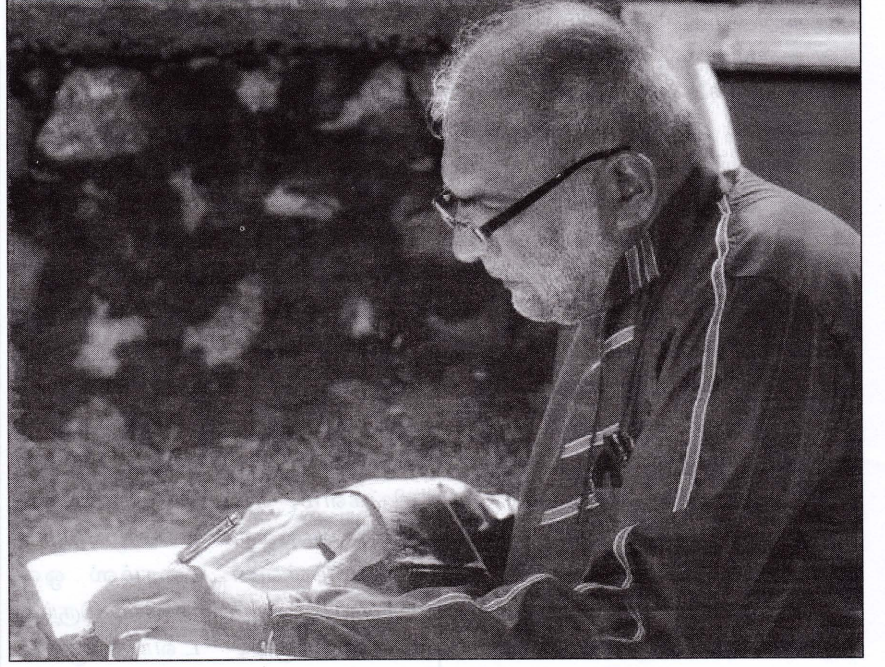
“நீ இப்ப என்னதான்டா சொல்ல வாற? நா பொறந்த மண்ணுக்கு நாபோகணும்டா. நா பொறந்த நாட்ட விட்டு என்னால வாழேலாதுடா”

“அதாம்மா நானும் சொல்றேன். என்னோட நாட்ட விட்டு என்னய வரச் சொல்லாதீங்கம்மா”

“ஏன்டா?”

“ஏன்னா..... இதுதான் நா பொறந்த மண்ணு”
அவன் சொல்வதன் உண்மை உறைத்த போது,

கீதா ஒன்றும் பேசாமல் வாயடைத்துப் போய் நின்றாள்.

மேமன் கவியின் படைப்புலகம்

அவர்களுக்கு என ஒரு மொழி இருக்கிறது. அவர்கள் அதனைப் பேசுவார்கள் ஆனால், அந்த மொழிக்கு வரிவடிவம் இல்லை. தமது பெயரை, உணர்வை, எண்ணங்களை தம்முடைய தாய்மொழியில் எழுதிப் பார்க்க முடியாத ஒரு சமூகமாக அவர்கள் உலகில் வாழ்கிறார்கள். தாம் வாழும் நாட்டில் உள்ள மொழிகளில் ஒன்றைப் படிக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் உள்ளவர்களாக மேமன் சமூக மக்கள் இருக்கிறார்கள். இல்லாமல் மதத்தைப் பின்பற்றும் மேமன் சமூகத்துக்கெனத் தனியான பள்ளி வாசல்கள் உள்ளன. இலங்கையில் வாழும் மேமன் சமூகத்தை உலகுக்கு வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டியவர்களில் மேமன்கவியும் ஒருவர். அப்துல் ரஸாக் எனும் இயற்பெயரைக்கொண்ட மேமன்கவியின் இலக்கியப்பங்களிப்பு அளப்பரியது.

கவிஞர், விமர்சகர், திறனாய்வாளர் என பன்முகம் கொண்ட மேமன்கவி சினிமா குறும்படம்

ஆகியவற்றிலும் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டவர். அண்மையில் மணிவிழர் கொண்டாடிய மேமன்கவியை தமிழ், சிங்கள, ஆங்கில எழுத்தாளர்கள் அனைவரும் ஒருமித்துப் பாராட்டினார்கள். வட இந்தியாவின் குஜராத் மாநிலத்தில் வசித்த மேமன் சமூகத்தவர்களின் பிரதான தொழில் வியாபாரம். இந்தியாவில் இருந்து பாகிஸ்தான் பிரிந்தபோது குஜராத்தில் இருந்த மேமன் சமூகத்தவர்களில் சிலர் பாகிஸ்தான், தென் ஆபிரிக்கா, இலங்கை ஆகிய நாடுகளில் குடியேறினார்கள். இலங்கையில் குடியேறிய மேமன் சமூகத்தவர்கள் தமது தொழிலுக்கு ஏதுவாக கொழும்பை அண்டிய பகுதிகளில் குடியேறினார்கள். தமது வருமானத்தில் கணிசமான பங்கை தானம் செய்வார்கள்.

மேமன்கவியின் தகப்பன் தனது பிள்ளைகளை தமிழ்மொழிப் பாடசாலையில் சேர்த்தார். கொட்டாஞ்சேனை சென்றலில் கல்வி பயின்ற மேமன்கவிக்கு படிப்பைவிட

வாசிப்பதில் தான் அலாதிபிரியம். ஒரு வருடம் படிக்க வேண்டிய பாடப்புத்தகங்களை ஒருசில நாட்களில் படித்து முடித்து விடுவார். மர்மக் கதைகளும் துப்பறியும் கதைகளும் மேமன்கவியின் வாசிப்பு ஆர்வத்துக்குத் தீனி போட்டன. மேமன்கவியின் தகப்பனுடைய தொழிற்சாலையில் வேலைசெய்த எஸ்.ஜி.சேகர் என்பவர் அவருடைய வாழ்க்கையை மாற்றினார். கையில் புத்தகங்கள் இல்லாத மேமன்கவியைக் காண்பது அரிது. மேமன்கவியின் கையில் இருந்த துப்பறியும் நாவலைப் பார்த்த எஸ்.ஜி.சேகர் நா.பார்த்த சாரதியின் குறிஞ்சிமலர் நாவலைக் கொடுத்து படிக்குமாறு கூறினார். குறிஞ்சிமலர் நாவலைப் படிக்கும் போது மேமன்கவிக்கு புதியதொரு சிந்தனை தோன்றியது. அன்றிலிருந்து துப்பறியும் கதைகளுக்கு விடைகொடுத்தார். ஈழத்திலும் இந்தியாவிலும் இருந்து வெளிவரும் சஞ்சிகை, நாவல், சிறுகதை ஆகியவற்றைத் தெரிவு செய்து தீவிரமாகப்

படிக்கத் தொடங்கினார். பாட்டி அல்லது வீட்டில் உள்ள பெரியவர்கள் கதை சொல்லும் போது சிறுவர்கள் உற்சாகமடைவார்கள். மேமன் சமூகத்தில் அப்படி ஒரு வழமை இல்லை. சிறுவயதில் தூங்கும் போது தனது சகோதரர்களுக்கு மேமன்கவி கதை சொல்வார். மிக முக்கியமான கட்டத்தில் கதையை நிறுத்திவிட்டு மிகுதி நாளைக்கு என மேமன்கவி சொல்வார். சிறுவயதில் கதை சொன்ன அனுபவத்தால் சிறு கதை எழுத வேண்டும் என்ற ஆர்வம் மேமன்கவிக்கு உண்டாகியது. அவர் எழுதி அனுப்பிய சிறு கதை பிரசுரமாகவில்லை. காலம் அவரைக் கவிஞனாக்கியது.

மேமன்கவியின் முதலாவது கவிதை சுதந்திரன் பத்திரிகையில் 1974 ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் பிரசுரமானது. அன்று முதல் இன்றுவரை அவரின் கவிதை ஊற்று வற்றாமல் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. ஆரம்பத்தில் மேமன்கவியின் கவிதைகளின் படிமம் விளங்கவில்லை என்ற குற்றச்சாட்டு இருந்தது. அதைப்பற்றி கவலைப்படாமல் தனது பாணியில் கவிதைகளை எழுதினார். சிறுவர் கவிதை புதுக் கவிதை, ஹைக்கூ கவிதை போன்ற வற்றையும் மேமன்கவி விட்டு வைக்கவில்லை தேசாபிமானி, மல்லிகை, தமிழ்நாட்டில் இருந்து வெளியான குயில் சஞ்சிகை ஆகியவற்றின் மூலம் மேமன் கவனிக்கப்படலானார்.

புறக்கோட்டை இரண்டாம் குறுக்குத் தெருவில் மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவாவைச் சந்தித்து தன்னை அறிமுகப்படுத்தினார். அந்தச்சந்திப்பின் பலனாக முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தில் இணையும் வாய்ப்புக்கிடைத்தது. அதன் மூலம் அவர் மாக்ஸியக் கருத்துக்களை உள் வாங்கிக் கொண்டார். ஜீவாவிடம் தன்னை அறிமுகப்படுத்தியது அவரது வாழ்க்கையில் திருப்பு முனையாக அமையும் என மேமன்கவி எதிர் பார்க்கவில்லை. மல்லிகையில் இளந்தளிர் என்ற குறிப்புடன் அவருடைய கவிதை பிரசுரமானது.

முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் ஏற்றுக்கொள்ளாத கவிதைப் போக்கு மேமனைக்கவர்ந்தது. அக் கவிதைப் போக்கில் மாக்ஸியக் கருத்துக்களை இணைத்து புதிய தொரு பாணியில் கவிதைகளைப் படைத்தார்.

மேமன்கவியின் கவிதைகளில் மனிதநேயம், ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்தின் குரல், அராஜகத்துக்கு எதிரான குரல், அனுபவ வெளிப்பாடு, ஆண் - பெண் சிநேகிதம் (காதல் அல்ல), பெண்ணியம் ஆகியன வெளிப்படுகின்றன. ஆங்கிலம், சிங்களம், ரஷ்ய மொழிகளில் இவரது கவிதைகள் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. “ரைம்ஸ் ஒவ் இந்தியா”, பாகிஸ்தானில் இருந்து வெளியாகும், “டவா” ஆகிய பத்திரிகைகளில் மேமன் கவியைப் பற்றிய கட்டுரைகள் பிரசுரமாகி உள்ளன.

மேமன் சமூகத்தை சேர்ந்த இன்னொரு பிரமலமானவர் ஹாஷிம் உமர். சுமார் 800 புத்தகங்களின் முதல் பிரதியை வாங்கியுள்ளார். பல எழுத்தாளர்களின் புத்தகங்களைத் தனது பதிப்பகத்தின் மூலம் வெளியிட்டுள்ளார். இலங்கை மேமன் சமூகத்தின் 50 ஆவது ஆண்டு விழாவை 2006 ஆம் ஆண்டு கொண்டாடியபோது அமைச்சர் ஹுசைன் பைலா, வர்த்தகர்களான எம்.எச். ஓமர், அபுபக்கர் ஆத்மான், ஹாஜி அன்வர் போன்றவர்களுடன் மேமன் கவியைப் பற்றியும் தனிக்கட்டுரை அந்த நூலில் இணைக்கப்பட்டுள்ளது. வியாபாரத்தில் கவனம் செலுத்திய மேமன் சமூகம் வேறு தொழிலைப்பற்றி சிந்திக்கவில்லை.

மேமன்கவியின் முதலாவது கவிதைத் தொகுப்பான “யுக ராகங்கள்” அவரது 19 ஆவது வயதில் 1976 ஆம் ஆண்டு முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் எழுத்தாளர் கூட்டுறவுப் பதிப்பகம் வெளியிட்டது. பேராசிரியர் எம்.ஏ. நுஃமான் முன்னுரை வழங்கினார். 1982 ஆம் ஆண்டு மு.மேத்தாவின் முன்னுரையுடன் “ஹீரோஷிமாவின ஹீரோக்கள்” 1984 ஆம் ஆண்டு

வைரமுத்துவின் முன்னுரையுடன் “இயந்திரச் சூரியன்” 1990 ஆம் ஆண்டு கவிக்கோ அப்துல் ரஹ்மான் முன்னுரையுடன் “நாளைய நோக்கில் இன்று” ஆகிய மூன்று புத்தகங்களையும் தமிழ்நாட்டின் நர்மதா பதிப்பகம் வெளியிட்டது. “நாளையநோக்கில் இன்று” எனும் கவிதை நூலுக்கு சாகித்திய மண்டல விருது கிடைத்தது. தமிழில் புதுக்கவிதைக்குக் கிடைத்த முதலாவது சாகித்திய விருது அதுவாகும். 1990 ஆம் ஆண்டு “மீண்டும் வசிப்பதற்காக” எனும் கவிதைத் தொகுப்பை கவிஞர் இ. முருகையனின் முன்னுரையுடன் மல்லிகைப் பந்தல் வெளியிட்டது. 2005 ஆம் ஆண்டு “உனக்கு எதிரான வன்முறை” எனும் கவிதைத் தொகுப்பு பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பியின் முன்னுரையுடன் கொடகே நிறுவனத்தால் வெளியிடப்பட்டது. யாழ். இலக்கிய வட்டத்தின் சிறப்பு விருது இந் நூலுக்குக் கிடைத்தது. 2017 ஆண்டு மேமன்கவியின் மணிவிழாவை முன்னிட்டு கொடகே நிறுவனம் “ஆதிகளின் புதைகுழிகளில் இருந்து” எனும் கவிதை நூலை வெளியிட்டது.

“ஒரு வாசகனின் பிரதிகள்”, “மொழி வேலிகடந்து” ஆகிய இரண்டு கட்டுரைத் தொகுப்புகளை கொடகே நிறுவனம் வெளியிட்டது. சிங்களத்தில் இருந்து தமிழுக்கு மொழி பெயர்க்கப்பட்ட இலக்கியங்கள் பற்றிய விமர்சனங்களைத் தாங்கி வெளிவந்த மொழி வேலிகடந்து எனும் நூல் 2013 ஆம் ஆண்டு துரைவி விருதைப் பெற்றது. சிங்கள எழுத்தாளர்களுடன் மிக நெருக்கமாகத் தொடர்பு கொண்டுள்ள மேமன்கவி, தமிழ் சிங்கள இலக்கியத்தின் உறவுப்பாலமாக விளங்குகின்றார். கொழும்பில் நடைபெறும் சர்வதேச புத்தகக் கண்காட்சியில் தமிழ் எழுத்தாளர்களை வாசகர்கள் சந்திக்க ஏற்பாடு செய்துள்ளார். தமிழில் வெளிவரும் கவிதை, சிறுகதை, நாவல் ஆகிய நூல்களுக்கு கொடகே நிறுவனம் விருது வழங்குவதற்கு மேமன்கவியின் பங்களிப்பு மிக முக்கியமானது. ●

அறிஞர் ஒருவர் சொல்லிவைத்தது ஞாபகம் வருகின்றது. அப்படி நான் கேட்ட கேள்விகள் அவ்வளவு அபத்தமானதா?

எமது கிராமத்தில் எல்லா வளமிருந்தும் அவற்றில் ஒரு பங்குகூட எமக்கு ஏன் உரிமையில்லாமல் இருக்கிறது?, ஏன் பெண்கள் மரத்தில் ஏறக்கூடாது?, ஏன் பெண்கள் காற்சட்டை சேட் போடக்கூடாது?, பெண்கள் ஏன் சயிக்கிள் ஓடக்கூடாது?, நாம் ஏன் குளத்துக்குள் இறங்கக் கூடாது?, ஏன் கோயிலுக்குள் போகக் கூடாது?, ஏன் மற்றவர்கள் எங்களை ஒரு மாதிரிப் பார்க்கிறார்கள்?, கிணற்றில் ஏன் தண்ணி அள்ளக்கூடாது?, எமக்கு ஏன் வீடு இல்லை?, ஏன் நாம் கிழிந்த சட்டை போடுகிறோம்? இன்னமும் பெண்களுக்கே உரித்தான பிரத்தியேகக் கேள்விகள் அதைத் தவிர்கின்றேன். இவ்வாறுதான் எனது கேள்விகள் தொடர்ந்தன. அதன் பலன் எனக்கு “விசர்” என்ற பட்டமே பலரிடமிருந்து கிடைத்தது. பின்னர் அக் கேள்விகளை எனக்குள்ளேயே புதைத்து விட்டேன்.

எமது கிராமத்தினைச் சுற்றி எத்தனை வயல் வெளிகள் உள்ளனவோ? அத்தனையும் விட அதிகமாக கோவில்கள் இருந்தன. அவற்றில் சில பெருங்கோவில் களின் தெய்வ விக்ரகங்களில் தங்கம் மற்றும் வெள்ளி யாலான விதவிதமான அணிகலன்கள் கண்ணைப் பறிக்கும் வகையில் நிறைந்து காணப்பட்டன. அதனைப் பார்த்து நான் சிலையாக நின்றுருக்கிறேன். தெய்வமே என்னையும் சிலையாக்கு, எனக்கும் உன்னைப்போல் எல்லாச்சீரும் கிடைக்கும் என்று உளமாரப் பிரார்த்திக்கின்றேன். ஆனால் அந்த அறுக்கிரகம் சாதாரணமாகக் கிடைக்குமா? பாவப் பட்ட பிறவிகளுக்கு, அதற்கும் முன்வினைப் பயன் வேண்டுமென்று பிரசங்கி சொல்லக் கேட்டிருக்கின்றேன். அப்படியெண்டால் எம்மைப்போன்றவர்கள் செத்தால்தான் மறுபிறவியில் வசதியான வாழ்வும், அந்தஸ்த்தும் கிடைக்குமோ யாருக்குத் தெரியும்.

தைப்பொங்கல், வருடப்பிறப்பு, தீபாவளி காலங்களில் ஆச்சியுடன் கோவிலின் புறவீதி சுற்றி, கற்பூரச் சட்டி எரிக்கும் இடத்தில் நின்று எட்டிப் பார்க்கும் போது, கண்ணில் பட்டதுக்கே இவ்வளவு கற்பனையும் கனவும் என்றால் உள்ளூக்கை போனால் எப்படி இருக்கும். தாயே இதுவே போதும் என்று நானாகவே ஒதுங்கி விடுவேன். கோவில்களில் திரு விழாத் தொடங்கி விட்டால்தான் எமக்குக் கொண்டாட்டம். சாமி கும்பிடுவதிலோ, பக்தி முத்தியோ அல்ல பசிக்கு மருந்தாக சக்கரைத்தண்ணி, புளித்தண்ணி, மோர்த்தண்ணி, பூசைச் சோறு கிடைக்கும் என்று தான்.

ஆச்சியின் தலைமையில் நானும் தோழிகளும் தலையில் மூடல் பெட்டியுடன் பூசைச் சோறுக்கு, வயல் வரம்பில் வரிசைகட்டிப் போவோம். அப்போது வயல்களில் தென்படும் காய் பிஞ்சுகளைப் பறிக்க மனம் தாவும். அதை எப்படியோ எமது ஆசை மனதுக்குள் புகுந்து கண்டுபிடித்துவிடும் ஆச்சி, எங்களை எச்சரித்தபடியே அழைத்துச் செல்வார். கோயில் முன்றலில் கிடாரம் மாதிரி வயிறு தள்ள, இடுப்பில் வேட்டியை வரிந்து கட்டி, கழுத்தில்

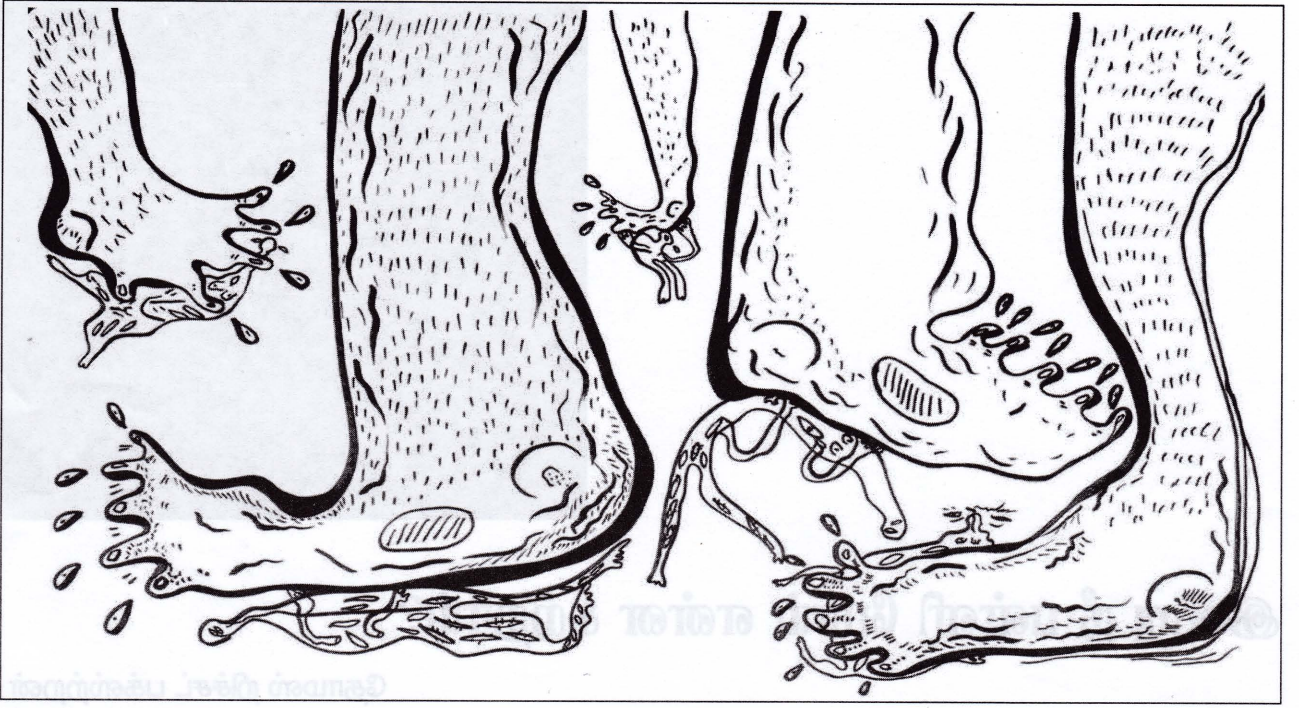
உருத்திராட்ச மாலையும், நெற்றியில் விபூதிப்பட்டையும் தரித்தபடி தடியர்கள் எங்களை முறைத்தபடி நிற்பார்கள்.

ஆச்சி அவர்களிடம் ஏதோ எல்லாம் கெஞ்சி, பந்தலுக்குப் பின்பக்தில் எங்களை உட்காரவைத்து, தாமரை இலையில் அல்லது தேக்கம் இலையில் சோறு வாங்கித் தருவார். சும்மா சொல்லக் கூடாது, அரை வயிறும் கால்வயிறுமாக இருந்த எங்களுக்கு குத்தரிசிச் சோறும், பலாக்காய், பூசணிக்காய், மரவள்ளிக்கிழங்கு, கத்தரிக்காய் கறியளோடை குழைச்ச்ச் சுடச்சுட சாப்பிட அமிர்தமாகத்தான் இருந்தது. அதன் சுவை இன்று நினைத்தாலும் நாவூறுகின்றது. சாப்பிட்டு முடிந்தபின். ஆச்சி மீண்டும் அவர்களிடம் மன்றாடி, கடைசிப்பந்தி முடிந்தபின் கிடாரத்தில், அண்டாவில் மிஞ்சிய தெல்லாம் வழித்துத் தர, வாங்கி எமது பெட்டிகளை நிரப்புவோம். அவற்றினை வெற்றிப் பெருமிதத்துடன் சுமந்தபடி வீடுவந்து சேருவோம்.

எனக்கு 18 வயது. குமரியாக வளர்ந்து விட்டேன். இந்த வயது எனது வாழ்வில் மறக்கமுடியாத வயது. எனது உயிர் இருக்கும் வரை நினைவில் நிறைந்திருக்கும். ஆம் போன உயிர் மீண்டும் மறு ஜென்மம் எடுத்ததை மறக்க முடியுமா? வீட்டிலை போட்டிருக்க, வெளியில் போகேக்க போட எனக்கு ஆனமான் சட்டை இல்லை. கேட்டால் ஏச்சுத்தான் கிடைக்கும். கடையிலை தும்பு மிட்டாய், தோடம்பழ இனிப்பு, பிஸ்கட் என்று சின்னச்சின்ன ஆசைகளைக் கேட்டாலும் கிடைக்காது. எல்லாத்துக்கும் காச இல்லை, இல்லை என்ற அம்மாவின் தரித்திரப் பாட்டைக் கேட்டுக் கேட்டே எனது காது செவிடாகி விட்டது. மேலும் பொறுக்க முடியாமல், கன்னிப் பெண்கள் நிறைவேறாத ஆசையுடன் செத்தால் மறு ஜென்மம் எடுத்து, அதற்குக் காரணமானவர்களைப் பழிவாங்குவார்கள் என்று புத்தகத்தில் வாசித்தவை, எனது பிரமையில் நிறைந்தன. முடிவு உயிரை மாய்த்துக்கொள்ள முடிவெடுத்தேன்.

அப்பப்போ காய்ச்சல், தலைவலி, வயிற்றுவலி என்று வாங்கி மீதம் வைத்த மருந்துக்குளிசைகளை எல்லாம் கவனமாகச் சேர்த்து வைத்துக் கொண்டேன். அவை எல்லாம் இரண்டு கைப்பிடி அளவு சேர்ந்தபின், சாகிறதாக்கு நான் குறித்தேன். வீட்டில் ஒருவரும் இல்லாத ஒரு நாள் உப்புப் புளியும் செம்பில் கரைத்து. அவ்வளவு குளிசைகளையும் விழுங்கி, அந்த புளித்தண்ணியைக் குடித்தேன். குடித்தபின்பு தலை சுற்றியது. கண் சுழன்றது. சாவை நெருங்குகின்றேன். அப்போது வாழவேண்டும் என்ற ஆசை துளிர்விடத் தொடங்கியது. காப்பாற்ற யாரும் இல்லை. குரல் எடுத்து கத்த, தொண்டை இடம் கொடுக்கவில்லை. வாழும் ஆசையுடன் மெல்ல மெல்ல மயக்க முறுகின்றேன். பின்னர் என்ன நடந்தது என்று அம்மா சொல்லி அழும் போது தான் தெரிந்துகொண்டேன்.

எனது நல்ல காலமோ கெட்ட காலமோ, யாருக்குத் தெரியும்? வெளியே போன அம்மா வீட்டுக்கு வந்திருக்கின்றார். நான் மயங்கிக் கிடந்ததையும், சிதறிய மருந்துக் குளிசைகளையும், புளித்தண்ணி செம்புடன் சரிந்து ஊத்துப்பட்டுக் கிடந்ததையும் கண்டார். பெருங்

குரலெடுத்து கத்தி, ஊரைக்கூட்டி ஆசுப்பத்திரியில் சேர்ப்பித்தார். அம்மா என்னைக் காப்பாற்றிப் போட்டார். ஒருவாரம் நான் பேசவே இல்லை. வீட்டில் நடப்பவற்றினை வெறித்துப் பார்த்தபடி இருந்தேன். இவ்வளவு குளிசையும் விழுங்கி எப்படித் தப்பினேன் என்பது எனக்குப் புதிராகவே இருந்தது.

அம்மா, அக்கா, தம்பி, அப்பா, மாமா, ஆச்சி என்ற எனது குடும்பம் வறுமைப்பட்டாலும், என்மீது காட்டிய பாசத்தினை அப்போதுதான் கண்டு கொண்டேன். வறுமைக்குள்ளும் செம்மையினை காத்துவரும் அன்பான குடும்பத்தைப் புரிந்து கொள்ளாமல் பேதமை கொண்டமையை எண்ணி எண்ணி மனம் நொந்தேன். அன்று முதல் பாசமுள்ள மகளாக, தங்கையாக, பேத்தியாக, மருமகளாக மறுஜென்மம் எடுத்தேன்.

நான் எட்டாம் வகுப்புடன் படிப்பினை நிறுத்திக் கொண்டேன். அதற்குமேல் படிப்பு ஏறாது என்று இல்லை. என்னையும் மீறி எனது வளர்ச்சியையும் மதமதப்பினையும் எப்படி என்னால் கட்டுப்படுத்த முடியும். அதனை மறைக்க பொத்தல் போட்டுப் போட்டுச் சிறுத்துப்போன சட்டையால் முடியுமா? கட்டையாகிக்கொண்டுபோகும் பாவாடையால் முடியுமா? அம்மாவிடம் சொல்லியழுது என்ன பிரயோசனம், அவவின் அழகையை ஆற்றுவது யார்? வழியில், வகுப்பில் பெடியளும், பெட்டையளும் செய்யும் சேட்டைகள், நக்கல்களுக்கு அஞ்சி படிப்பை நிறுத்திக் கொண்டேன்.

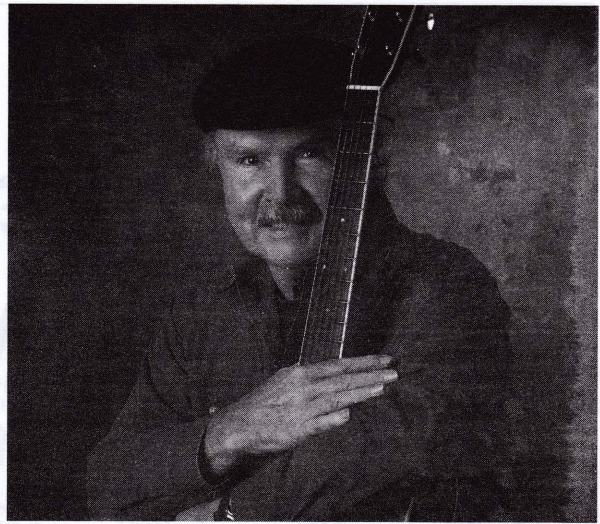
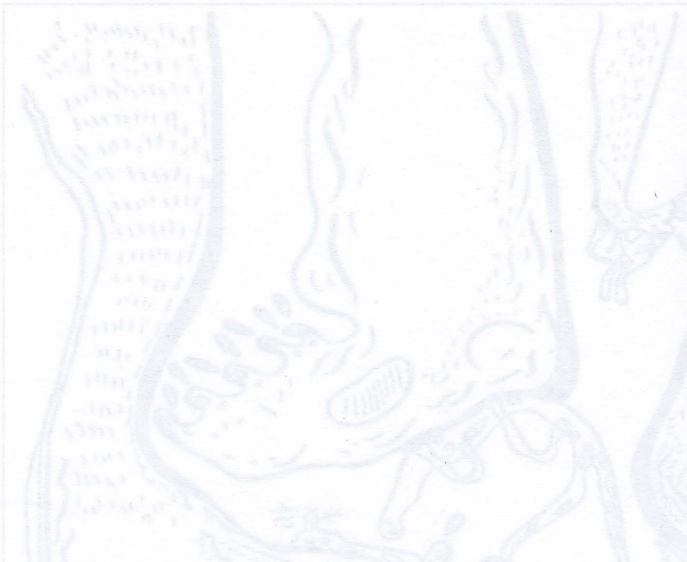
காலங்கள் பல கடந்து கிராமத்தின் வாழ் நிலையும் தலைகீழாக மாறிவிட்ட சூழ்நிலையில் நான் திருமணம் முடித்து, இரண்டு பெண்பிள்ளை களுக்குத் தாயாகி விட்டேன். மூத்தவளுக்கு 18 வயது ஆகின்றது. அவள் உயர்தரத்தில் கல்வி கற்றுக் கொண்டிருக்கின்றாள். எனக்கு நடந்தது ஒன்றும் எனது மகளிற்கு நடக்கக்கூடாது எனக் கவனமாகப் பார்த்துப் பார்த்துச்

செய்கின்றேன். ஆனாலும் அந்தச் சம்பவம் நடந்து விட்டது.

மகள் படிக்கும் வகுப்பில் மகளுடன் சேர்த்து மூன்று மாணவர்கள் படிக்கின்றார்கள். அவர்கள் இருவரும் இவளுடன் கதைப்பதில்லையாம். அப்படி என்றால், எப்படி ஒப்படைகளைச் செய்வது என்றும், இரண்டு பாடங்களுக்கு ஆசிரியர் இல்லையாம், அடுத்தமாதம் இடமாற்றம் பெற்றுவருவார்கள், அப்படிக்கலாம் என்று அதிபர் சொல்கிறாராம், “சிலபஸ்” எப்படி முடிக்கிறது என்றும் அழுகின்றாள். நானும் பலதடவை அதிபரிடம் சென்று வேறுபாடசாலை மாறுவதற்கு விடுகைப்பத்திரம் கேட்டிருக்கின்றேன். அவர் மசிவதாக இல்லை. இப்படி நிலமை இருக்கும்போது, பொறுமை இழந்த மகள் இன்று, அதிபரிடம் சென்று என்ன கேட்டாள் தெரியுமா?

“சேர் நான் வேற பாடசாலைக்கு மாற விடாட்டால், மருந்து குடிச்சுச் சாவன்”

என்று சொல்லி அழுதிருக்கிறாள். விசயம் அறிந்த ரீச்சர்மார் அங்கே ஓடிப்போய் மருந்துப் போத்திலை பறித்தெறிந்து, மகளைச் சமாதானப்படுத்தி, என்னிடம் பத்திரமாக ஒப்படைத்திருக்கிறார்கள். அந்த இரண்டுங் கெட்டான் வயசில் நானெடுத்த முடிவினை, அதே வயசில் மகளும் எடுத்ததை நினைக்கும் போது மனசு பக் பக் என அடிக்கிறது. தற்கொலை முயற்சி என்பது அந்தக் கணத்தில் தோன்றும் வாழ்தலை வெறுக்கும் விபரீத மனநிலை. அந்தக்கணத்தில் அக்கறையுள்ளவர்களின் அரவணைப்பு இருந்தால் அதை மாற்றிக்கொள்வார்கள். புதிய புதிய சூழ்நிலைகளுக்கு முகம்கொடுக்க முடியாத நிலமையில் அவை தோன்றுகின்றன. மகளை இறுகப் பிடித்து எனது மார்புடன் அணைத்துக் கொள்கின்றேன். அவளுக்குத் தேவை அன்பும் அரவணைப்பும் என்பது எனது அனுபவப்பாடம்.

இன்று நீ பள்ளி போய் என்ன கற்றாய்?

தோமஸ் ரிச்சட் பக்ஸ்ற்றன்

(Thomas Richard Paxton)

தமிழில் : சி. சிவசேகரம்

என்னையா அன்புள்ள சின்னப் கையா
இன்று நீ பள்ளி போய் என்ன கற்றாய்?
என்னையா அன்புள்ள சின்னப் கையா
இன்று நீ பள்ளி போய் என்ன கற்றாய்?
வோஷிங்டன் பெய் என்றுஞ் சொன்னதில்லை
போர்வீரர் என்றுமே மாண்டதில்லை
எல்லாருஞ் சுதந்திர மாந்தரென்றும்
ஆசிரியர் சொல்லித் தந்தாரப்பா

(குழுவினர்:

அதையேதான் பள்ளியில் இன்று கற்றேன் நானும்

அதையேதான் பள்ளியில் இன்று கற்றேன்)

என்னையா அன்புள்ள சின்னப் கையா
இன்று நீ பள்ளி போய் என்ன கற்றாய்?
என்னையா அன்புள்ள சின்னப் கையா
இன்று நீ பள்ளி போய் என்ன கற்றாய்?
போலிசார் எனக்கு நண்பர் என்றும்
நீதிக்கு முடிவேதும் இல்லையென்றும்
கொலைஞர் தம் குற்றத்தாற் சாவாறென்றும்
சிறுபிழை நாம் செய்த போதுங் கூட.

(குழுவினர்:

அதையேதான் பள்ளியில் இன்று கற்றேன் நானும்

அதையேதான் பள்ளியில் இன்று கற்றேன்)

என்னையா அன்புள்ள சின்னப் கையா
இன்று நீ பள்ளி போய் என்ன கற்றாய்?
என்னையா அன்புள்ள சின்னப் கையா
இன்று நீ பள்ளி போய் என்ன கற்றாய்?
அரசாங்கம் வலுவாக இருக்க வேண்டும்
அது செய்தல் சரி என்றும் பிழையாதென்றும்
எங்களின் தலைவர்கள் அரியோரென்றும்
அவரையே மீளமீளத் தெரிவோமென்றும்

(குழுவினர்:

அதையேதான் பள்ளியில் இன்று கற்றேன் நானும்

அதையேதான் பள்ளியில் இன்று கற்றேன்)

என்னையா அன்புள்ள சின்னப் கையா
இன்று நீ பள்ளி போய் என்ன கற்றாய்?
என்னையா அன்புள்ள சின்னப் கையா
இன்று நீ பள்ளி போய் என்ன கற்றாய்?
போரொன்றும் பொல்லாததில்லை என்றும்
போர்செய்த பெரியோரைப் பற்றி இன்னும்
ஜேர்மனி, பிரான்சில் நாம் சண்டையிட்டோம்
ஒருகாலம் எனக்குமென வாய்ப்பிருக்கும்

(குழுவினர்:

அதையேதான் பள்ளியில் இன்று கற்றேன் நானும்

அதையேதான் பள்ளியில் இன்று கற்றேன்)

பக்ஸ்ற்றன் (பிறப்பு 31.10.1937) 50 வருடங்கட்குமேற்
பாடிவரும் புகழ்பெற்ற அமெரிக்க நாட்டாரிசைப் பாடகரும்
பாலாசிரியருமாவார். இப் பாடல் "போகாதே போகாதே
என்கணவா" என்ற "வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன்" கூத்துப்
பாடல் மெட்டுக்குத் தமிழாக்கப்பட்டுள்ளது.

மீளும் துணிவெனக்கு

-----சாந்தி நேசக்கரம்

ஒரு மழையில் துளிசூன்றி
பெருமழையில் வேராகி
கன மழையின் பேராற்று
நிழல் மூடி குடைகூடும்
நினைவோடு வழிகிறது
நெருப்பேந்திய கனம்.

இரவறியா விழியிரண்டின்
இமை வ(ஒ)முகம் துளிகளிலே
இருளுறையும் இதயம்
ஓயாப் பேரலையின்
வேகம் ஒருங்கும் மனம்.

நிலவொளியின் குமிழ் வழியே
நினைவறும் ஞாபக நதியோடி
நிழல் விரியும் உருவழியே
தனிமை பேயாகித் தின்றெனது
காலை விடியும்.

வீழ்ந்து போயிருப்பேன்
எனினும் மீளும்
துணிவென்னை மீட்டு வந்து
மீண்டும் துளிராகி எழுவேன்.

எப்போதோ யாருக்கோ சொன்ன
"திமிர்"
உயிராகியென்னை
திரும்பவும் இயக்கும்
துணிவோடு வருவேன்.

இசைவாக்கம்

-----மஞ்சு மோகன்

செந்நிறக்கோலங்கள் போட்டு
செவ்வானம் சிரிக்க கண்டேன்.
கன்னங்கரு திரள் மேகங்கள்
கலைந்து போகக் கண்டேன்.

முகில்கள் வரைந்த ஓவியங்களில்
முக்குளித்தே களிப்படைந்தேன்
முடிவில்லா இயற்கையின் வியப்பில்
முதலும் முடிவாய் லயித்து நின்றேன்.

நீலவானம் நிறமேற்று கவினுற
நிதர்சனமாய் படியக் கண்டேன்.
நிலவவளும் தரித்து நிற்காமல்
நீண்ட தூரம் போகக் கண்டேன்.

இயற்கையுடன் செயற்கையும் சேர்ந்த
இயல்பான வாழ்க்கை பாதை கண்டேன்.
இசைவாக்கம் அடையும் மானிடம்
இடிந்து போவது ஏனோ? வியந்தேன்.

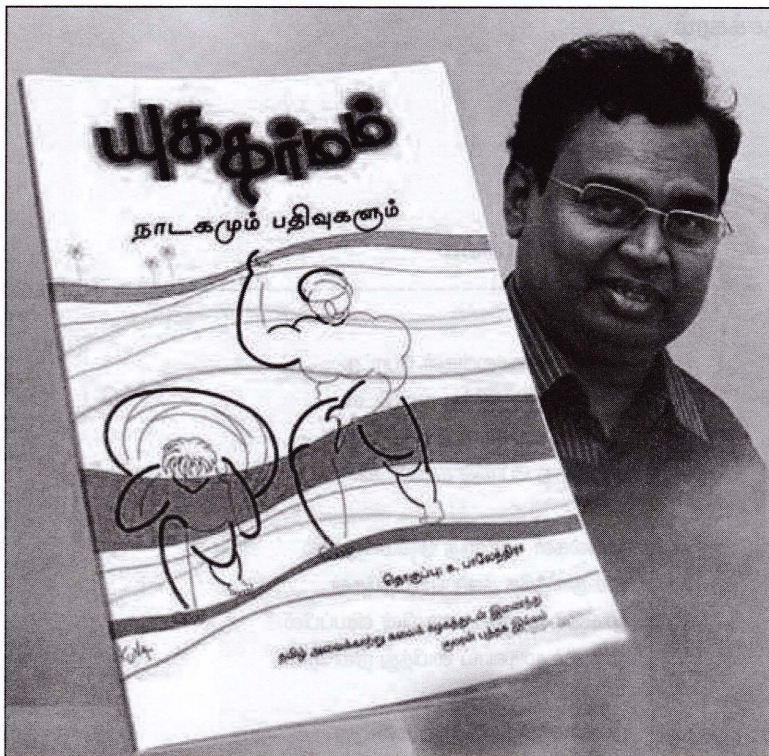
எத்தனை இடிகள் தடைகள் வரிலும்
அத்தனையும் கடந்து நடந்து வருவேன்.
இலட்சியம் வெல்ல இதுதான் வழியோ!
இவ்வாழ்வை வாழ்வது தான் அர்த்தமோ!

மஞ்சள் நிறம்...

மஞ்சள் இலையே - எனை
விஞ்சம் நிறமே!
வாஞ்சை எனக்கே - உனை
கொஞ்சம் மனமே!

நெஞ்சோடு கௌவி - வஞ்சி
மனதோடு மஞ்சள் வீச்சோ!
கொஞ்சிக் குலாவி - அந்தி
கனவோடு மின்னும் அழகோ!

நீயும் ஒரு புதுமையா? மஞ்சள்,
நிறம்தானானது பெண்மையா?
நீண்ட ஆயுள் நிரந்தரமா? மஞ்சள்,
நிழலுக்கும் ஒரு நிறந்தருமா?

இதுவோ யுகதர்மம்? இல்லை என்கின்றேன்.

சி.சிவசேகரம்

இந்த நூல் மூன்று விடயங்களைப் பற்றியது. ஒன்று நாடகச் சுவடி. இன்னொன்று நாடக ஆற்றுகை. விவரங்களும் கருத்துரைகளும். இறுதியானது இந்நாடகம் உருவாக்கிய ஒரு சர்ச்சை.

தமிழாக்கம் என்ற வகையில் நாடகச் சுவடி கொஞ்சம் விறைத்த மொழிநடையில் உள்ளது. பேச்சுத் தமிழும் இல்லாத எழுத்து மொழிச் செம்மையும் போதாத உரையாடல்கள் சுவடியின் முக்கிய குறைபாடு. பாடல்களிலும் சந்தப் பிசகு சில இடங்களில் மிகுதி. எனினும் நல்ல இசையமைப்பும் பயின்ற பாடகர்களும் அவற்றை வெல்ல வல்லோராவர். மொத்தத்திற், தமிழாக்கம் மூலத்துக்கு விசுவாசமானது. ஆனால் மூலத்தின் விறுவிறப்பு தமிழ் வடிவில் இல்லை. எவ்வாறாயினும் சுவடிகளின் குறைபாடுகளை நல்ல தயாரிப்பும் மேடையேற்றங்களும் மேவ இய்யலும். அவ்வகையில், யுகதர்மத்தின் வெற்றிக்கு பாலேந்திராவின் கடும் உழைப்பு மெச்சத்தக்க பங்களித்துள்ளது. நாடகப் பாடல்கள் அளித்த பங்கும் பெரிது. கண்ணனின் இசையமைப்பு பாடல்கட்கு உயிரூட்டியமை பற்றிப் பலரும் மெச்சிக் கூறியுள்ளனர். இவ்விடத்து நாடகத்தின் மிகவும் நயக்கப்பட்ட பகுதியாக பாடல்களின் மெட்டுக்களை அடையாளப் படுத்துமாறு, அவற்றுக்கு ஸ்வரக் குறிப்புக்களை வேறாக வழங்கியிருக்கலாம். அல்லது அவற்றை ஒரு ஒலிக் குறுந்தட்டாக இணைத்திருக்கலாம். எதிர்காலத்தில் அவைக்காற்று கலைக்கக நாடகப் பாடல்கள் அனைத்தையும் ஒரு தொகுப்பாக அவ்வாறு வழங்கலாமென நினைக்கிறேன்.

இந்நூலின் நோக்கம் நாடகச்சுவடியை ஒரு "இலக்கியப் படைப்பாக" முன் வைப்பதெனத் தோன்றவில்லை. அவைக்காற்றுக் கழகத்தின் ஒட்டுமொத்தப் பணியை ஒரு வரலாற்றுப் பதிவாக்கும் நோக்கம் முக்கியமெனத் தெரிகிறது. யுகதர்மம் பற்றிய பதிவுகளை மையப்படுத்தும் இந்தத் தொகுப்பில், யுகதர்மம் மேடையேற்றங்களும் பலரது ரசனைக் குறிப்புக்களும் உள்ளன. இந்த நாடகம் பற்றியும் அதைச் சார்ந்து பொதுப்பட மொழிபெயர்ப்பு நாடகங்கள் பற்றியும் நடந்த விவாதம் பற்றி முன்னுரை சற்றுவிரிவாகப் பேசுகின்றது.

யுகதர்மம் - நாடகமும் பதிவுகளும்,
தொகுப்பு க.பாலேந்திரா,
தமிழ் அவைக்காற்று கலைக்கழகம்,
குமரன் பதிப்பகம்,
2017,
பி.125

எனினும் நாடகத்தைக் கடந்து கூறிய கருத்து எதுவும் நூலில் இல்லை. கைலாசபதி மொழிபெயர்ப்புக்களின் பயன்பற்றித் தெரிவித்த விசனம் நூலில் உள்ளது. கைலாசபதி 'மெச்சிய' சிலர் மொழிபெயர்ப்புக்களை வரவேற்றமையைப் பதிப்புரை கூறுகின்றது. அதற்குப் பால், தமிழ்க் கல்விச் சமூகத்தின் "குழு" மனப்பான்மை பற்றியும் அது கூறுகின்றது.

கைலாசபதியின் கருத்து பொதுப்பட மொழி பெயர்ப்புப் பற்றியது. அவைக்காற்று கலைக்கழகம் உள்ளூர் நாடகச் சுவடிகளை நாடாமையும் அவர்களது முக்கியமான நாடகங்கள் மொழிபெயர்ப்புகளாக அமைந்தமையும் கைலாசபதி மொழிபெயர்ப்புக்களை நாடும் போக்கைப் பற்றித் தெரிவித்த கவலைக்குக் காரணமென ஊக்கிக் கிறேன். ஆனால் அவரது குறிப்பில் அவைக்காற்றுக் கழக நாடகங்கள் பற்றிக் குறிப்பாக ஒரு திறனாய்வுக் கருத்தும் இல்லை. மொழி பெயர்ப்புக்களும் தழுவல்களும் தரும் கவர்ச்சியை ஏற்கிறார். ஆனால் அது தற்காலிகமானது என்கிறார். இந்த இடத்தில் பாலேந்திரா, தமிழ் உயர்கல்விச் சமூகத்தின் "குழு" மனப்பான்மையைக் குறிப்பிடும் போக்கில், என்னிடம் இந்நூல் வெளியீட்டுக்குச் சில மாதங்கள் முன்பு, கைலாசபதியின் தூண்டுதலிலேயே தனது நாடகங்கள் தாக்கப்பட்டனவென்ற எண்ணத்தை வெளியிட்டதைக் குறிப்பிடத்தகும்.

நான் அதற்கு மறுமொழியாக, "கைலாசபதி தான் எதையும் சொல்ல வேண்டுமென்றால் அதை அவரே சொல்வார். பிறர் மூலம் செய்விக்கும் தேவை அவருக்கு இருந்ததில்லை" என விளக்கினேன்.

பாலேந்திராவின் தொகுப்புரையை நோக்கும் போது, கைலாசபதியின் வழிகாட்டலில் ஒரு குழு அவரைத் தாக்கியதாகவும் அதை இன்னொரு சாரார் (ஒரே குழுவினரல்ல என நினைக்கிறேன்) மறுத்ததாகவும் தோன்றுகின்றது.

பாலேந்திராவின் யுகதர்மம் நாடகத்தை சிலர் வலிந்து தாக்கினர். அவர்கட்கு நோக்கங்கள் இருந்தன என ஏற்கிறேன். ஆனால் அவர்கள் யாரென்றோ குறிப்பாக என்ன சொன்னார்கள் என்றோ பாலேந்திரா கூறவில்லை.

பாலேந்திரா நினைப்பது போல மாக்கிய முற்போக்கு அணியைச் சாராதோரையும் புறக்கணித்து ஒதுக்கவல்ல சக்தி எதுவும் 1980 அளவில் இல்லை. முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கம் 1965 இல் பிளவுண்ட பின் முரண்படும் இடதுசாரி இலக்கியக் குழுக்கள் பல இருந்தன. ஆனால் யாருக்கும் யாரையும் புறமொதுக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இருக்கவில்லை. உண்மையில், ஒரு சில வலுவான இடது சாரி எதிர்ப்புக் குழுக்கள் இருந்தன. "கலை கலைக்காக" என வற்புறுத்தி அரசியல் இலக்குடைய இலக்கியத்தை எதிர்த்தோர் இருந்தனர். இவர்களெல்லாரும் 1974 க்குப் பின் எழலான தமிழ்த்தேசிய அலையுடன் ஒன்றினர். அவைக்காற்று கலைக்கழகத்தின் முயற்சிகளை மழுங்கடிக்குமாறு ஒரு பத்திரிகை விவாதத்திற்கு

மேலாக என்ன நடந்தது என்று தெரிய வில்லை. தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை அவைக் காற்றுக் கலைக்கழகத்திற்கு மிகநட்பாகவே நடந்தது.

முற்குறிப்பிட்ட விவாதம், யுகதர்மம் பற்றிய சில அபத்தமான கருத்துகட்கு அலையிலும் பின்னர் லங்கா காடியனிலும் மறுப்புக்கள் வந்த பின்பு, பாலேந்திராவையும் அவைக்காற்றுக் கலைக் கழகத்தையும் விட்டு வெகு தூரம் போய்விட்டது. நுஃமான் பற்றிப் பதிப்புரை குறிப்பிடுகிறது. ஆனால் மொழிபெயர்ப்புப் பற்றி நுஃமானின் நிலைப்பாடென்ன எனச் சொல்லியில்லை.

பாலேந்திரா சொல்வது போல் அவைக்காற்றுக் கலைக் கழகத்திற்கு எதிராக ஒரு ஆதிக்கச் சக்தியோ குழுவோ செயற்பட்டு அவரை முடக்க முனையவில்லை. தினகரனிலும் லங்கா காடியனிலும் மொழிபெயர்ப்பைக் கண்டித்து எழுதிய இருவரை விட எவருமே அவைக் காற்றுக் கலைக்கழக முயற்சிகளை இழிவு செய்ய வில்லை. என்னுடன் நுஃமான் "அலையில்" முரண்பட்டார். அதன் மையம் யுகதர்மமல்ல. ஒரு சிறு "குழு" இயங்கியது. ஆனால் இது ஒரு ஆதிக்கக் குழுவல்ல அதன் சிறுபிள்ளைத்தனம் எளிதாகவே முடங்கி விட்டது.

இனி மொழிபெயர்ப்புக்கள் பற்றிப் பேசுவோம்.

மொழிபெயர்ப்பின் பிரச்சினை மொழி மாற்றச் சிக்கல் பற்றியதல்ல. நாடகத்தின் சமூகப் பொருத்தப்பாடு பற்றியது. உண்மையிலே "முகமில்லாத மனிதர்கள்" என்ற மொழிபெயர்ப்பு, அவ் வேளை, தமிழ்ச் சுவடிகளாக "மழை"யையும் நட்சத்திர வாளி"யையும் விடப் பார்வையாளர்கட்கு நெருக்க மாயிருந்தது என்பது என் மதிப்பீடு.

நாடகத்தின் சூழலைப் பார்வையாளரிடமிருந்து அந்நியப்படுத்துவது எது என்ற கேள்வியிலிருந்து தேடலாம். ஒரு நாடகத்தின் மூலம் ஒரு ஆசிரியரோ தயாரிப்பாளரோ இயக்குநரோ உணர்த்த வேண்டுவது எது என்ற கேள்வியிலிருந்து தேடலாம். நாடகம் யாருக்கானது என்ற கேள்வியிலிருந்து அதி பொருத்தமாகத் தொடங்கலாம்.

**பாலேந்திரா சொல்வது போல்
அவைக்காற்றுக் கலைக் கழகத்திற்கு
எதிராக ஒரு ஆதிக்கச் சக்தியோ குழுவோ
செயற்பட்டு அவரை முடக்க முனையவில்லை.
தினகரனிலும் லங்கா காடியனிலும்
மொழிபெயர்ப்பைக் கண்டித்து எழுதிய
இருவரை விட எவருமே அவைக் காற்றுக்
கலைக்கழக முயற்சிகளை இழிவு
செய்ய வில்லை.**

பாலேந்திராவின் நாடகப் பங்களிப்பு பல வகை களில் மிக மெச்சத்தக்கதும் முன்னுதாரணமானதும் என்பதில் எனக்குக் கருத்து முரண்பாடில்லை. அவருடைய பல்வேறு ஆற்றல்களை விட முக்கியமானது, அவருடைய மனவறுதி மிக்க விடா முயற்சி. அவரால் ஒரு நாடக இயக்கத்தைக் கட்டியெழுப்ப முடியவில்லை என்பது என் மதிப்பீடு.

மொழிபெயர்ப்பு நாடகங்கள் பற்றிய பார்வைகள் வேறுபடுவதற்கு நாடகங்கள் யாருக்காக என்ற கேள்வியும் ஒரு அடிப்படையாகும். கைலாசபதி தேசிய இலக்கியம், மண்வாசனை போன்றவற்றை வலியுறுத்தியவர். அதைவிடச் சாதியத்திற்கெதிரான போராட்டத்தின் பின் புலத்தில் சமூகப் பாங்கான நாடகங்கள் பல உருவான தூழலையும் அவர் அறிவார். எனவே உள்ளூர்ச் சுவடிகளிலேயே நாடகத்துறை வளர்ச்சியை அவர் வலியுறுத்தினார். மொழிபெயர்ப்புகள் அறவே வேண்டாமென்பதை விட, அவற்றில் மிகையாகச் சார்ந்திருக்கும் ஒரு போக்கை அவர் தவிர்க்க விரும்பினார். அதற்கு மேல் நாடகம் பற்றிய விவாதத்தில் அவர் பங்கு பற்றவில்லை. எனவே பாலேந்திரா அவைக்காற்று கலைக் கழகத்துடன் நிகழ்ந்தாகக் கருதும் ஒரு போரில் கைலாசபதிக்கோ “அவர் சார்ந்த” எந்தக் குழுவுக் குமோ ஒரு பங்குமில்லை. ஏனெனில் அவ்வேளை கைலாசபதியின் அரசியல் சமுத்திரன் ஆகியோருடையதுடன் முரண்பட்டிருந்தது.

புலப்பெயர்வின் பின்பு, மொழிபெயர்ப்புக் களினின்று அவைக்காற்றுக் கலைக்கழகம் மிகவும் விலகலாயிற்று என்பதே என் மதிப்பீடு. புதிதாக அயல் நாடகங்களின் தழுவல்களை அவர்கள் தயாரித்தனர். அவற்றிற் பெருவாரியானவை எனது சுவடிகள். எல்லாமே இலங்கைச் சமூகச் சூழலுக்கு அவற்றின் பொருத்தப்பாட்டின் அடிப்படையிற் தெரிந்தவை என்பேன்.. எனினும் ஹாவெல், ஹரல்ட் பின்றா அரியேல் டோர்ஃப்மன் சுவடிகள் தந்த மன நிறைவை ஏனையவை தரவில்லை. டோர்ஃப்மனின் தழுவல் சுவடியை என்னைக் கேளாமலே உருச்சிதைத்ததை விரும்பாமையை பாலேந்திராவிடம் அப்போதே தெரிவித்தேன். இத்தழுவல்கட்கும் அவைக்காற்றுக் கலைக்கழக மொழிபெயர்ப்புகட்கும் மிக அடிப்படையான வேறுபாடு ஏதெனின், இத்தழுவல்களில் அயற் சாடையே தெரியாமையாகும். மூலத்தின் ஆசிரியரை அடையாளங் கூறியிராவிடின், அவை தமிழ்ச் சூழலில் எழுதப் பட்டவை என்ற எண்ணமே ஏற்பட்டிருக்கும். எனவே பதிப்புரையில் பாலேந்திரா எதைச்சொல்லி யிருந்தாலும், லண்டனில் அவரது தெரிவுகள் கைலாசபதியின் பரிந்துரைக்கு உடன்பாடாகவே அமைந்தன என்று சொல்வேன்.

பாலேந்திராவின் நாடகப் பங்களிப்பு பல வகை களில் மிக மெச்சத்தக்கதும் முன்னுதாரணமானதும் என்பதில் எனக்குக் கருத்து முரண்பாடில்லை. அவருடைய பல்வேறு ஆற்றல்களை விட முக்கியமானது, அவருடைய மனவறுதி மிக்க விடா முயற்சி. அவரால் ஒரு நாடக இயக்கத்தைக் கட்டியெழுப்ப முடியவில்லை என்பது என் மதிப்பீடு. அது அவருடைய தவறல்ல. ஆனால் ஒரு நாடக இயக்கத்திற்கு அவசிய

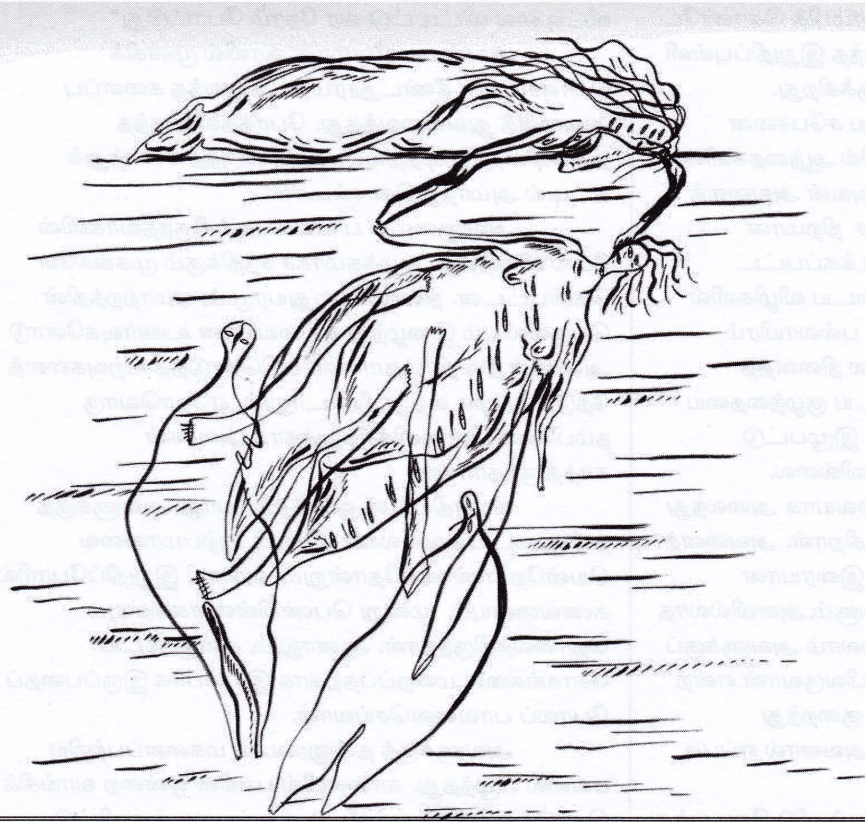
மானது எதுவென்பதை அவரும் அவைக்காற்றுக் கலைக்கழகமும் தெளிவாகச் செயலில் உணர்த்தியுள்ளனர். சிங்களத்திற் சில காலமேனும் ஒரு வலுவாக நாடக இயக்கம் செயற்பட்டது. தமிழில் மெச்சத்தக்க நாடக முயற்சிகள் பல நிகழ்ந்துள்ளன. ஒரு நாடக இயக்கத்தின் நிலைப்புக்கான ஒரு சமூகச் சூழலை நாம் இனித்தான் உருவாக்க வேண்டும். போர்ச்சூழலில் உருவான சில அரிய நாடக முயற்சிகள் குறிப்பாக குழந்தை மா.சண்முகலிங்கத்தின் “மண் சுமந்த மேனியார்” போன்ற படைப்புக்கள் ஏன் ஒரு நாடக இயக்கமாகத் தழைக்கவில்லை? ராவணேசனின் நவீனப் படுத்தல் ஏன் ஒரு புதிய திசையைக் காட்ட வில்லை? கூத்து மீளுருவாக்க முயற்சிகள் ஏன் இன்னமும், பிரதேச வட்டார மட்டங்களுள் நிற்கின்றன? இவை தமிழ்ச் சமூகத்தின் பண்பாட்டு முனைப்புப் பற்றிய ஒரு வினாவுள் அடங்கும். மேலும் பேச இது உரிய இடமல்ல.

பாலேந்திரா புறக்கணிப்புப் பற்றி மிகவும் முறைப்பட்டுள்ளார். அவரைப் “புறக்கணித்து” எவரும் அவருக்கும் எவ்வாறுத் தடையாகச் செயற்பட்டிருந்தால் அது குற்றம். எவரும் எதையும் புறக்கணிக்க அவரவருக்கு ஒவ்வொரு காரணமிருக்கலாம். அதை விளங்க முயலாமல் எல்லாருக்கும் ஒரு “முகாம்” விளக்கமளிப்பது அறிவுடைமையல்ல. இவ்வாறான எளிமைப்பட்ட விளக்கங்களை வழங்கும் பாலேந்திராவுக்கு “யுக தர்மத்தின்” மொழி பெயர்ப்பாளர்களில் ஒருவராக வாசுதேவன் அடையாளங்காட்ட ஏன் பதினைந்து ஆண்டுகள் கழித்தே நினைவு வந்தது?

அதினும் முக்கியமாக, அவைக்காற்றுக் கலைக் கழக நாடகங்கள் லண்டனில் வளரவும் வெல்லவும் மேடையிலும் மேடைக்கு அப்பாலும் பல வழிகளில் உதவியவர் கே.கிருஷ்ணராஜா. யுகதர்மத்தில் அவர் 1988 இல் நடித்ததை விட, அவரைப் பற்றிய ஒரு குறிப்புப் பதிப்புரையில் இல்லாமை வியப்பூட்டியது. இவற்றுக்கு பாலேந்திராவிடம் விளக்கங்கள் இருக்கலாம். அவ்வாறோ அதினும் நியாயமாகவோ அவரைப் “புறக்கணித்தோரிடமும்” காரணங்கள் இருக்கலாம்.

நாடகச் சுவை பற்றி பாலேந்திராவின் அக்கறை அவருடைய முன்னுரையிற் தெரியவில்லை. அவரது கவனம் முற்றிலும் அரங்கு சார்ந்து அமைந்தமை அதற்குக் காரணமாயிருக்கலாம். சுவடியை ஆக்கிய வருக்கும் தயாரிப்பாளருக்கும் (அல்லது இயக்குநருக்கும்) நடுவே ஆரோக்கியமான உரையாடல் தொடர்வதன் தேவையை மிக வற்புறுத்துகிறேன். சுவடியில் எம் மாற்றமும் உடன்பாட்டுடன் நிகழ்வதை விடக் கலந்துரையாடலுடன் நிகழ்வது முக்கியம்.

என் மதிப்பீட்டில் இந்த நூலின் பயனுக்கும் அவைக்காற்று கலைக்கழகத்தின் நன் மதிப்பீட்டிற்கும் நூலின் தொகுப்புரை சற்று ஊறு செய்துள்ளமை வருந்தத்தக்கது..

தேடல்

உடுவில் அரவிந்தன்

அரிக்கேன்விளக்கின் வெளிச்சம் குறைந்து செல்வதைப்போல அவளுக்குத் தோன்றியது. விளக்கைத் தூக்கி இலேசாகக் குலுக்கிப் பார்த்தவன், உதட்டைச் சுழித்துக்கொண்டான். அறையின் மூலையில் மண்ணெண்ணெய்ப்போத்தல் வெறுமையாயிருப்பது நினைவுக்குவரவே, சலிப்புடன் விளக்கைக் கீழே வைத்தான்.

அவளின் பார்வை பக்கத்திலே படுத்திருந்த மகளின்மீது விழுந்தது. மகள் ஆழ்ந்த உறக்கத்திலிருந்தாள். கடைவாயில் வீணர் வடிந்து காய்ந்து கிடந்தது. கவலைகள் ஏதுமற்ற அமைதி அந்த முகத்திலே தென்பட்டது. அவள் கொஞ்சநேரம் மகளையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

“மகளுக்கு சபேசனின் முகம் நினைவிருக்குமா?”

அவளுடைய மனம் கனத்தது. ஆழ்ந்த பெருமூச்சுடன் அரிக்கேன் விளக்கை மறுபடியும் பார்த்தாள். அணையப்போகும் விளக்கைச்சுற்றிப் பூச்சிகள் வட்டமிடுவதும், புகைபடிந்த கண்ணாடியில் மோதுவதுமாகத் தடுமாறிக்கொண்டிருந்தன.

“இதற்குமேல் என்னுடைய வாழ்க்கையில் துன்பப்படுவதற்கு ஏதுவுமேயில்லை” என்ற கசப்புணர்வுடன் உறக்கமற்ற இரவுகளைக் கடத்துவது அவளுக்குப்பாடிக்கையாகிப்போனது. ராணியக்காவுடன் தேரட்ட வேலைகளுக்குப் போவதால்கிடைக்கின்ற சம்பளம் போதுமானதாக இருப்பதில்லை. அந்தப் பணத்திற்குள் நாளாந்த நெருக்கடிகளைச் சமாளிப்பதற்கே அவள் பெரிதும் சிரமப்படுவாள். மகளுடைய படிப்புச்செலவுகள் அவளைப் பயமுறுத்தும். ஐந்தாம்

ஆண்டுப் புலமைப்பரிசில் பரீட்சைவேறு நெருங்கி வந்துவிட்டது.

அவளுடைய விழிகள் அறைக்குள்ளே தன்னிச்சையாகச் சுழன்றன. அறையின் ஒருபக்கச்சுவரில் மாட்டியிருக்கும் திருமணப் புகைப்படம், அலுமாரியில் சபேசனின் நேசிப்புக்குரிய புத்தகங்கள், யன்னலோரம் அவன் வழக்கமாக அமர்ந்துகொள்ளும் கையுடைந்த கதிரை யாவும் அவனைப்பற்றிய நினைவுகளின் எச்சங்களாகக் கிடந்தன.

அவளுடைய பார்வை திருமணப் புகைப்படத்தில் மீண்டும் உறைந்தது. சபேசனைப்பற்றிய புகமையான நினைவுகள் அவளுக்குள்ளே மெல்ல மெல்ல உருப்பெற்றன. அவனுடன் வாழ்ந்த இனிமையான பொழுதுகள், ஞாபக அலைகளாகக் கரை புரண்டு வந்து அவளைக் கிறங்கவைத்தன. அவர்களுடைய திருமணம் நடைபெற்ற நாளை நினைத்துக்கொண்டாள்.

மிக எளிமையாக நடந்த அந்தத் திருமணத்துக்கு அவனுக்கு நெருக்கமான நண்பர்கள் மட்டுமே வந்திருந்தார்கள். அவளுடைய பக்கத்திலிருந்து யாருமே வராததையிட்டு அவள் வருத்தமடையவில்லை. சபேசனின் வாழ்வுக்குத் தானும் துணையாவதையிட்டு அவள் பெருமையடைந்தாள் என்றே சொல்லவேண்டும்.

மகள் பிறந்தபோது உலகத்து இன்பங்களெல்லாம் ஒன்றாகித் தனக்கு மேலே சொரிந்ததைப் போல உணர்ந்தாள். அவனுடன் வாழ்ந்த மூன்று வருடங்களில், அவளுடன் செல்வழித்த நாட்கள் மிகக் குறைவானவை. போரின் ஒவ்வொரு படிநிலையிலும் அவன் விடுபட்டுச் சென்றபடியேயிருந்தான்.

அவனுடைய உடல் காயங்களால் நிரம்பிக் கொண்டே யிருந்தது. அவனைத் தொலைத்த அந்த இறுதிப்புள்ளி அவளுக்கு இப்போதும் நினைவிலிருக்கிறது.

நடக்கமுடியாமல் தடுமாறிய சபேசனை அவர்களிடம் கையளித்த முன்னிரவில் ஆந்தைகளின் கூக்குரல்கள் அவலமாக எழுந்தன. அவன் அவளைத் திரும்பிப் பார்த்தபடியே கரும்பச்சை நிறமான பேருந்தில் ஏறினான். கம்பிவலையடிக்கப்பட்ட யன்னலினூடாகத் தெரிந்த அவனுடைய விழிகளில் அவள் மொழிபெயர்த்துக்கொண்ட பல்லாயிரம் கதைகளும், இன்னும் அவன் சொல்ல நினைத்த வார்த்தைகளும்...! அவள் தன்னுடைய குழந்தையை அணைத்தபடி பேருந்தின் பின்னால் இழுபட்டு அழுததை எவருமே பொருட்படுத்தவில்லை.

அன்றிலிருந்து தனித்த பறவையாக அலைந்து திரியுமாறு அவள் சபிக்கப்பட்டிருக்கிறாள். அவனைத் தேடாத இடமேயில்லை. தூண்டில் இரையான வார்த்தைகளும், பரிகாசச் சிரிப்புக்களும், அளவில்லாத அவமானங்களுமே போகும்மெல்லாம் அவளுக்குப் பரிசளிக்கப்பட்டன. சபேசன் திரும்பிவருவான் என்ற நம்பிக்கை கொஞ்சங்கொஞ்சமாகக் குறைந்து போனாலும், அவனைத் தேடாமல் அவளால் எப்படி இருக்கமுடியும்?

ஒவ்வொரு தேர்தலின்போதும் வீடு தேடிவந்து பக்கம் பக்கமாக வசனம் பேசியவர்கள், வென்ற பின்னர் அவளைத் திரும்பியும் பார்க்கவில்லை. அவர்களிற சிலர் ஒருகாலத்தில் சபேசனுக்கு முன்னால் எப்படி யெல்லாம் பதுங்கிக்கிடந்தார்கள் என்பதும் அவளுக்குத் தெரியும்.

“அவனைத் திரும்பவும் காணமுடியுமா? என்னுடைய எஞ்சிய வாழ்க்கை இப்படியே கழிந்து விடப் போகிறதா? எங்களுடைய செல்லமகளின் எதிர்காலம்...?”

விரக்தியின் குரூரமான ஆளுகைக்குள்ளிருந்து மீளமுடியாமல் அவள் அழுந்திக்கிடந்தாள். அவளுடைய கனவுகளெல்லாம் அந்த இரவின் முழுமையான ஆக்கிரமிப்பினுள்ளே சிக்கிச் சிதைந்தன.

அரிக்கேன் விளக்கின் சுடர் பொக்கடித்து இறுதியில் அணைந்தே விட்டது. பெரும்பசியோடு காத்திருந்த இருள் அவளை இறுகப் பற்றிக்கொண்டது.

அந்த அலுவலகத்தின் வாசலில் அசைகின்ற கொடியைப் பார்த்தபடி அவள் உள்ளே நுழைந்தாள். முற்றத்திலுள்ள மாமரத்தின் கீழேயும், வெளி மண்டபத்தின் ஓரங்களிலும் பலர் கூடியிருந்தார்கள். விலையுயர்ந்த கறுப்புநிற வாகனமொன்று அதற்குரிய தரிப்பிடத்திலே பளபளப்பாக நின்றது. அந்த வாகனத்தின் சாரதி தயார் நிலையில் காத்திருப்பது தெரிந்தது.

“ஐயா உள்ளேதான் இருக்கிறார்” என்பதை ஊகித்துக்கொண்டவள், மெதுவாக நடந்துபோய் மற்றவர்களுடன் சேர்ந்துகொண்டாள்.

“வா யாழினி! கொஞ்சம் நேரத்தோட வந்திருக்கலாமே?” வானதி இலேசான கோபத்துடன் வரவேற்றாள்.

“என்னக்கா செய்யிறது? மகளை ஒரு

வீட்டிலை விட்டிட்டு வர நேரம் போட்டுது”

அவள் பலவீனமான குரலில் முனகிக் கொண்டாள். நீண்டதூரம் நடந்துவந்த களைப்பு அவளைத் துவளவைத்தது. போத்தலிலிருந்த தண்ணீரைக் குடித்தவள், அருகிலிருந்த சீமெந்துக் கட்டில் அமர்ந்துகொண்டாள்.

அவளுடைய பார்வை அங்கிருந்தவர்களின் மேல் விழுந்தது. வழக்கமாகச் சந்திக்கும் முகங்களே தென்பட்டன. நிலையான துயரமும், ஏமாற்றத்தின் பெருவலியும் இழைந்து கலவையான உணர்வுகளோடு அவர்கள் நின்றுருந்தார்கள். பறிகொடுத்த உறவுகளைத் தேடுவது முடிவற்று நீண்டாலும், ஏதோவொரு நம்பிக்கையின் ஒளிக்கீற்றுக்காக அவர்கள் காத்திருந்தார்கள்.

வானதியுடன் ஒப்பிடும்போது அவளுக்குத் தன்னுடைய கவலைகள் மிகவும் அற்பமானவையென்றே எண்ணத்தோன்றும். வானதி இறுதிப்போரில் கணவனையும், மூன்று பெண்பிள்ளைகளையும் தொலைத்திருந்தாள். ஆனாலும், தன்னுடைய சோகங்களை மறைப்பதற்காக இயல்பாக இருப்பதைப் போலப் பாவனைசெய்வாள்.

அவளுக்குத் தன்னுடைய மகளைப்பற்றிய கவலை எழுந்தது. காலையில் பணிஸ் ஒன்றை வாங்கிக் கொடுத்தபின், அயல்வீட்டில் ஒப்படைத்துவிட்டு வந்திருந்தாள். மகளைப் பாடசாலைக்குத் தனியாக அனுப்பவும் அவளுக்கு மனமில்லை. மகள் வளரவளரப் பிறிதொரு வகையான கவலைகள் தனக்குள்ளே அதிகரித்துச்செல்வதை அவள் உணர்ந்திருக்கிறாள்.

காற்று வறட்சியாக வீசிக்கொண்டிருந்தது. ஆரவாரமற்ற உரையாடல்கள் அந்த இடத்தை வியாபித்திருந்தன. வானதி தனக்குப் பக்கத்திலிருந்த வயதான பெண்ணிடம் ஏதோ சொல்லிக்கொண்டிருந்தாள். அவள் எதிலுமே சிரத்தையின்றிமௌனமாக அமர்ந்திருந்தாள்.

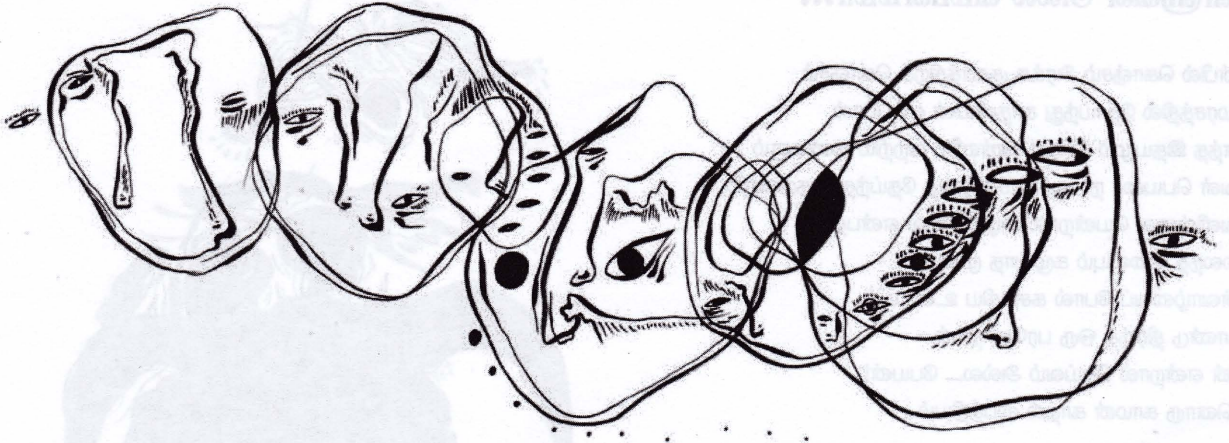
சற்றுநேரத்தின் பின்னர் ஓர் இளைஞன் அலுவலகத்தின் கதவைத் திறந்துகொண்டு அந்த இடத்துக்கு வந்தான். அவனுடைய கையிலே பெரிய கோவையொன்று இருந்தது. அவனைப் பார்த்ததும் அங்கிருந்தவர்களிடையே பரபரப்புத் தொற்றிக் கொண்டது. சிறுசிறு குழுக்களாக நின்றவர்களெல்லாம் ஒன்றாகச் சேர்த்தொடங்கினார்கள்.

அவன் அவர்கள் எல்லோரையும் ஒருமுறை நோட்டமிட்டான். ஓரமாக நின்று அவளைக் கண்டதும் அவனுடைய முகத்தில் மலர்ச்சியேற்பட்டது. பிறகு உரத்தகுரலிலே பின்வருமாறு சொல்லத்தொடங்கினான். ஆன்மீகத்தலைவர் ஒருவர் உரையாற்றுவதைப்போலவே அவனுடைய உடலசைவுகள் இருந்தன.

“எல்லாரும் கவனியுங்கோ. உங்கட போராட்டம் நியாயமானதெண்டு ஐயா சொன்னவர். இந்தமுறை எப்படியாவது இதுக்கு ஒரு முடிவு தெரிஞ்சிடும். இப்ப புதுப் படிவம் ஒண்டு வந்திருக்கு. எல்லாரும் சரியா நிரப்பித்தாங்கோ. பிழையா நிரப்பாதையுங்கோ. அவங்கள் திருப்பி அனுப்பிப்போடுவாங்கள்”

கூட்டத்தினுள் முணுமுணுப்புக் கிளம்பியது.

“ஏன் புதுசு புதுசாப்படிவங்களைத் தாறிங்கள்?”

உதுகளை நிரப்பிக் குடுத்து நாங்கள் கண்டது ஒண்டு மில்லை”வானதி பொறுக்கமாட்டாமல் அவனிடம் கேட்டாள்.

அந்த இளைஞன் மெல்லிதாகப் புன்னகைத் தான்.

“நாங்கள் என்ன செய்யிறது? அவங்கள் அனுப்பிறதைத் தாறம். உங்களாலை நிரப்பக் கஸ்ட மெண்டாச் சொல்லுங்கோ. நான் உதவிசெய்யிறன்”

“அதைப் பிறகு நிரப்புவம். முதலிலை ஐயாவைச் சந்திக்க வேணும். அவரை வெளியிலை வரச்சொல்லுங்கோ”

“நாளைக்கு காலையிலை சரியா எட்டுமணிக்கு எல்லாரும் வாங்கோ. ஐயாவோடை கதைக் கலாம். இப்ப அவர் முக்கியமான கூட்டம் ஒண்டுக்குப் போகப் போறார்” அவன் வாகனத்தைத் திரும்பிப் பார்த்தபடி சொன்னான்.

“வானதியக்கா! ஏன் உவங்கள் எல்லா இடங்களிலையும் ஒரேமாதிரி இருக்கிறாங்கள்?” அவளுடைய குரலிலே சோர்வு தெரிந்தது. அந்தப் படிவத்தை வாங்க வேண்டுமென்று அவளுக்குத் தோன்றவில்லை.

அந்த இளைஞன் அவளை நெருங்கி வந்து மெதுவாகச் சொன்னான்.

“உங்கட பேர் யாழினிதானே? போன கிழமை கொழும்பிலை பெரிய ஐயாவோட நடந்த ஒரு சந்திப் பிலை உங்கட பிரச்சினையைச் சொல்லியிருக்கிறன். ஒண்டுக்கும் யோசியாதையுங்கோ, எல்லாம் நான் செய்துதாறன்”

அவள் எதுவும் பேசவில்லை. அவன் ஒரு சிறு அட்டையை எடுத்து நீட்டினான்.

“உங்களுக்கு ஏதாவது தேவையெண்டால் இந்த நம்பருக்கு எப்ப வேணுமெண்டாலும் கோல் எடுங்கோ. நான் கட்டாயம் வருவன்”

அவள் நிமிர்ந்து அவனைப் பார்த்தாள். அவளுடையகண்கள் உணர்ச்சியற்றிருந்தன. அந்தத் துண்டை வாங்கவில்லை.

அவனுடைய முகம் கறுத்தது. சட்டென்று திரும்பிப் போய்விட்டான்.

“என்ன யாழினி?” வானதியின் குரல் பின்னால் எழுந்தது.

“ஒண்டுமில்லையக்கா”

எல்லோரும் படிவங்களை வாங்கி

நிரப்பத்தொடங்கினார்கள். புதிய நம்பிக்கையொன்று மீண்டும் அங்கு முளைவிடத் தொடங்கி விட்டது.

அவளுடைய மனம் கைப்பையிலுள்ள சில்லறைகளைக் கணக்குப் பார்த்தது.

“பஸ்க்கு மட்டுமட்டாகக் காணும். மத்தியானச் சாப்பாடு....?”

கையிலுள்ள தண்ணீர்ப்போத்தலில் அவளுடைய பார்வை அழுத்தமாகப் பதிந்தது.

அவள் சுவரிலே சாய்ந்தபடி உறங்கிப் போயிருந்தாள். குயிலொன்றின் ஏக்கமான குரல் தூரத்திலே தனித்துக் கேட்டது. அந்த ஒலியின் அதிர்வில் அவள் விழித்துக்கொண்டாள். வெளியே கவிந்திருந்த இருள் இன்னமும் விலகவில்லை.

யன்னலினுடாகக் கசியும் நட்சத்திரங்களின் ஒளியில் சேபசனுடைய கதிரை மங்கலாகத் தெரிந்தது. அவன் அந்தக் கதிரையில் அமர்ந்தபடி பார்த்துக் கொண்டிருப்பதுபோல அவளுக்குத் தோன்றியது. அந்த உணர்வினுள் முற்றாக அமிழ்ந்தவன் நெடுநேரம் லயித்துக்கொண்டிருந்தான். அவனுக்கும், அவளுக்கும் மட்டுமேயான அருப அலைவுகள் இருளின் திரையைக் கொஞ்சம்கொஞ்சமாக அகற்றிக்கொண்டிருந்தன.

அவள் மெதுவாக எழுந்துகொண்டாள். வானம் இலேசாக வெளித்திருந்தது. வறுமையும், துயரங் களும்நிரம்பிய அவளுடைய வாழ்வில் இன்னொருநாள் பிறந்துவிட்டது.

அந்த இளைஞன் காலை எட்டுமணிக்கு அலுவலகத்துக்கு வரச்சொன்னது அவளுடைய நினைவுக்கு வந்தது. வானதி கட்டாயம் போவாள் என்பது அவளுக்குத் தெரியும். வானதி மட்டுமல்ல, உறவு களைத் தொலைத்தவர்கள் எல்லோருமே ஏதோவொரு எதிர்பார்ப்புடன் அங்கு செல்வார்கள் என்பதையும் அவள் அறிவாள்.

ஆனால், அவளுக்கு அதைப்பற்றி யோசிக்கவே தோன்றவில்லை. இன்று எப்படியாவது மகளைப் பாடசாலைக்கு அனுப்பவேண்டும் என்ற கவலையே கண்முன் எழுந்துநின்றது.

“இன்னும் கொஞ்சநேரத்திலை ராணியக்கா வந்திடுவா. வயல்வேலைக்குப் போகவேணும்...”

அவள் மகளைத் தட்டி எழுப்பத் தொடங்கினாள்.

வள்ளுவன் அல்ல வம்பனம்மா...

அன்பில் கொஞ்சம் அரக்க குணத்திற்குக் கொஞ்சம்
காமரசத்தில் தோய்ந்து காதலியின் ஏய்ப்பால்
கனத்த இதயமும் அழுது கண்ணீர்; வற்றிய கண்களும்
அவள் பெயரை நாளும் உச்சரித்துத் தேய்ந்த உதடுகளும்
அவளில்லை யென்றால் அழகில்லை என்பதால்
கலைந்த தலையும் கழுவாத முகமும்
என்வாழ்வைப் போல் கசங்கிய உடையும்
கொண்டு திரிந்த ஒரு பரதேசிநான்
நான் என்றால் தெய்வம் அல்ல... பேயன்!
நானொரு காமன் காதல் பைத்தியம்.

நீயோ... என்னில் மாற்றங்கள் செய்து விட்டாய்
எனக்கிப்போ புதுவாழ்வளித்தாய்...
உருவம் கெட்டு உருக்குலைந்தவனை
ஒருவன் நீயென ஒளிரும் வகையில் - புது
உருவம் தந்துயர்த்திய பெண்மணியே
காதலின் தீவாய்ப்பட்டுத் தீர்ந்திட இருந்தவனை
காதலின் வழிவிலத்திக் காத்தவள் நீயே
காதலில் கொதித்து நொந்த மனதை
நோதலின்றி நேர்செய்தாய்
பொங்கும் எரிமலையைப் பெட்டிப் பாம்பாக்கும்
தந்திரம் உன்னைப் போல் யாரறிவார்.

நிமிர்ந்து நடந்து திரியவிட்டாய் ... எனக்கோ
உன்கால் தனில் குளிந்துகிடக்க விருப்பமம்மா
நம்பிக்கை வேரை விரக்திக் கறையான் தின்ன
வாழ்க்கை முடிந்ததென வாய்விட்டரற்றிச் சாய்ந்த என்னைத்
தாங்கி மடியில் அட்சரத்திற்கட்சரம் அன்பு முலாமிட்ட
வச்சிர வார்த்தையால் - அறுந்த
நம்பிக்கை வேரை மறுபடி வளர்த்தவளே
இந்த மரத்தின் ஆணிவேருன்னை ஆருக்குத் தெரியும்மா.

முள்ளினை யெடுத்து மீனினைப் பிசைந்து
வாயில் ஊட்டும் மென்கைகள் திறன் சொல்லவா
நோயில் கிடந்தால் என் தலைகோதித்
தாயினைப் போல் அரவணைக்கும் செயல் சொல்லவா...
வாசுகி போல் நீ பணிபுரிந்தாய் - நானோ
வள்ளுவனல்ல வெறும் வம்பனம்மா...

- நா.நவராஜ்

பூட்சிக்காரன்

ஊழலின் உச்ச நிலை
உண்மையின் ஒளிவு நிலை
நீதியின் நியாயமற்ற நிலை
அமைதியின் ஆக்ரோச நிலை கண்டு
அடங்காத ஆசைகளுடன்
அவனது பயணம்.

தொட்டு விடலாம் என்ற
தொலை நோக்கு.
தூரம் அதிகம் தான்
அதைத் துரத்த முயல்கிறான்.
வானைக் கடந்தாலும்
வந்து விடுவேன் என்று
வாதம் புரிகிறான்.

வருபவர் போபவர்
அனைவருக்கும்
உரத்துக் கூறுகிறான்
வரலாற்றில் எனக்கான
பக்கங்கள் சிலவும்
இடம்பெறும்
என்று.

புறப்படுகிறான்
புதியதொரு
புரட்சியை விதைக்க

வல்லைவக் கமல்
வல்வெட்டித்துறை

எல்லா மனிதர்களும் ஏதோவொரு சிந்தனையை கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்த சிந்தனைக்கு காரணமாக அவர்களது பின்புலம் ஒன்று காணப்படுகின்றது. அது எந்த வகையிலும் காணப்படலாம். அவ்வாறே தமிழ் நாட்டு இராமேஸ்வரம் மீனவக் குடிசையில் பிறந்த ஏவுகணை நாயகன் கலாநிதி A.P.J. அப்துல் கலாமுக்கும் ஒரு சிந்தனை இருந்திருக்கின்றது. ஒரு பின்புலம் இருந்திருக்கின்றது. ஆனால் அது வீச்சினையுடையதாக அத்துணை வேகமுடையதாக, எல்லோரையும் தன்பால் கவர்ந்து சாதிக்கும் திறன் கொண்டதாக இருந்திருக்கின்றது என்பதே அவர் இன்றளவும் பேசப்பட்டுக்கொண்டிருப்பதற்கு மூல காரணமாக அமைகின்றது. இதற்கு உதாரணமாக பூமியில், பூமிக்கு மேல், பூமிக்கு அடியில் உள்ள எல்லா வளங்களின் வலிமையையும் விட மிக வலிமையானது “தூண்டப்பட்ட மனமாகும்” என அவர் கொண்டுள்ள ஆத்மநம்பிக்கையை கூறலாம்.

இதனை அவர் அழகியல் உணர்வோடு, தன் குடியரசு பதவியேற்பு வைபவத்தில் உரையாற்றும் போது தூண்டப்பட்ட மனங்களோடு அந்த மகத்தான தொலைநோக்கை அடைய நாம் வியர்வை சிந்தி கடுமையாக உழைத்தால் துடிப்புமிக்க வளர்ந்த இந்தியாவின் பிறப்பு என்ற மாற்றம் கண்டிப்பாக நிகழும். இந்தப் பாட்டை நமக்கு சொந்தமான அழகிய மொழிகளில் பாடினால்

நமதுமனங்கள் செயலாக்கத்திற்காக இணையும்.

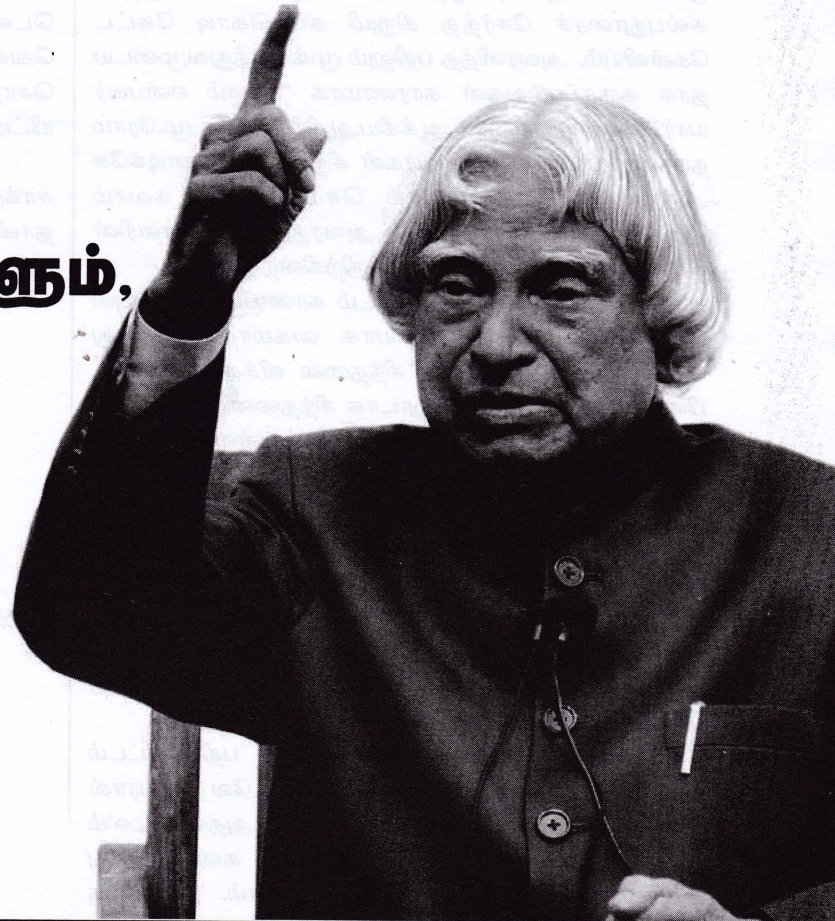
நான் எல்லாம் வல்ல இறைவனிடம் பிரார்த்திக்கின்றேன் “அழகோடு கூடிய இந்த தெய்வீக அமைதி என்னுடைய மக்களுக்குள் செல்லட்டும், நம்முடைய உடல்களிலும், மனங்களிலும், ஆத்மாக்களிலும் மகிழ்ச்சியும் நல்ல ஆரோக்கியமும் மலரட்டும்” என்கின்றார்.

இது எதனைக் காட்டுகின்றது? அவரது சிந்தனை வீச்சை, ஏதோ ஒரு பின்புலத்தை அல்லவா காட்டுகின்றது. இதனை ஒரு தலைவர் பதவியேற்று உரையாற்றுகின்ற போது அறிய முடிகின்றதல்லவா? இதுதான் கலாமின் சிந்தனை வீச்சு. கலாமின் பின்புலம்.

அவருடைய பணியின் ஒவ்வொரு நிலையிலும் தான் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதைப் பற்றி அவருக்கு ஒரு தெளிவான முனைப்பு இருந்தது. சாத்தியக்கூறுகளை உடனடியாக அடையாளம் கண்டு சாதனைகளாக அவர் மாற்றினார். எதுவுமே தற்செயலாக நடைபெறவில்லை. புத்திக்கூர்மையோடு திட்டமிட்டு தளர்ச்சியடையாமல் ஒவ்வொரு சாதனையையும் கடுமையாக உழைத்தே அடைந்திருக்கின்றார்.

இதற்குரிய ஆதாரத்தை அவரது பெற்றோரின் வாழ்க்கை முறையும், மேற்படிப்பு அவருக்கு கிடைக்க சில ஆசிரியர்கள் ஆதரவு அளித்தமை, பல்வேறு காலக் கட்டங்களில் அவருக்கு அளிக்கப்பட்ட பதவி பணிகளும்,

அப்துல் கலாமின் சிந்தனை வீச்சுகளும், பின்புலமும்

■ ந.சந்திரசேகரன்

அவரது தனித்துவத்தை திறமையை விளங்கிக் கொண்ட மேல் மட்ட பணியாளர்களின் சரியான தெரிவும், இவரது எதிர்கால திட்டங்கள் மீது அத்த நம்பிக்கை கொண்டு அனைத்து வசதிகளையும் ஏற்படுத்திக்கொடுத்த தீக்கதரிசனமான உயரதிகாரிகள், கீழ் மட்ட பணியாளர்கள் என்பன பின்புலமாக அமைந்தன எனலாம். இதனை எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களிலும் அவர் நன்றியோடு ஞாபகப்படுத்திக்காட்டுவது நோக்கத்தக்கதாகும்.

“பாரதரத்னா” விருது பெற்ற போது தனது பெற்றோரையும் பெருமைக்குரிய ஆசிரியர்களையும் வழிகாட்டி தொலைநோக்கோடு செயற்பட்ட விஞ்ஞானிகளையும் நிகழ்ச்சியில் காணவில்லையே என ஏக்கத்தோடு பார்த்ததாக அவர் குறிப்பிடுவது அவரின் பின்புலத்தையன்றி வேறு எதுவாக இருக்கலாம்?

“அக்னி சிறகுகள்” என்ற நூலின் மூலம் தன் வாழ்க்கையின் சிறிது சிறிதான வளர்ச்சியை நினைவு கூர்ந்து பின்புலத்தை ஒரு தடவை திரும்பிப் பார்க்கும் கலாம் அவர்கள், எதிர்கால இந்தியாவின் இளைஞர்களின் பின்புலமாக அமைந்து விட்டதை முன்மாதிரி ஆக்கியுள்ளார். இவரின் பக்க பலம் எல்லா வெற்றிச் சந்தர்ப்பங்களும், ஏமாற்றங்களும், தன்னில் இயல்பாகவே ஊற்றெடுக்கும் சிந்தனை வீச்சுக்களுமே! இந்த பக்க பலம் அவருக்குப் பின்புலமாகவும் அமைந்து விட்டது எனலாம்.

அப்துல் கலாம் அவர்களின் சிந்தனை வீச்சுக்களும் பின்புலமும் என்ற விடத்தை அலசி ஆராய்ந்து அவர் ஓர் ஆசிரியர் என்ற விடயத்தை ஆணித்தரமாக முன்வைக்க முன் தமிழ்நாட்டில் வேலூர் மாவட்டத்தில் கல்புதாரைச் சேர்ந்த சிறுமி சுடர்கொடி கேட்ட கேள்வியும், அவரளித்த பதிலும் முக்கியத்துவமுடையதாக கருதப்படுவதன் காரணமாக “கலாம் என்பவர யார்?” என்ற நூலை ஆக்கிய ஆசிரியர் திரு. மு. ரோம நாதன் (விஞ்ஞானி) அவர்கள் சிறுமி சுடர்கொடிக்கே அந்நூலைச் சமர்ப்பணம் செய்திருப்பது கலாம் அவர்களின் பின்புலத்தை அவரது உதவியாளரின் பெருமைக்குரிய விடயம் காட்டி நிற்கின்றது.

இங்கு கலாம் அவரிடம் காணப்பட்ட பின்புல செல்வாக்கு அவர் வழியாக கைமாற்றப்படுவது எத்தனை சிறப்பு? இங்கு சிந்தனை வீச்சுக்களுக்கும், பின்புலமும் பின்புலத்தினூடாக சிந்தனை வீச்சுகளும் ஒன்றோ டொன்று பின்னிப் பிணைந்துள்ளதை காண முடிகின்றது அல்லவா?

விஞ்ஞானி, தமிழன், மனிதன், இந்தியன் - உங்களை நீங்களே வரிசைப்படுத்துங்களேன் - கேள்வி பதிலாக “மனிதனுள் மற்ற மூவரையும் காணலாம்?” என்ற பதில் யாராக இருக்க வேண்டுமானாலும் வளரலாம். ஆனால் மனிதனாக இருக்க வேண்டுமென்ற ஆழ்ந்த மனித நேயத்தின் சாரமாக அவர் கூறுவது எந்த பின்புலத்தைக் கொண்டு என அறிய முடிகின்றது.

இங்கு குழந்தைகளின் கேள்வி பதில் திட்டம் கூட சிந்தனை வீச்சு உருவாக்கப்படவே அவரால் முன்வைக்கப்பட்டதாக இருக்கலாம். அதன் மூலம் அவர் அவர்களின் பின்புலத்தை கண்டறிந்து உயர்வடையச் செய்வதாக இருக்கலாம். இது ஒரு

நல்லாசிரியன் பாத்திரமாகவே அமைந்து விடுகின்றது.

இவரைப் பற்றி R. இராமநாதன், கலாம் என்பவர யார்? என்ற நூலில் நான்காவது தலைப்பில் (எங்கும் நிறைந்த துன்மை) மேல்வருமாறு கூறுகின்றார். “டாக்டர் கலாம் பன்முக ஆளுமை உடையவர். சுற்றுச்சூழலில் அக்கறை உடையவர். இலக்கியத்தில் ஆர்வம் உண்டு. கவிதை எழுதுவார். வீணை வாசிப்பார், ஆன்மீகத்தில் அதிக ஈடுபாடு கொண்டவர். இவை எல்லாம் பொழுது போக்கு அம்சங்கள். அறிவியல், தொழில்நுட்பம், நாட்டு முன்னேற்றம் இளைஞர்களின் மனதை தூண்டுதல், கற்பித்தல் போன்ற முக்கிய பணிகளோடு மேற்சொன்ன பொழுதுபோக்கு அம்சங்களிலும் அவர் ஈடுபடுவார்.”

பெரிய துறைசார்ந்த வல்லுனர்கள், விற்பன்னர்கள் எல்லாம் தம் துறை தவிர்த்து இன்னொரு துறை என்றால் சுத்த துனியம். அது மட்டுமன்றி வேறொரு துறையை கிஞ்சித்தும் மதிப்பதில்லை. அல்லது பெரிதாக ஏற்றுக்கொள்ளாத மனப்போக்கிலேயே இருந்துள்ளனர், இருந்து வருகின்றனர். ஆனால் முற்றிலும் விதிவிலக்கானவராக அப்துல் கலாம் அவர்கள் இருந்து நடைமுறையில் வாழ்ந்துள்ளதை காண முடிகின்றது அவரது வாசிப்பும், மற்றோரை நேசிக்கும் மனப்பாங்கும், தேடலும், பேச்சும், கவிதைப் படைப்புக்களும் இதனை எமக்கு எடுத்துக்காட்டுகின்றன. அது மட்டுமன்றி மற்றோரால் புகழப்படும் வார்த்தைப்பெறுமானங்களும் சொல்லுகின்றன.

அப்துல் கலாமின் சிந்தனை வீச்சுக்களும் பின்புலமும் என்ற தொடர் என்னை பல முறை வாசிக்கத் தூண்டியது. சிந்தனை வீச்சுக்களும் பின்புலமும் என்பது அவர் பற்றி வாசிக்கும் எல்லா கட்டுரைகளிலும் தெட்டெனத் தெரிகின்றது. 2015.10.11 தினக்குரல் வார வெளியீட்டு செய்தியாக “கலாம் விட்டுச் சென்ற சொத்து...” என்ற தலைப்பு பின்வருமாறு செய்தி வெளியிட்டிருந்தது.

இந்தியாவை மிகக்குறுகிய காலத்தில் வல்லரசாக்கும் கனவுக்குப் பின்னையார் சுழி போட்டவர் அவர் தான். சொத்தில் கார்கள் எத்தனை, பங்களாக்கள் எத்தனை என்று பார்த்தால் ஒன்றையும் காணோம். விபரம் இதுதான்.

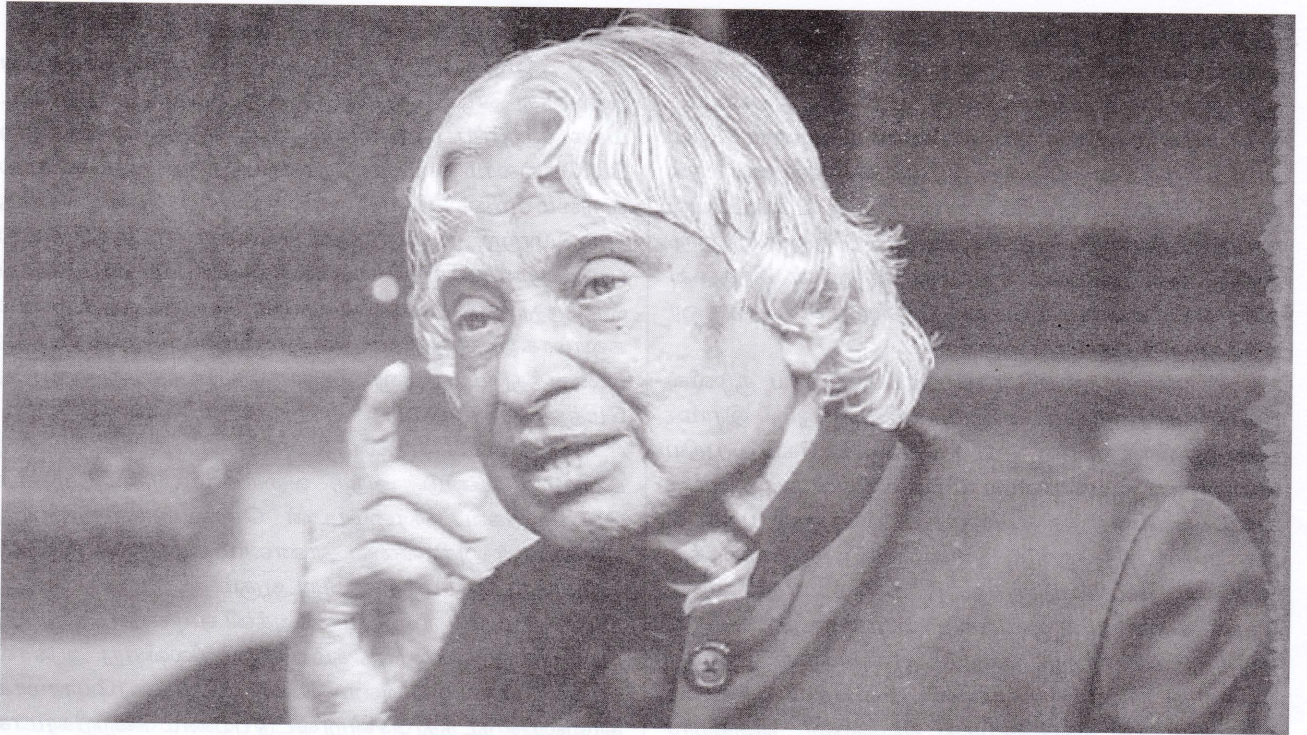
1. 6 நீள காற்சட்டைகள்
2. 4 சேட்டுக்கள்
3. 2500 புத்தகங்கள்
- 4.1 வீடு (தானமாக வழங்கப்பட்டு விட்டது)
5. பத்மஸ்ரீ பட்டம்

.....
.....

அவரிடத்தில் பின்வருவனவற்றில் ஒன்றும் இருந்தது இல்லை.

1. தொலைக்காட்சிப்பெட்டி
2. AC
3. கார்
-
-
6. காணி
7. வங்கிகணக்கு

இது தவிர 6 ஆண்டுகளாக தனது முழு

ஓய்வூதியத்தையும் தான் பிறந்த ஊர் முன்னேற்றத்திற்கு அர்ப்பணித்திருந்தார்.

வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்தவர்

இது தான் செய்தி. எப்படி இருக்கிறது. இதனை வாசிக்கின்ற போது சிந்தனை வீச்சா?, பின்புலமா? மனம் தடுமாறுகிறது. இதிலிருந்து அவர் எல்லா வற்றையும் பின்புலம் ஆக்கிக்கொண்டுள்ளார். அவற்றை எல்லாம் சிந்தனை வீச்சுக்காய் சிறகடித்துப் பறக்க விட்டு சிறப்புப் பெறுகின்றார்.

ஆனாலும் இத்தனைக்கும் மத்தியில் அவர் சந்தித்துள்ள பதினைந்து மில்லியன் மாணவச் செல்வங்களை எந்த வகைக்குள் அடக்குவது என்பதும், அவருக்காய் இன்னும் ஆயிரம் ஆயிரம் பிரார்த்தனைகள் செய்யும் சாமானிய மக்கள், மற்றும் அவரின் அடியொற்றி வர காத்திருக்கின்ற எண்ணற்ற இளைய தலைமுறையினர், இன்னும் இன்னும் எண்ணிலடங்காதோர்... அவற்றை எல்லாம் கடந்த அவரது உயரிய சிந்தனைகள் எல்லாம் ஏன் அவரது ஆத்மார்த்தமான சொத்தாக கூடாது என என் மன ஓலம் மனசிற்குள் எங்கோ பலமாக ஒலிக்கின்றது. எனது மனம் அவரது சொத்து கணக்கெடுப்பை ஏற்க மறுக்கின்றது! உலகையே தனக்குள் வாங்கி விட்ட, ஆனால் உலகால் விலைக்கொடுத்து விட முடியாத உத்தம புருஷரின் சிந்தைக்கும், செயலுக்குமுள்ள மதிப்பை முடிந்தவர் கணக்கிட்டு சொல்லட்டும்பார்க்கலாம்.

மேலும் 2015 ஆகஸ்ட் இதழின் ஆசிரியர் பக்கத்தில் பொதுவான செய்தியோடு... இவர் ஜனாதிபதி காலத்திலும் அதன் பின்னரும் பல சமூகப் பொருளாதார முன்னேற்றப் பணிகளில் ஈடுபட்டார். தனது பதவிக் காலத்தில் பல இலட்சம் மாணவர்களைச் சந்தித்த முதல் குடியரசுத் தலைவராக இவர் போற்றப் படுகின்றார். கால் பழுதுபட்டவர்களுக்கு எடை குடைந்த மாற்றுக்கால்களை வழங்கும் திட்டத்தை அமுல் படுத்தினார் எனவும்-

அப்துல் கலாம் ஒரு சிறந்த ஆசிரியர் அனைவராலும்

மதிக்கப்பெற்ற சிறந்த பேச்சாளர் வருங்கால இளைஞர்களின் வழிகாட்டியாக திகழ்ந்தவர். 83 வயதிலும் துவண்டு போகாமல் தமிழகம் முழுவதும் பயணம் செய்து இயற்கையின் அவசியத்தையும் மரங்களின் முக்கியத்துவத்தையும் எடுத்தியம்பியவர் ஒரு நாட்டின் தலைவர் எவ்வாறான பண்புகளை கொண்டவராக இருக்க வேண்டும் என்பதற்கு முன்னுதாரணமாகத் திகழ்ந்தவர் அப்துல் கலாம் என நிறைவு பெறுகின்றது.

மேலும் ஞானத்தின் செப்டெம்பர் இதழில் சிறப்பு கட்டுரையாக பேராசிரியர் கோபன் மகாதேவா “கலாநிதி ஏ.பி.ஜே.அப்துல்கலாமின் வாழ்க்கையும் சேவைகளும்” என்ற தலைப்பில் பல முக்கிய விடயங்களை முன்வைக்கின்றார். கட்டுரையின் முழுமையும் வாசகர் பக்கம் விட்டு முக்கிய விடயங்களை முன் வைப்பது இக்கட்டுரைக்கு சிறப்புச் சேர்க்கும் எனலாம்.

அப்துல் கலாம் எம்மைப்போல் ஒரு தமிழர்..... பெரிதான பட்டங்களுடன் பெரிதாக போட்டியின்றி மிகவிரும்பி எல்லோராலும் ஏற்கப்பட்டு இந்தியாவின் ஜனாதிபதியாக நியமனம் பெற்றுத் தானாகவே ஒரே தவணையின் பின் தன் உயர் பதவியை துறந்தப் பின்னரும் கல்வித்துறையில் தொண்டராக தன் மறைவு நாள் மட்டும் வேலை செய்து கொண்டே வாழ்ந்தவர்.

.... தான் பிறந்த குடும்பத்திற்கும் பெற்றோருக்கும், பழைய ஆசிரியர்களுக்கும் நன்றிக்கடனும் பயபக்தியும் உடையவராகவும் வாழ்ந்தவர்..... ஈழத்து ஆறுமுகநாவலருக்கு ஒப்பிட்டுச்சிந்தித்தேன். எனினும் கலாம் உலகில் நாவலரிலும் மிகக்கூடிய வளர்ச்சியைப் பெற்றவர் என்கிறார் கட்டுரை ஆசிரியர் மகாதேவா.

அத்துடன் பெற்றோர் அதிகம் படிக்காதவர்களாக இருந்தாலும் தங்கள் இல்லாம் மறையைப் பின்பற்றிக்கொண்டு விருந்தினரை உபசரித்து ஆடம்பரம் இல்லாது வாழ்ந்த உதாரண தம்பதிகளாக இருந்தமையின் பிரதிபலிப்பு தான் அவரை இறுதி வரையும் எளிமையானவராக வாழ்த்துணர்டிய பின்புலம் எனலாம். அது மட்டுமன்றி ஊரில் சிவன் கோவிலும் அதனைச்

சுற்றி கணிசமான இந்துக்கள் தழும்பட்டு அவர்களுடன் அன்னியோன்னியமாக இருந்த(தன்) பின்புலம் அவரை ஓர் இஸ்லாமியனாகவின்றி ஓர் இந்தியனாகப் பெருமைப்படுத்தியது. இந்த பின்புலம் அவரை மதம் கடந்த சிந்தனை வீச்சுக்கு இட்டுச்செல்கின்றது. மதம் கடந்த சிந்தனை வீச்சிக் காரணமாக அவரின் ஆய்வ பரப்பு மட்டுமன்றி ஆன்மீக பரப்பும் பரந்து விரிந்தது. இங்கு, ஒரு பின்புலம் எவ்வாறு ஒருவரின் சிந்தனை வீச்சில் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றது என்பதற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாக அமைகின்றது.

தனது தாயாரின், பாட்டியின் இனிய தழுவில் நபிகள் நாயகத்தின் வாழ்க்கையிலிருந்தும், இராமாயணத்திலிருந்து பல சம்பவங்களைக் கேட்டு பதிய வைத்து புத்தி மதியின்படி பிற்காலத்தில் வாழ்வாங்கு வாழ அவரின் இளமைக்காலப் பின்புலம் பக்கபலமாகியது. அத்தோடு இளமையில் கடற்கரைக்கு அண்மையில் வாழ்ந்து வந்த கலாம் விதவிதமான பறவைகளையும், முகிற்கூட்டங்களையும் உற்றுப் பார்த்து கவனித்து, தானும் ஆகாயத்தில் பறப்பது போன்று கண்ட கனவின் பின்புலம் அவரை விண்ணோக்கி ஏவச்செய்தது ஏவுகணை. வித்தியாசமாய் சிந்திக்கவைத்ததுபுதுமைகாண் வீச்சு.

அவரின் கல்வியில் உறுதுணையாய் உருகி உழைத்த அவர் சகோதரியின் தியாகச் சிந்தையின் பின்புலம் அவர் 1959 இல் பட்டம் பெற்று தமிழ்ச் சங்கத்தின் போட்டி ஒன்றில் “நமது சொந்த விமானத்தை நாமே உருவாக்குவோம்” என்னும் கட்டுரைக்கு முதற் பரிசை வென்ற பின்புலம் பிற்கால சிந்தனை வீச்சை உருவாக்கியது.

இந்தியாவின் முன்னேற்றத்தைப் பற்றித் தீர்க்க தரிசனத்துடன் கனவு கண்ட, சொந்த தியாகங்களுடன் அயராது வேலை செய்த நேரு, இந்திரா, காந்தி, கிருஷ்ணமேனன் முதலிய அரசியல் தலைவர்களினதும்; கலாநிதிகள் - பிரம்ப பிரகாஷ், ஓ.கே.மெடிராட்டா, பேராசிரியர்கள் விக்ரம் சாராபாய், சதீஷ் தவான் முதலிய தொழில் நுட்பத்துறை ஜாம்பவான்கள், கலாமினுடைய கல்லூரி பேராசிரியர்கள் போன்றோரினதும் தீர்க்க தரிசனங்கள், தேசப்பற்று முதலியன வேறு நற்குணங்கள் எல்லாவற்றையும் கலாம் உற்றுநோக்கி முன்னேறு வதற்கு ஒரு பின்புலமாக அமைந்து விட்டன. இப்படியான ஒரு பின்புலமானது கலாமை நாளுக்கு நாள் பட்டை தீட்டிய வைரமாக ஜொலிக்கச் செய்தது. இவ்வாறான ஒரு பலமான பின்புலமும் உந்து சக்தியும் எல்லாருக்கும் கிடைத்து விடக்கூடியது அல்ல.

இவற்றையும் விட கலாம் தன் கனவுக்கேற்ப விரும்பிய வேலைகளுக்கே விண்ணப்பித்து அவற்றில் அயராது உழைத்தார். அவரின் இளமைக்கால பின்புலம் அவர் எவ்வாறெல்லாம் மேன்மையடைய சிந்தனை வீச்சை சிறகடிக்கச் செய்ததோ, அதற்கு நிகரான அவரின் மேலான மேலதிகாரிகள் அவரை கடினமான உயர் பதவிகளுக்கு தாமாகவே சிபார்சு செய்தனர். பிற்காலத்தில் அவர் விண்ணப்பிக்க தேவையில்லை என்ற அளவில் அவரின் பின்புலம் அமைந்து விட்டது. இது வாழ்வின் ஒரு சிலருக்கு மட்டுமே கிடைக்கும் அரிய

வாய்ப்பு அது தான் பின்புலம்.

இவ்வாறு அவருக்கு இயற்கையாகவே அமைந்து விட்ட அளவிட்டு கூற முடியாத அதிர்ஷ்ட மிக்க சந்தர்ப்ப பின்புலமும், அடி எடுத்து வைக்கின்ற போதெல்லாம் தன்னை நிதானப்படுத்திய ஆரம்பக் கால வறுமை மிக்க பின்புலமும், அவரது ஆன்மீகத்தை அடியொற்றி பின்புலமும் அவரை புடம் போட்டு புரட்சிகரமாய் சிந்திக்க வைத்து வீரியமுடன் வீச்சாய் எழுந்தது. உண்மையில் கலாமின் வெற்றிக்குக் காரணம் கலாமாக இருந்தாலும், அவருக்குப் பின்புலமான இருந்த அனைத்துமே அவரை இவ்வாறு உயர்த்தியது என்பதே மெத்தச் சரி எனலாம்.

எனவே எல்லா உலக நிகழ்வுகளுக்கும் ஒரு பின்புலம் உண்டு. அந்த வகையில் அதன் ஆதிக்க செல்நெறிகள் நேர்மையுடன் செயற்படுகின்ற போது எங்கோ ஓர் அதிர்வினை காணலாம் என்பதற்கு இவரின் வரலாறே மிகச்சிறந்த சான்று ஆகும்.

முதல் தடவையாக அக்னி ஏவுகணை அனுப்பப் பட இருக்கும் போது எங்கும் பதற்றம் நிலவியது. ஆனால் டாக்டர் கலாம் அமைதியாக கடற்கரையோரமாக காலையில் நடந்து சென்று விட்டு பயணம் வெற்றிகரமாக இருக்குமென்று உறுதியாக இருந்தமை அவரின் சிந்தனையின் சிகரமாக தெரிந்தது. ஒரு பெரிய ஆலமரத்தை வெட்டிய சந்தர்ப்பத்தில் (விருந்தினர் இல்லம் அமைக்க) அதனை தடுத்து நிறுத்தி இல்லத்தை நூறு மீட்டர் தூரத்தில் கட்டும்படி உத்தர விட்டமையும், சாகும் நிலையிலிருந்த மரத்திற்காய் பிரார்த்தனை செய்து அதனை மறுபடியும் வளர வைத்த செயலை கவிஞனுக்கே உரிய சுதந்திரத்தோடு ஒரு கவிதையில் எழுதியுள்ளாராம். அந்த வரிகளில்... அதன் அடியில் நடக்கும் போது நன்றி உணர்வால் அந்த மரம் அவர் மீது பூமாரி...

மேலும் “அக்னி ஏவுகணை வெற்றிகரமாக அமைந்தால் கலாமுக்கு என்ன வேண்டுமென்று அப்போதைய பாதுகாப்பு அமைச்சர் K.C.பந்தத்” கேட்டபோது தயங்காமல் ஹைதராபாத்தில் புதிதாக அமைக்கப்பட்டிருந்த ஏவுகணை மையத்தைச் சுற்றி 100,000 மரங்கள் வேண்டுமென கூறிய சிந்தனையை என்ன வென்பது. கலாமின் சிந்தனை எப்போதுமே ஊற்றெடுத்த வண்ணமே இருக்கும். தேவையான சந்தர்ப்பங்களில் அனை கடந்து பாயும் மிக்க அர்த்தத்தோடு!

இன்னொரு உதாரணத்தையும் இங்கே குறிப்பிட வேண்டும். ஏஷிபாட் கிராமத்தில் தங்கி இருந்த போது பெரிய விளையாட்டு மைதானத்துக்கு நடக்கப்போவார். அச்சந்தர்ப்பத்தில் அங்குள்ள பறவைகளுக்கு உண வளிப்பதைக் கண்டு மகிழ்ச்சி அடைவாராம். அங்கு ஏற்பட்ட நட்பு வட்டத்தால் “கலாம் நடைப்பயிற்சி குழு”, ஆரம்பிக்கப்பட்டு தனது பெயரை விரும்பாத காரணத்தால் “மஞ்சள் சுவர்க்க குழு” என்ற வேறு இடப்பட்டதாம். டாக்டர் கலாமிற்கு இயற்கை மீதுள்ள அன்பை, பாசத்தை பற்றி அக்குழுவினருக்கு அவர் எழுதிக் கொடுத்து ஊக்கப்படுத்திய வாசகம் எமக்கு அவரின் சிந்தனை வீச்சினை காட்டுவதாக உள்ளது.

அந்த வாசகம் பின்வருமாறு:

“ஏதோ சில உயர்ந்த நோக்கங்கள், அசாதாரண சக்தியால் நீங்கள் ஊக்கமடைந்தால் உங்களின் எண்ணங்கள் எல்லைகளை உடைக்கின்றன; உங்களுடைய மனம் எல்லைகளைத் தாண்டிச் செல்கிறது. உங்களுடைய உள்ளுணர்வு எல்லாத் திசைகளிலும் விரிகிறது. அதனால் புதிய சிறந்த அதிசய உலகில் இருப்பதை நீங்கள் கண்டுபிடிப்பீர்கள். புதைந்து கிடக்கும் உங்களுடைய ஆற்றல், சாமர்த்தியம், திறமை உயிர்ப்பிக்கப்படுகின்றன. இதுவரை இருந்ததை விட கனவில் கூட எட்டாத அளவில் மிகச்சிறந்த நபராக நீங்கள் மாறியிருப்பதை நீங்களே கண்டுபிடிப்பீர்கள்”

ஓரிடத்தில் ஒரு மரத்தைப் பற்றி “உயிர் மரம்” என்று கவிதை எழுதியுள்ளதை அக்குழுவினர் குறிப்பிட்டுச்சொல்வார்களாம். உஷ்ணத்தை உள்வாங்கிக் கொண்டு மரம் நிழலை தருகிறது. இதைத் தான் மேன்மையான மக்களும் செய்கிறார்கள் அதாவது எல்லா அதிர்ச்சிகளையும் தாங்கிக்கொண்டு மற்றவர்களைப் பாதுகாக்கிறார்கள். இச்சிந்தனையின் வீச்சுக்கு எல்லை ஒன்று தான் எங்கனால போட முடியுமா? இதன் பின்புலம் அவரது இயற்கை மீதான காதலும் பற்றும் எனலாமா? இல்லை அவருள் ஒளிந்து கொண்டுள்ள “மனிதம்” சாரா அதனையும் கடந்த ஞானநிலை ஒன்று உள்ளதா என எம்மைச் சிந்திக்க வைக்கின்றது.

அவரது இலக்கிய இரசனை மற்றும், மறு வாசிப்புக்கு உட்படுத்தும் போக்கு, விமர்சனம், வாசித்து ஞாபகத்தில் நிறுத்திக்கொள்ளும் தன்மை, தன்னை பாதித்தவற்றை உடனே எழுத்தாகப் படைக்கின்ற ஆளுமை என்பன அவரின் சிந்தனை வீச்சின் பரப்பை எல்லைப்படுத்தாது விரிவுபடுத்தி நிற்கின்றது எனலாம்.

“என்னுடைய பயணம்” என்ற அவருடைய ஆங்கில கவிதை நூல் தன்னுடைய உணர்ச்சிகளைக் கொட்ட வேண்டும் என்று தோன்றும் போது எழுதப்பட்டவை. அவை தன்னிச்சையாக எழுந்தவை. எளிதில் உணர்ந்து கொள்ளும் அவருடைய இயல்பை வெளிப்படுத்துகிறது. அவரைச் சுற்றி நடக்கும் நிகழ்வுகளைப் பற்றி அவரது எண்ணங்கள் அல்லது சிந்தனை அவருடைய கவிதைகளில் பிரதிபலிக்கின்றன. அவருடைய மனநிலை மட்டுமல்ல; தோன்றிய எண்ணம், அந்த எண்ணத்தின் உருவாக்கம் போன்றவை இந்தக் கவிதைகளில் வெளிப்படையாகத் தெரிவதாகவும், ஒவ்வொன்றும் எச்சுழ்நிலைகளில் எழுதப்பட்டது என்பதையும் அவர் குறிப்பிடுவது அவரின் “ஆழ்ந்த உலகப்பார்வை”யை அதன் வீச்சை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றது. இங்கு இதற்கான பின்புலமாக அமைவது அவரது “வாழ்வியல் தரிசனங்களும்”, அவற்றை உள்ளார்த்தமாக நோக்குகின்ற உயர் பண்பும் எனலாம்.

இதற்கு உதாரணமாக சில வரிகளை மட்டும் எடுத்துக்கொள்வோம்.

1. தெரலா (அன்னை) நோயுற்ற வேளை
அவருடைய இதயம் வீடற்றோரின் புகலிடம்
அவருக்கு ஏன் நோய் வந்தது?
நோய் வாய்ப்பட்ட எல்லா உயிரினங்களையும்
கவனிப்பவர் அவர்
விடுபட்டவர்களை யார் தத்தெடுப்பார்கள்?
ஊர் சுற்றிகளை யார் வீட்டுக்கு அழைப்பார்கள்?

.....
.....
அவருடைய சேவை பூமிக்குத் தேவை
அதிகமாக
இறைவனுடைய குழந்தைகளிடம் அதிகம்
அக்கறை காட்ட.

2. சாதிச்சண்டை - ஹைதராபாத்
துன்புற்றோர் கடவுளை தேடினர்
எதிரில் தெரிந்த ஒளியினை வரவேற்றனர்
அது புறக்கணித்தது அவர்களை
.....
இப்போது தெரிகிறது குதாவும் பகவானும்
இப்போது தெரிகிறது ராமும் ரவீமும்
இருவரும் உங்களைப் படைத்த ஒருவரே

3. “அறிவிப்பு” என்ற தலைப்பில் மக்களுக்கு செய்தி சொன்னார்
மறவாதீர் அனைவரும் சமமாகப்
படைக்கப்பட்டனர்
இறைவன் அளித்த சொத்து பறிக்க முடியாத
உரிமைகளை
.....
.....
வெற்றியின் ரகசியத்திற்கான சாவி
உன் தொழிலில் அன்பு, உன் கனவுகளில்
நம்பிக்கை
பூமியின் எந்தச் சக்தியாலும் உன் கனவுகளை
தகர்க்க முடியாது

4. இன்னும்... இன்னும் பல.....
கலாமுக்கு பிடித்த திருக்குறள்
“சொல்லுக சொல்லிற் பயனுடைய சொல்லற்க,
சொல்லிற் பயனிலாச் சொல்”

இதற்குக் கலாம் பூமி தூரியனை ஒரு முறை வலம் வரும் போது ஓர் ஆண்டு முடிந்து விடும். பூமியிலுள்ள எல்லோரின் வயதும் ஒன்று கூடிவிடும். பூமி தன்னைத் தானே சுற்றும் போது ஒரு நாள், அதாவது 24 மணி நேரம் முடிந்து விடும். நேரம் ஒவ்வொரு நிமிடமும் நமக்கு மிக முக்கியம். அதனால் பயனில்லா சொற்களை பேசுவதை விட்டு, படித்து அறிவுத் திறமையை வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். அதற் காகவே திருவள்ளுவர் கூறியதாக பொருள் கொள்கிறார்.

இதுவே எனக்குப் பிடித்த குறள். நாம் எப்போதும் பயனுள்ள சொற்களையே சொல்வதற்கும், சிந்திப்பதற்கும், செயல்படவும் நம்மை வழக்கப் படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். இதை நீங்கள் மனதில் கொண்டால் உங்கள் சொல்லும், சிந்தனையும், செயலும் உங்களுக்கு உயர்வைத் தரும் என கலாம் கூறுவது எத்தனை பொருத்தம்?

5. “தூண்டப்பட்ட மனங்கள்” (INNITED MINDS)
என்ற அவரது நூலை பின்வருமாறு தொடங்கு கின்றார்.

“கனவு, கனவு, கனவு

கனவுகள் எண்ணங்களாக மாறுகின்றன
எண்ணங்கள் செயல்களில் முடிகின்றன.”

கலாம் அவர்கள் கனவு காண்பதைப் பற்றி பேசும் போது, இளைஞர்கள் தங்களுக்கென்று ஒர் இலட்சியத்தை அமைத்துக்கொள்ள வேண்டும். இலட்சியம் இல்லாவிட்டால் அங்கும், இங்கும் அலைய நேரிடும். ஏதாவது ஒன்றை உறுதியாக நம்ப வேண்டும். ஒரு முகப்படுத்திய முயற்சிகளை எடுக்க வேண்டும். அந்த நிலையில் ஒருவருடைய கனவுகள் நனவாக வாய்ப்புகள் உள்ளன.

இந்த நாட்டு இளைஞர்கள் பெரிய இலட்சியத்தை கொள்ள வேண்டும்; நாட்டின் மாறுதலுக்குப் பாடுபட வேண்டும். இது தான் கலாமின் விருப்பமான “கனவு” என்பதற்குப் பொருள். டாக்டர் கலாமின் பள்ளி ஆசிரியர் திரு.ஜயாத்துரை சாலமன் சரியான கவனம், நம்பிக்கை இவற்றை சொல்லிக்கொடுத்ததன் பயன் பின்னர் பல சிந்தனவாதிகளோடு பழகும் வாய்ப்பு கிடைத்த போது அதனை ஆசிரியரின் அடியொற்றி சரியாகப் பயன்படுத்திக்கொண்டார். அதனால் அவரது சிந்தனை வீச்சு பல வகைமை கொண்டதாக தீர்க்கமானதாக அமைந்து விடுகின்றது.

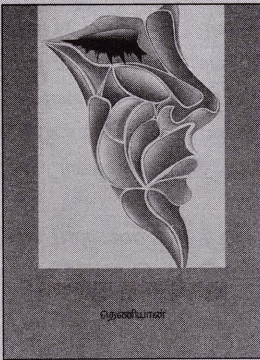
இங்கு நோக்கப்பட வேண்டியது ஆசிரியர் ஒருவரின் மகத்தான பங்களிப்பு ஒருவரை எவ்வாறு சிந்திக்கத் தூண்டுகின்றது என்பதற்கு அப்பால், அந்நேரிய சிந்தனை எவ்வித விளைவுகளை உலகத்துக்கு அளிக்கும் என்பதே முக்கியமானதாகும். இங்கு அடிப்படையாக அமைவது “ஆசிரியம்” என்ற அற்புதச் சக்தியே ஆகும். ஆசிரியத்தை மிஞ்சிய ஒரு சக்தியும், உண்மையான குருபக்தியும் ஆகிய இரண்டுமே இன்று வரை உலகத்தை இயக்குகின்ற மாபெரும் சக்திகளாக உள்ளதை கலாமின் வாழ்வும் வளமும் எம் கண் முன் நிறுத்தி செல்கின்றன. அப்துல் கலாம் அவர்களின் “அறிவுச்சுரங்க” விருத்தியின் ஆரம்பம் ஆசிரியம் என்பது அவரால் பலமுறை மேற்கோளாக காட்டப்பட்டுள்ளதை இன்றைய

ஆசிரியர் சமூகமும் உளத்தில் இருத்தி ஆயிரம் ஆயிரம் அப்துல் கலாம்கள் தோன்றுவதற்கு தோற்றுவாயாக இருக்க வேண்டும் அந்த சிந்தனை வீச்சு எம்மிடமும் வளர்த்துக்கொள்ளப்பட வேண்டும். ஏனெனில் எமது கல்வி பின்புலம் சவால் கள் நிறைந்த கடுமையான பாதைகளை கொண்டுள்ள தோடு மட்டுமல்லாது, அறிவுலக வேகத்தோடு ஈடுகொடுத்து பின்னே சென்று முன்னேற்றம் அடையும் அளவு எந்த விதமான எதிர்கால இலக்குகளும் இல்லாத தேசிய நீரோட்டத்தில் அடித்துச் செல்லப்படும் நிலைமையே காணப்படுகின்றது. இங்கு குறிப்பிட வேண்டிய விடயம் இன்னும் நாம் “தேசியம்” என்பதற்குள் முழுமையாக உள்வாங்கப்படாதுள்ள நிலைமை எம்மை இன்றும் கல்வியில் முழுமைப் படுத்திக்கொள்ள முடியா துள்ளதை காட்டுவது சிந்திக்க வேண்டிய ஒரு விடயமாக இருக்கின்றது.

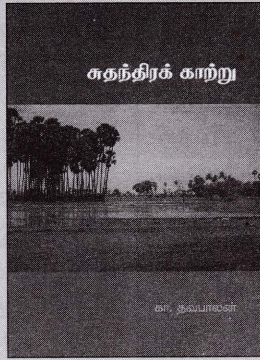
எனவே நாமும் தொலைநோக்கு சிந்தனை யோடு டாக்டர் அப்துல் கலாமின் அரிய வாழ்க்கை முறையை முன்னுதாரணமாகக் கொண்டு, எமது இப்போதுள்ள சவால்களையும், சாதனைகளையும் பின்புலமாக்கி, வீச்சுடைய சிந்தனைப் பரவல்களை தம் ஆசிரியர்கள் மூலம் எதிர்கால மலையகத்தவர்களுக்கு அல்ல, எதிர்கால இலங்கையருக்கும் மட்டுமல்ல முழு உலகத்துக்குமான எதிர்கால பரம்பரைக்கு எடுத்தியம்ப வேண்டிய எல்லை தாண்டிய கடமை இருக்கின்றது என்பதனை மனதில் இருத்துவோம்.

எமது சிந்தனை வீச்சும் எல்லை இல்லாது துளிர் விட வேண்டும். அதற்கு இப்போதுள்ள அனைத்து பின்புலங்களையும் ஆய்வுக்குட்படுத்தி அதனை பக்க பலமாக்கிக்கொள்ள படை ஒன்று திரள வேண்டும். அப்போது எம்மிலும் ஒரு ஏவுகணை மேலெழும். எம்மைச் சுற்றியும் ஓர் எழுச்சிக் கூட்டம் சேரும்.

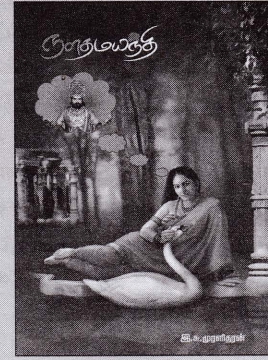
அப்துல் கலாமின் சிந்தனை வீச்சுக்களும், பின் புலமும் என்ற தலைப்பில் ஆய்வுக்குட்படுத்த வேண்டிய அம்சங்கள் எண்ணிலடங்கா. இதனை கட்டுரை என்ற அமைப்புக்குள் இத்துடன் நிறைவு செய்வதில் திருப்திப்படாமலே நிறைவு செய்ய வேண்டியுள்ளது. •

நூல்:
வெந்து தணிந்தது
ஆசிரியர்:
தெனியான்
வெளியீடு:
ஜீவநதி
விலை :150/-

நூல்:
சுதந்திரக்காற்று
ஆசிரியர்:
கா. தவபாலன்
வெளியீடு:
ஜீவநதி
விலை :250/-

நூல்:
நளதமயந்தி
ஆசிரியர்:
இ.சு.முரளிதரன்
வெளியீடு:
ஜீவநதி
விலை :250/-

எனது முதல் பிரசவம்

“மேகமலைகளின் ராகங்கள்”

(சிறுகதைத் தொகுதி)

■ மொழிவரதன்

ஓர் எழுத்தாளன்
தொடர்ந்து எழுதிட
அவனது
ஆக்கங்களுக்கான
களமும் முக்கியமாகும்
எனது பள்ளிக்
காலத்திலும் தொடர்ந்து
ஒவ்வொரு
காலக்கட்டத்திலும் பலர்
ஊக்கப்படுத்திய
வண்ணமே
இருந்தனர்.

மேகமலைகளின் ராகங்கள் சிறுகதை தொகுதி முதல் பிரசவம் ஆகும்.

இதன் வெளியீட்டு நிகழ்வு முன்னாள் பிரதேச அபிவிருத்தி அமைச்சர் செல்லையா இராஜதுரை அவர்களின் வருகையோடு நிகழ்ந்தது.

இந்த முதல் பிரசவ வெளியீடு தொடர்பாக எனக்குப் போதிய அனுபவம் இருக்கவில்லை. இதனை நான் பின் நாளில் உணர்ந்தேன்.

ஏனெனில் இந்த வெளியீட்டு நிகழ்வை ஒழுங்கு செய்வதில் அந்தனி ஜீவா, மாத்தளை வடிவேலன், மாத்தளை செல்வா (எச்.எச். விக்கிரமசிங்க) சு.முரளிதரன், வ.தேவராஜா பலர் இருந்தனர் என்பதனை பின்னர் உணர்ந்தேன்.

கொழும்பு புறக்கோட்டை பழைய நகர மண்டபத்தில் இந்நிகழ்வு நடைபெற்ற வேளையில் இவ்வேற்பாட்டுக்கு நான் ஏதும் சிரமம் எடுத்துக் கொண்டதாக இல்லை. இன்று இவர்களை நான் மிக பெருமனதுடன் நினைக்கின்றேன்.

சு.முரளிதரனுடன் டன்சினனில் இருந்த சாரல் நாடன் அவர்களின் வீட்டுக்கு சென்று அதிகாலை எழுந்து கண்டி ரோயல் அச்சகத்திற்கு சென்றோம்

திருமதி சார்ல் நாடன் எங்களை இரவு உபசரித்ததுடன், அதிகாலை எழுந்து தேநீர் ஏற்பாடுகளை செய்து கொண்டிருந்தது ஞாபகத்திற்கு வருகின்றது

நண்பர் சு.முரளிதரன், சாரல் நாடன், அந்தனி ஜீவா இல்லை எனில் எனது சிறுகதைகள் நூலாகி வெளி வந்திருக்காது என்பதனை நான் உறுதியாக கூற முடியும். ஏனெனில் முரளி கதைகளை தெரிவு செய்வதிலிருந்து அட்டைப்படம் தயார் செய்வதிலும் அச்சிடுவதிலும் சுறுசுறுப்பாக இயங்கினார். இந்த ஊக்குவிப்பு என்னை மேலும் மேலும் எழுதிடத் தூண்டியது.

ஓர் எழுத்தாளன் தொடர்ந்து எழுதிட அவனது ஆக்கங்களுக்கான களமும் முக்கியமாகும் எனது பள்ளிக் காலத்திலும் தொடர்ந்து ஒவ்வொரு காலக்கட்டத்திலும் பலர் ஊக்கப்படுத்திய வண்ணமே இருந்தனர்.

மேகமலைகளின் ராகங்களின் கதைகள் கருவாகிட இவைகளும் காரணம் எனலாம்.

புதுளை கவிஞர் சாரணா கையூம், ராசிக், நிஸார் சேர், பின்னர் புதுளை செ.சற்குருநாதன், “குமரன்” செ. கணேசலிங்கன், கினிகத்தேனை

கே.தமிழ்மாறன், காரை செ.சுந்தரம் பிள்ளை, பதுளை நித்தியானந்தன், வீரகேசரி முன்னாள் ஆசிரியர் வ.தேவராஜா இப்படி இது தொடர்கின்றது

களம் எனும் பொழுது பதுளை செ.சற்குரு நாதனின் பூங்குன்றம், சிறுவர் பாரதி, குமரன், யாழிலிருந்து கவிஞர் கந்த வனத்தினை ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளிவந்த ஒரு சிறுவர் இதழ், மலைச்சாரல், கண்டி நதி இலக்கிய வட்டத்தின் நதி, மல்லிகை, கொழுந்து, ஞானம் பின்னாளில், ஜீவநதி, மகுடம் இப்படி (இன்று) பல களங்கள் கிடைத்துள்ளன.

நான் எழுத புறப்பட்ட காலத்திலிருந்து பத்திரிகைகள் எனக்கு களம் அமைத்தன. தினகரன், தினபதி, சிந்தாமணி, வீரகேசரி என்பனவற்றை குறிப்பிடலாம். எது எவ்வாறெனிலும் 1988 ஆண்டளவிலேயே எனது முதல் சிறுகதைத் தொகுதியான மேகமலைகளின் ராகங்களை வெளிக் கொணர முடிந்தது.

இதற்கு முன்னுரை தந்த சாரல் நாடன் பின்வருமாறு கூறிச் செல்லுகின்றார்

“வாழும் சூழலை தங்கள் எழுத்துக்களில் பிரதிபலிக்காத எழுத்தாளர்கள் ஆற்றல் பெற்ற போதும் தேடுவாரற்று போயிருப்பதை நமது காலத்திலேயே கண்டு வருகின்றேன். மண்ணில் வேர் பதித்து வளர்வதை நமது எழுத்தாளர்கள் ஆரோக்கியமான தாகக் கருத வேண்டும்

அப்படி உருவான ஓர் இலக்கிய கர்த்தாவான மொழி வரதன் கவிஞரும், கதாசிரியருமாவார். அவர் படைத்தவைகளுள் ஒன்பது சிறுகதைகளின் தொகுப்பே இந்நூல்”

என கூறி உள்ளார். மேகமலைகளின் ராகங்கள் பெயருக்கேற்றாற் போல மலையக மண்ணை நேசித்த, நேசிக்கின்ற போஷித்த, போஷிக்கின்ற ஓர் உழைப்பாளர் கூட்டத்தின் அவலங்களை, அடக்கு முறைகளை, சுரண்டல்களை, அபிலாஷைகளை, சின்னச் சின்ன அவர்களின் மகிழ்ச்சியை கதைக் கருக்களில் கொண்டு எழுதப்பட்டுள்ளதாகும்

தனது சகோதரியை எப்படியாவது படிக்க வைத்திட வேண்டும் என பாடுபடும் அண்ணன் (வழி சிறுகதை)

“தங்கச்சிநீ கெட்டுப் போகல தவறி போயிட்ட” என தவறை மன்னித்து ஏற்கும் வெள்ளையன் (தவறுகள் மன்னிக்க கூடியவை)

1970களின் பின்னரான பஞ்சத்தில் மலையக மக்கள் பட்டத்துன்பத்தின் வெளிப்பாடு “அவர்களை இனித்தடுக்க முடியாது” கதை கூறுகிறது

மரவள்ளிக்கிழங்கு, பலாக்காய், வற்றாலைக் கிழங்கு சாப்பிட்ட இந்த சோக பின்னணியில் இவ்வமைப்பின் மேல் இம் மக்களுக்கு எழும் வெறுப்பின் வெளிப்பாடே இக்கதை

ஈழத்து சிறுகதை வரலாறு பற்றி எழுதிய செங்கை சூழியான் எனது கதைகளுள் ஒரு நல்ல சிறுகதையாக இக்கதையை குறிப்பிட்டுச் சொல்லுகின்றார்.

தனது மகள் பூரணத்திற்கு வரன் தேடும் வேலு பொருளாதார ரீதியில் எதிர்கொள்ளும் சிக்கல்களை கூறும் “புதிய சுவடுகள்” இறுதியில் சிக்கனமாக

அதனை செய்திட எடுக்கும் முடிவு இப்படி கதைகள் தொடர்கின்றன.

கறுப்பு ஆச்சி, மேகமலைகளின் ராகங்கள் பிரிந்து செல்லும் ஒரு தோழன், கோளயா, தன்மானம் என ஒன்பது சிறு கதைகளை இத்தொகுதி தாங்கி வெளிவந்துள்ளது

தோட்டங்கள் தேசியமயமாக்கப்பட்டத்தினால் எமது மக்களுக்கு விமோசனம் ஏதும் ஏற்படவில்லை என்பதனையும், வெள்ளைத்துரைமார்களுக்கு பதிலாக புதிய தேசிய கறுப்புத் துரைமார்களும், அரசுகளும், கட்சிகளும் எவ்வாறு மக்களை ஏமாற்றின என்பதனையும்

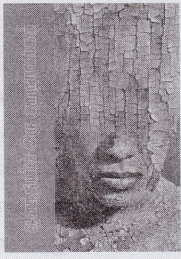
“மேக மலைகளின் ராகங்கள்” சிறுகதை விரிக்கின்றது

“பிரிந்து செல்லும்” ஒரு தோழன் ஓர் உண்மைக் கதையாகும் எனது நண்பன் பூசலிங்கம் ஸ்ரீமா சால்திரி ஒப்பந்தத்தினால் பிரிந்து இந்தியா சென்ற வேளையில் ஏற்பட்ட மன உளைச்சலின் விளைவாக பிறந்த கதையாகும்.

இவ்வாறே “கோளயா” கதையும் ஆகும். கோளயாவில் கோளயா இறந்து போனதும், பிரிந்து செல்லும் ஒரு தோழனில்பச்சைத் தேயிலைத் தளிரை தனது கரங்களால் தொட்டு கும்பிட்டு கண்ணீர் சிந்துவதும், அவர்களை இனித்தடுக்க முடியாது கதையில் “அவர்கள் இன்று கொல்லன் பட்டறை அடுப்பாகி தகிக்கின்றார்கள் என்பதும் யதார்த்த பூர்வமானவையாகும். இலங்கை ஒலிபரப்பு கூட்டுத்தாபனத்தின் வெள்ளி இரவு 9.30க்கு ஒலிபரப்பாகும் குறிஞ்சி சாரல் நிகழ்ச்சியில் எனது இக்கதைகள் சில வானொலியில் ஒலிபரப்பான வேளையில் செவிமடுத்திருந்த மல்லிகை சி.குமார், என். நாகலிங்கம் (இலக்கிய ஆர்வலர்) போன்றோர் எனக்கு தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டு, “நீங்கள் இப்படி எல்லாம் சிறப்பாக எழுதி இருக்கிறீர்கள்” என சிலாகித்து பேசும் போது எனது எழுத்துப் பணி சரியான திசையில் தான் செல்கின்றது என்பதை நான் உணர்ந்து கொண்டேன்

ஒரு பெண்ணுக்கு முதல் பிரசவம் எப்படி மனநிறைவை தருமோ அது போல் மேகமலைகளின் ராகங்களின் வெளியீடு எனது வாழ் நாளில் என்றுமே மறக்க முடியாத ஒன்றாகத் திகழும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

நூல் அறிமுகம்

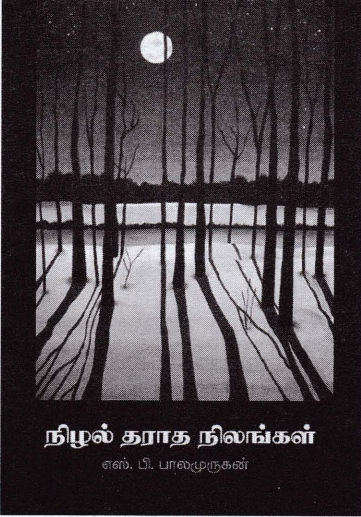

நூல்
ஆனந்தியின் இரு குறுநாவல்கள்
ஆசிரியர்: ஆனந்தி
வெளியீடு: ஜீவநதி
விலை: 250/-

சொற்குற்றத்தால் வடுப்பட்ட

நல்ல முயற்சி

**நிழல் தராத நிலங்கள்,
எஸ். பி. பாலமுருகன்,
ஜீவநதி வெளியீடு,
2016.**

நிழல் தராத நிலங்கள்
எஸ். பி. பாலமுருகன்

பாலமுருகனிடம் சொல்ல நிறைய விடயங்கள் உள்ளன. எனினும் அவருடைய வாக்கிய அமைப்பு வாசகனுக்கும் அவருக்குமிடையே ஒரு பெருமதிலாக நிற்கிறது. இப்போது தமிழ் நூல்களிலும் சஞ்சிகைகளிலும் நாளேடுகளிலும் மலிந்து கிடக்கும் அச்சுப்பிழைகளை விடப் படைப்பாளிகளின் எழுத்துப்பிழைகளையும் சொற்பிழைகளையும் வாக்கியப் பிழைகளையும் சில அனுபவப்பட்ட படைப்பாளிகளின் ஆக்கங்களிலும் கண்டிருக்கின்றேன்.

பாலமுருகனின் மிக வலுவாக கவிதையாக அமைந்திருக்கக்கூடிய “மலைஜன்ங்கள் அழுகிறார்கள் நசுக்கப்படுகிறார்கள்” என்பதிலிருந்து சில பகுதிகள்:

“தோழியே/விரல்கள் வெட்டி தழும்பாக/ கொய்யப்பட்ட/ கொழுந்துகளை விட/நகப்பூச்சு பூசப்பட்ட/நகரத்தில் நீயும்/நாகரீகமாக நசுக்கப்படுகிறாய்”

“இனவாத/யுத்தங்களை விட கொடுமையானது/இளமை முழுவதும்/ கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்/விழுங்குகிறது/அங்காடிகளில் அழகாக/துயரப்படும் தோழிகளே”

முதலாவது பகுதி “விரல்கள் தழும்பேறக் கொய்த கொழுந்துகளை விடவும் நீ நகரத்தில் நாகரீகமாக நசுக்கப்படுகிறாய்” என்று சொல்வதாக ஊதிக்கிறேன். “விரல்கள் வெட்டி”, “நகப்பூச்சுப் பூசப்பட்ட” என்ற சொற்றொடர்கள் என்னைக் கொஞ்சக் குழப்பின.

இரண்டாவது பகுதி “இளமை முழுவதும் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக விழுங்கப்படுவது இனவாத யுத்தங்களினுங் கொடியது” எனச் சொல்ல முனைகிறதா? வாக்கிய அமைப்பு என்னைத் தடுமாற வைத்தது. “அங்காடிகளில் அழகாகத் துயரப்படும் தோழிகளே” என நகரத்திற் சிக்குண்ட மலையகப் பெண்களை விளிப்பது நேர்த்தியானது. ஆனால் அதை ஏன் இறுதியிற் செருக வேண்டுமென விளங்கவில்லை.

எழுத்துப்பிழைகள் வாசிப்பை எவ்வளவு குழப்பும் என்பதற்கு நிறைய உதாரணங்கள் உள்ளன. “பயருகளில் பழியாகும் மாடுகள்” என்று வருகிற தலைப்பில் பயறு என்பதற்கு பின்னர் சரியாக எழுதப்படுகின்றது ஆனால் “பழியாகும்” என்பது திரும்பத் திரும்பத் தவறாகவே வருகின்றது இவ்வாறு அதிகம் இல்லாவிடினும் கவனயீனம் மிகுதி என்றே சொல்வேன்.

வாக்கியங்களில், எழுவாய்க்கும் பயனிலைக்கும் ஒருமை - பன்மை, திணை முரண்பாடுகள் மிகுதி. சந்திப்பிரிப்பு அவசியமான இடங்களில் தவறுகிறது. இவ்வாறான தவறுகள் தவிர்க்க எளியன.

ஒரு கவிதை வாசகனைச் செம்மையாக அடைவது முக்கியமானது. சொற்பிழைகளும் வாக்கியப் பிழைகளும் வாசிப்பிற்கு இடையூறானவை. இவை பாலமுருகனின் கவிதைகளில் முக்கியமாவது ஏனெனில், அவர் மலையகத்தையும் அங்கு நிகழும் மாற்றங்களையும் துல்லியமாக அவதானிக்கும் ஆற்றலைப் புலப்படுத்துகிறார். அவர் ஒடுக்கப்பட்டோருக்காகக் குரல் கொடுக்கிறார் எனவே அந்தக் குரல் வலுவழிக்கலாகாது.

நூல் அச்சுக்குப் போகு முன் கவடியைப் பார்க்கும் வாய்ப்பு ஒரு சிலருக்கேன் இருந்திருக்கும். அவர்களுடைய குறுக்கீடு இந்த நூலுக்கு மிகவும் உதவியிருந்திருக்கலாம்.

சி.சிவசேகரம்

மீளப்பிறந்தவர்கள்

எல்லாரும் வரிசையா நில்லுங்கோ...

சத்தம் போடாதையுங்கோ...

உஸ்... உஸ்...உஸ்...

இதென்னப்பா கரைச்சல்! எல்லாரும் ஒழுங்கு வரிசையா நிண்டு தள்ளப்படாமல் வாருங்கோ... அவசரப்படாதையுங்கோ...

பெரிய ஐயா வரப்போறார்... வந்து ஏசப்போறார்...

- பியோன் சுந்தரத்தின் குரல் ஓயாது ஒலித்துக்கொண்டிருக்கின்றது.

போரால் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கான நிதி உதவி பெறுவதற்காகவே இந்தக் கூட்டம்... பிரதேச செயலக சமூக சேவைக் கிளையில் தள்ளப்பட்டுக்கொண்டு நிற்கின்றது.

சமூக சேவை உத்தியோகத்தர் வசந்தன் ஒவ்வொருவராக அவர்களது விண்ணப்பப் படிவங்களைச் சரிபார்த்து, செய்யவேண்டியவற்றை ஒப்பேற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்.

வரிசையில் நின்றவர்களின் முகங்களில் எந்தவித மலர்ச்சியுமில்லை. விழி பிதுங்கி, தோல்காய்ந்து, மங்கலாகிப்போன உடையோடும், சிலர் வெற்றிலையைக் குதப்பி வாயில் மென்று கொண்டும், கைகளில் குடும்ப அட்டையும் "ஐ.சி"யுமாக நிற்கிறார்கள்.

ஆண்கள், பெண்கள், முதியவர்கள் என பல்வேறு வயதை ஒத்தவர்கள் சுமார் நாற்பது நாற்பத்தைந்து பேர் வரை வரிசையில் உள்ளனர்.

அவர்களின் முகங்களில் ஏதோ ஒன்றைப் பறிகொடுத்த சோகத்தினால் இருள் அப்பிக் கிடக்கிறது.

நானும் உட்பட எங்கள் "பிரான்ஸ்" இலுள்ள உத்தியோகத்தர்களுள்

அறுவர் கடமையில் இருக்கிறோம்.

நான், சிறுவர் பாதுகாப்புப்பிரிவு; சுரேஷ், சிறுவர் நன்னடத்தைப் பிரிவு; ரேணுகா, மகளிர் உதவிப்பிரிவு, ராஜினி அக்கா, முகாமைத்துவ உதவிப் பிரிவு, சமூகசேவை உத்தியோகத்தர் வசந்தன், பியோன் சுந்தரம் என நாங்கள் ஆறுபேரும் தான் அவர்கள்.

திங்களும், புதனும் தான் எங்களுக்கு அலுவலக நாட்கள்... நாங்கள் அலுவலகத்தில் தான் முழுநாளும் இருப்போம். வாரத்தில் ஏனைய மூன்று நாட்களும் நாங்கள் வெளிக்கள வேலைகளுக்குப் போய் விடுவோம்...

இந்த இரு அலுவலக நாட்களிலும் எங்களைச் சந்திக்க வருகின்றவர்களின் பிரச்சினைகளைக் கேட்டால் தலைவெடிக்கும்; மனம் குமுறும், எங்களுக்கு வரக்கூடிய நிதியில் செய்யக்கூடியவற்றைச் செய்து, எங்களுக்குள் கதைத்து ஆறுதல் கொள்வோம்.

முன்னாலுள்ள வரிசையில் நிற்பவர்களின் எண்ணிக்கை குறைந்து இப்போது ஆறுபேர் மட்டும் காணப்படுகின்றார்கள்.

பியோன் கூப்பிடுகிறான்...

மாலதி...மாலதி... யார் மாலதி? அக்கா நீங்களோ? முன்னாலை வாங்கோ.

மாலதி முன்னால் நகர்ந்து வருகின்றார்.

எதிர்ப்பாராமல் நான் எனது பார்வையை மாலதி மீது செலுத்துகின்றேன்.

என் எண்ண அலைகள் வெடித்து, மூளையில் மின்னல் கீற்றுக்கள் வேகமாக மோத... மாலதியின் முகத்தோற்றத்திலிருந்து அவளை என்னுள் ஞாபகப்படுத்திக்கொள்ள முனைகின்றேன்.

என்னை அறியாமலே எழுந்து நின்றுகொண்டு மாலதியை நோக்குகின்றேன்.

‘ஆம்! அவவே தான்’

‘சீ, அப்படியிருக்காது’

‘என்ன உனக்கு அவ்வளவு மறதியே...’

அவதான், வடிவாப்பார்’

என் மனம் என்னை இடித்துரைத்து சொல்லிக்கொள்கிறது...

ஒரு கண்ணின் கீழ் கறுப்புநிறத் ‘தார்’ அப்பியது போல கருகிய காயம்பட்ட வடு; முழங்கைக்குக் கீழ் வெட்டப்பட்டுள்ள நிலையில் வலதுகை; இடது கையில் குடும்ப அட்டையும் ஐசியும்... சமூகசேவை உத்தியோகத்தர் முன்னிலையில் மாலதி உட்கார்ந்து, சமூக சேவை உத்தியோகத்தரின் கேள்விகளுக்குப் பதிலளித்துக்கொண்டிருக்கிறார்.

“கணவனுக்கு என்ன பேர்?”

“சாந்த மூர்த்தி”

“பிள்ளையள்...?”

“இரண்டு”

“என்ன செய்யினம்?”

“பெடியன் மூண்டாம் வகுப்பு, பெட்டை ஐஞ்சாம் வகுப்பு”

“என்ன தொழில் செய்யிறியள்?”

“அவர் கூலி வேலைக்குப் போறவர்... நான் கோழி வளர்க்கிறேன்”

“மாசம் என்ன வருமானம் வரும்?”

“அவர் வேலைக்கு போனா கொஞ்சக்காசு வரும், ஆனா அவருக்கு அடிக்கடி சுகமில்லாமல் வாறது... மண்டையுக்கை மூண்டு செல் துண்டு கிடக்கு...வெயிலுக்கை போனா தலைகொதிக்க ஆரம்பிச்சு விறைக்கத்தொடங்கிவிடும். அதாலை ஒழுங்கா வேலைக்குப்போக மாட்டார்... மாசத்திலை ஏழாயிரம் ரூபா தான் இவருடைய சம்பாத்தியமும்...”

“வீடு எப்படி?”

“ஐயா, அது இவருக்கு தெரிஞ்சவையின்றை ஒரு காணிக்குள்ளை இருக்கு... வீட்டுக்காறார் வெளிநாட்டிலை... இடிஞ்ச வீட்டிலை ஒரு கொட்டில் போட்டு இருந்து வாறம், ஐயா!”

“...இப்படியே சமூக சேவை உத்தியோகத்தரின் கேள்விகள் தொடர்ந்த வண்ணமுள்ளன. மாலதியின் பதில்களில் எங்கள் அனைவரது கண்களும் குளமாகிக் கொண்டிருக்கின்றன...”

மாலதி அக்கா..

தென்மராட்சியில் அரசியல் துறைப் பொறுப்பு பாளராக இருந்தவர்.

வரிச்சீருடையில் இரட்டைப்பின்னல், சப்பாத்து, கையில் துவக்கு ஆகிய அணிகலன்களுடன் அக்கா நடந்து வந்தால் வீதியில் ஒரு சத்தம் சந்தடி கூடக்கேட்காது.

அவர்கள் தங்களுக்கு ஆட்சேர்க்கிறதற்காக எங்கள் பள்ளிக்கூடத்தில் வகுப்பு முடிய அடிக்கடி பிரச்சாரக் கூட்டம் நடத்துவார்கள்...யுத்த களத்தில் நடந்தவற்றையெல்லாம் படம் போட்டுக்காட்டுவார்கள். பேரினவாத வன்முறைகளை எல்லாம் நாடகம் போட்டுக் காட்டுவார்கள். மாலதி அக்கா தான் இவை எல்லாவற்றுக்கும் தலைமை தாங்கி நின்று நடத்துவார். அப்போது அக்காவின் பெயர் இளந்தளிர்...

எங்களுடைய இனத்தின் நிலையை, எங்கள் மீதுள்ள அதிகாரத் திணிப்புக்களையும் எங்கள் மீதான வன்முறைகளையும் எடுத்துக்காட்டி விளக்குவார். அவரின் பேச்சில் உணர்ச்சி கொப்புளிக்கும்... கேட்டுக் கொண்டிருப்போரிடம் உணர்வுகளைக் கிளர்ந்தெழச் செய்வதில் அவர் மகா சூரி.

இத்தகைய பிரச்சார நடவடிக்கைகளால் கவரப்பட்டு எங்கள் பாடசாலையிலிருந்தும் மாதாந்தம் இரண்டொருவர் அவர்களோடு சேர்ந்து கொண்டிருந்தனர்.

அக்காவின் துவக்கைத் தொட்டுப்பார்ப்பதில் பள்ளிக்கூடப் பிள்ளைகளுக்கு நல்ல விருப்பம்... அக்காவிடமே... கேட்டுப்பார்ப்பார்கள். “அதுக் கென்ன, தூக்கிப் பாருங்கோவன்ரா... நீங்க தானே தூக்க வேணும்...” என்று சொல்லி பிள்ளைகளின் ஆர்வத்தைத் தூண்டி விடுவார்.

துவக்கைத் தூக்கிப் பார்ப்பதில் பிள்ளைகளுக்கு இருந்த சந்தோஷத்தை சொல்லில் விபரிக்க முடியாது.

அக்கா எங்களுடைய நாட்டின் அரசியல் வரலாற்றை நன்றாக அறிந்து வைத்திருந்தார். எல்லாவற்றையும் தெளிவாக எடுத்துச்சொல்லுவார். ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் எங்களுக்குச் செய்யப்

பட்ட கொடுமைகளையும்
துரோகத்தனங்களையும்
விளக்குவார்... தன்னிடம் கேள்விகள்
கேட்குமாறு எல்லோரையும்
உற்சாகப்படுத்தி கேட்கப்படும்
கேள்விகளுக்கெல்லாம் சலிக்காமல்
பதில் சொல்வார்.

ஒரு நாள் எங்கள் வகுப்பில்
படித்துக் கொண்டிருந்த விந்தன்
எழுந்து நின்று அக்காவை ஏசும்
விதத்திலேயே கேள்வி கேட்டான்.
“நீங்கள் அடிக்கடி வந்து எங்கடை
படிப்பையும் குழப்பி எங்களைத்
தூண்டி விடுகிறீர்கள்... நாங்கள்
உங்களட்டை வந்து, இருக்கேக்கை
படையள் எங்களை உயிரோடை
பிடிச்சால் நாங்கள் என்ன செய்யிறது..?”

அக்கா கோபப்படவில்லை, நிதானமாகச்
சொன்னார்.

“தம்பி, எங்கடை உயிரை யாரும்
வதைக்கேலாது. யமனின் பாசக்கயிற்றையே நாங்கள்
கழுத்திலை போட்டிருக்கிறம்... இங்கை பாருங்கோ
ஒரு கடி தான்... கண்முடி முளிக்கிறதுக்கிடையிலை
எங்கடை உயிர் பறந்திடும். எங்களை ஒருவனும்
ஒண்டும் செய்யேலாது..”

விந்தன் விடவில்லை, துணிச்சலாகக்
கேட்டான்.

“அப்ப நாங்கள் சாகிறதுக்கோ உங்களோடை
வாறது..?”

இளந்தளிர் அக்கா விந்தனுக்கு அருகாகச்
சென்று அவனை அணைத்தபடி சொன்னார்.

“தம்பி, அதுக்குத்தான் நாங்கள் பலமா
இருக்கோணும், நாங்கள் பலமாயிருந்தால் யாரும்
எங்களை ஒன்றுஞ்செய்யேலாது...”

இளந்தளிர் அக்காவை நான் இறுதியாகப்
பார்த்த கூட்டத்தில் அக்கா ஆக்ரோஷமாக உரத்த
குரலில் அறைகூவல் விடுத்துக்கொண்டிருந்தார்.

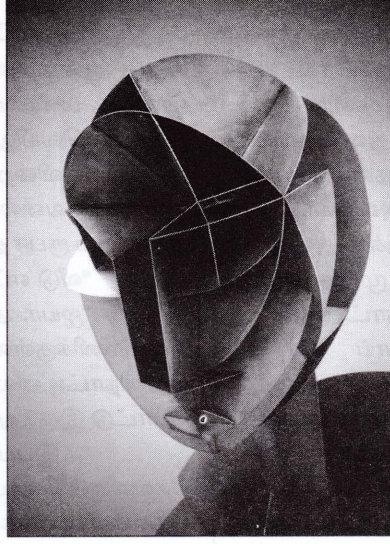
“அவங்கள் எங்களை எல்லாம் சுற்றி வளைக்கப்
போறாங்கள்... எங்கடை சந்ததியையே அழிக்கப்
போறாங்கள். குஞ்சு குருமான்கள் பெம்பிளையள் என்
றெல்லாம் பார்க்கமாட்டான்கள்... நீங்கள் எல்லாரும்
செத்து மடியப்போறியளே.. வாருங்கோவன்
எல்லாருஞ் சேர்ந்து எதிர்ப்பம்... எல்லோரும் சேர்ந்து
போரிட்டால் தாயகம் நம் கைகளில்...”

எல்லாம் முடிந்து பத்து வருடமாகிவிட்டது.

இளந்தளிர் அக்காவைப் பற்றிய நினைப்பே
விடுபட்டுப்போயிருந்தது. ஆனால் இப்போது மாலதி
என்ற இந்தப் பெண்ணைப் பார்த்ததும் எனக்கு
இளந்தளிர் அக்காவின் நினைவு மீண்டும் வந்தது.

என்ன மாதிரி இருந்த அக்கா... வீரமுழக்கம்
முழங்கின அக்கா.. இன்று கையறு நிலையில்
சீவனத்துக் காக இரந்து கொண்டு நிற்பதைப்பார்க்கும்
போது எனக்கு இரக்கமாக வந்தது.

மாலதியை நெருங்கினேன்.

“அக்கா என்னைத் தெரியுமா?
நீங்கள் அடிக்கடி எங்கடை பள்ளிக்
கூடத்துக்கு அப்ப வாறணியள். நீங்கள்
இளந்தளிர் அக்கா தானே...”

அன்றைய கூட்டங்களில்
இளந்தளிர் அக்காவிடம் கேள்வி
கேட்டவர்களில் நானும் ஒருவன்
என்பதனால் என்னை ஞாபகமிருக்கும்
என நான் நினைத்தது தவறு.

மாலதி மலங்க மலங்க முழித்தார்.

“அக்கா, நீங்கள் எத்தனையோ
பள்ளிக்கூடங்களுக்குப் போயிருப்
பியள்.. எல்லாரையும் ஞாபகம்
இருக்காது தான்... உங்கடை ஒரு
கையிலை தழும்பு ஒன்று இருக்க
வேணும்... ஒரு கூட்டத்திலை நீங்கள்

தடுக்கி விழுந்ததாலை வந்த காயத்தாலை வந்தது தான்.
அப்போ நான் தான் உங்களை தூக்கி விட்டனான்...”

மாலதி சொன்னார்.

“நீங்கள் யாரையோ நினைச்சுக்கதைக்கிறியள்,
என்றை இடம் பூவசரங்குளம் நான் உடுப்பிட்டியிலை
கல்யாணமாகி இருந்து வாறன். செல்பட்டு என்றை ஒரு
கையை எடுக்க வேண்டியதாப் போச்சு..”

எனக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. “இது
இளந்தளிர் அக்கா, அவவே தான்” என் மனம்
அடித்துச்சொல்லிக்கொண்டிருந்தது.

“அக்கா, நீங்கள் இளந்தளிர் அக்கா தான். ஏன்
மறைக்கப்பார்க்கிறியள்... நான் வேறை ஒருத்தருக்கும்
சொல்லமாட்டன்...”

மாலதி குறுக்கிட்டு அழுத்தொடங்கினார்.

“நீங்கள் என்னவெல்லாமோ சொல்லுறியள்
ஐயா... நான் என்றை ரெண்டு பிள்ளையளோடை
சுகமில்லாத மனிசனையும் வைச்சுக்கொண்டு சீவனம்
நடத்தக் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறன் ஐயா...
எனக்கு எப்படியும் நீங்கள் உதவிப் பணம் பெற்றுக்
கொடுக்க வேண்டுமையா...”

இப்படிச்சொல்லியதோடு நின்றுவிடாமல்
சேலைத்தலைப்பினுள் மறைந்திருந்த ஒரு கையை
மறுகையின் முழங்கையில் சேர்த்து என்னையும்
வசந்தனையும் பார்த்துக்கைகூப்பி வணங்குகிறார்.

வசந்தனுக்கும் தாங்க முடியவில்லைப்போலும்
என்னைப் பார்த்தவாறே கண்ணீரைத் துடைத்துக்
கொள்கிறான். நான் ஏற்கனவே என்னுள் அழுது
கொண்டிருந்தேன்.

நானும் கண்களைத்துடைத்துக்கொண்டு
மாலதியை நிமிர்ந்து பார்க்கிறேன்.

இதுவரை சேலைக்குள் மறைந்திருந்த கையில்
ஒரு பெரிய தழும்பு.

நான் தனது கையிலுள்ள தழும்பை உற்றுப்
பார்த்ததை மாலதி கண்டுகொண்டார். கண்களிலிருந்து
பொலபொலவென்று கண்ணீர்... அந்தக் கண்ணீருக்
கூடாகவும் அவரின் கண்கள் என்னிடம் எதையோ
யாசித்துக்கொள்வதை நான் உணர்கிறேன்.

மறுபுறம் என் முகத்தைத் திருப்பி என்
கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு அமைதியாகிறேன்.

கேள்விக்குறி

கணவன் கடத்தப்பட்ட இரவு அவன் முகம்
எப்படியிருந்ததோ
அப்படியேதான் இருக்கிறது இன்றும்!

கூந்தலில் பூ முடித்து
குங்கும பொட்டிட்டு
தாலியை கண்ணில் ஒற்றி
அவள் சாமி கும்பிடும் அழகை
ஒரு நாளுக்கு சக்கர
வெள்ளை நிற வண்டிவந்து ஏற்றிப்போய்
பலவருடங்கள் கடந்துபோயிற்று!

அவன் இருக்கிறான் என்றது
சாஸ்திரம்
இல்லை அவன் என்றது
நிலவரம்

கூந்தலில் பூச்சூட
ஆசைப்படுகிறாள்
ஆனால் சூடுவதில்லை!
நெற்றி நிறைய பொட்டு வைக்க
பிரியப்படுகிறாள்
ஆனால் வைப்பதில்லை!
வறுமை பிடுங்கி வைத்த
தாலியை மீட்க
அவள் போராடி களைப்புறும் போது
வெறும் கழுத்தில் வந்து
உட்கார்ந்து கொள்கிறது
கேள்விக்குறி
தாலியை மீட்டென்ன பயனென?

அந்த காணாமலாக்கப்பட்டோர்
பந்தலில் வந்து
அமர்ந்து கொள்கிறாள்
கணவனின் புகைப்படத்தோடு

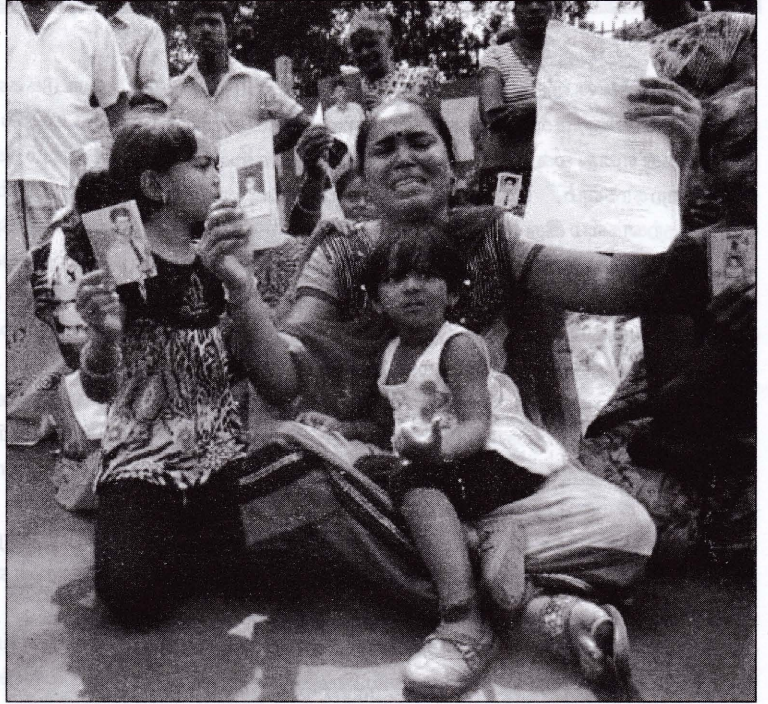
சுலோக அட்டையொன்றை
தாங்கி பிடித்திருக்கும் அவள்
அந்த சுலோகத்தை படித்திருப்பாளா?
“சிறைக்கைதிகளை விடுதலை செய்”

அவன் சிறைப்பட்டானா?
சிலுவையில் அறையப்பட்டானா?
யாரறிவார்?

அவள் தாலியை மீட்பாளா?
பூச்சூடி தன்னை வடிவு பார்ப்பாளா?
பேரினவாத புதங்களே,
சொல்லுங்கள்.

- மு.யாழ்வன்

நாசாயுதி வசபி

சமரசக்களம்

சமரசம் சமத்தவம்
பேசிரும் உலகில்
சதுரங்கவேட்டையின்
சமர்க்களம் தனிலே
துடித்திரும் புழுவோ
கோழியின் அலகில்
கோழியின் குஞ்சோ
காகத்தின் காலில்
காகத்தின் முட்டை
பூம்பதன் வாயில்
பாம்பதன் வாலோ
கீரியின் பற்களில்
கீரியின் குட்டி
நாயதன் கொடுப்பில்
நாயதன் குட்டி
மனிதனின் கையில்
மனிதனின் குடியோ
அனர்த்தத்தின் மடியில்
விதிமுறையிதுவென்று
விளங்கிய பின்னும்
இயற்கையின் நியதியில்
நியமங்கள் வரினும்
நிலையான வாழ்வென்று
நினைத்திடல் முறையோ ?

- கந்தர்மடம் அ.அஜந்தன்

பேசும் இதயங்கள்

1) கடந்த ஆனி 2017 “ஜீவநதி” இதழில் இ.சு.முரளிதரன் எழுதிய கமல்ஹாசன் கவிதைகள் பற்றிய கட்டுரையைப் படித்தபோது எனது மனதில் மேலெழுந்த சிந்தனைகளைப் பதிய வைப்பதற்காகவும், உங்களது வாசகர்களிடம் பகிர்ந்து கொள்வதற்காகவும் இது எழுதுகிறேன்.

இக்கட்டுரையில் ஆசிரியர் எடுத்தாண்டிருக்கும் கமலின் கவிதைகள் எனது எண்ணங்களைப் பலவாறாக தூண்டும் வகையில் அமைந்திருந்தன. அவரது “ஹிம்சாபுரி” கவிதையும், அதற்கான விளக்கமும் அருமை. அதுபோலவே, அவரது கடவுள் பற்றிய கவிதைகளும் அவரது உள்ளத்தில் மிக ஆழமாக வேரோடிப் புதைந்து போயிருக்கின்ற, காலங்காலமாக மரபுவழி பேணப்பட்ட சமயம் சம்பந்தமான கருத்துகளையும், சம்பிரதாயங்களையும் பகுத்தறிவின் வெளிச்சத்தில் சீர்தூக்கிப் பார்க்கின்ற ஒரு புத்திஜீவியின் மனதில் ஏற்படுகின்ற சிந்தனைகளின் தாக்கத்தை வெளிக்காட்டுவதாக அமைந்துள்ளமையை அவதானிக்க முடிகின்றது. “ஆனந்த விகடன்” என்பத்தோராவது ஆண்டுமலரில் அவர் எழுதியிருக்கின்ற, எனது கண்ணில் அடிக்கடி தட்டுப்படுகின்ற ஒரு கவிதையை இங்கு தருகிறேன்.

தெருப்பாடகன்

ஓற்றி ஓற்றி எடுத்தும்

சிவப்பாய் கசிந்தது காயம்.

சுற்றி நின்ற கூட்டத்தின் நிழலால்

காயம் சரியாய் தென்படவில்லை.

சற்றே உற்று தெளிவாய்ப் பார்த்ததில்,

சின்னக் குழிவு, பிடரியின் நடுவில்.

விட்டுவிட்டு வரும் சிவப்புக்கு நடுவே,

தட்டுத்தட்டாய் துருத்தியதெனும்பு,

ரத்தச் சகதியில் சுற்றி நின்றவர்

காலணி செய்த ரண ரங்கோலி.

பேக்குவரத்தக் கிடைஞ்சலில்லாமல்

ரோட்டின் ஓரம் நகர்த்தினோம் அவனை.

பேண்ட்டுப் பையில் பர்ஸும் இல்லை,

யார் எனக் கேட்டால் பதிலும் இல்லை.

இரண்டு கட்டையில் காந்தாரத்தில்

ஸ்குதி பிசகாமல்

கேட்டவைக்கெல்லாம் ஸ்வரமாய் பிடித்தான்.

“நிறைய ரத்தம் பிழைப்பது கஷ்டம்”

வேடிக்கை பார்க்கும் பெரியவர் சொன்னார்.

அது கேட்டதுபோல்

அவன் பாடிவ ஸ்வரத்தை

மாற்றிப் பாடினான்.

கீழ் ஸஜ்ஜமத்தில்

“கா”வை நிறுத்தி “சா”வென்றிசைத்தான்.

அடுத்து கேள்விகள் அனைத்திற்கும்

அவன் “சா” “கா” என்றான்

ஸ்குதிப் பிழையின்றி.

“பாட்டுக் கலைஞன்”

கூட்டத்தில் ஒருவர் புதிர் விடுத்தார்.

அதுவும் கேட்டதுபோல் அவன்

இசைக்கும் ஸ்வரத்தை

உடனே இழுந்தான்.

வெற்றுச் சொல்லாய் “சா” எனச் சொன்னான்.

“செத்தான் என்பதன் பகுதி “சா”வேதான். இவன் தமிழன்”

என்றார் மனமகிழ்ந்த ஓர் தமிழாசிரியர்.

பக்கத்தாரில் மருத்துவ வசதி,

பாதி வழியிலே உயிர் பிரிந்ததினால்,

காய்கறி லாரியில் ஊர்வலம் போனான்.

சுற்றி நின்றதால் சுற்றமா என்ன?

அவரவர் வீட்டிற்குப் புறப்பட்டுப் போனோம்.

என்றோ வானொலி கீதம் இசைக்கையில்

அல்லது பச்சைக் காய்கறி விற்கும் சந்தையில்

“சா” “கா” என்றவன் நினைவு கிளம்பும்.

ஜீரம் விடும் வேளையில்

வெந்நீர் குளியலில் படுக்கைவிட்டு

மீண்ட களிப்பில்

“சா” “கா” என்று நானும் பாடி,

அவன் காந்தாரத்தைக் கொப்பளித்துமிழ்வேன்.

இடித்தவன் தவிர மற்றவர் யார்க்கும்

மனதளவிலே பாதிப்பில்லை.

குற்ற உணர்வும

மற்ற வியாதிபோல்

அவ்வளவாகத் தொற்றுவுதில்லை.

வண்ணநிலவன் பெயரைப் பார்த்தபோது இன்னொரு

ஞாபகம். வண்ணநிலவன், கமல், ருத்ரைய்யா மூவரும் கூட்டாக

இணைந்து செயற்பட்டு வெளிவந்த “அவள் அப்படித்தான்”

திரைப்படத்தை சில தினங்களுக்கு முன்னர் பார்த்தேன். முன்னர்

சிறு வயதில் பார்த்த, மெல்லிய கீறாக மனமேற்பரப்பில் நிலைத்

திருந்த அப்படத்தை மீண்டும் பார்த்தபோது எவ்வளவு தைரிய

மான ஒரு கலைப்படைப்பு என்பதை சந்தேகத்திற்கிடமின்றி

உணர முடிந்தது. எழுபதுகளில் வெளிவந்த, பெண்ணுரிமை

பற்றிய சில ஆழமான கருத்துகளை விவாதிக்கின்ற இப்படம்

இன்றைக்கும் மிக உயர்ந்த ஸ்தானத்திலேயே நிற்கின்றது. பொது

ஊடகங்களில் காட்சிப்பொருளாகக் காண்பிக்கப்படுகின்ற பெண்

களைப்பற்றிய ஒரு விவரணப்படம் எடுக்கின்ற கலைஞனாக

வரும் கமல், அப்பெண்களைச் சந்திப்பதற்கான வாய்ப்பை

ஏற்படுத்தித் தரும்படி, விளம்பரக்கம்பனி நடத்துகின்ற தனது

நண்பனாகிய ரஜனியின் உதவியை நாட, அவர் தனக்குக் கீழே

வேலை செய்கின்ற ஸ்ரீப்ரியாவை அவருக்கு அறிமுகப்படுத்து

கிறார். காபரே டான்ஸர், விளம்பர மாடல்கள், சினிமாய் பாடகி,

சினிமா நடிகை முதலிய பல பெண்களை அவருடைய உதவியி

னால் சந்தித்து, அவர்களுடைய வாழ்க்கையின் துயரம் தேய்ந்த

பக்கங்களை எடுத்துக் காட்டும்போதே கமல் அதுபற்றி ஸ்ரீப்ரியா விடம் பல விடயங்களைப் பேசுகிறார். ஸ்ரீப்ரியாவின் வாழ்வில் ஏற்பட்ட அனுபவங்கள் அவரை ஒரு கடினமான தோற்றமுடைய பெண்ணாக மாற்றியிருக்க, அவரது இயல்புகளும், கருத்துகளும் கமலுக்குப் புதிராக இருக்கின்றன. எனினும் அவர் அவள்பால் ஈர்க்கப்படுகிறார். அவ்வாறே ஸ்ரீப்ரியாவும் கூட.

சினிமா நடிகையை, சினிமாப் பாடகியை சந்திக்கும் இடங்களில் கமல் வெளிப்படுத்துகின்ற இயல்பான நடப்பு அசர வைக்கும்படியாக உள்ளது. ஒரு நடிகனாக அன்றி, ஒரு கலைஞனாகவே கமல் அதில் எந்த அலட்டலும், ஆர்ப்பாட்டமும் இல்லாது வந்து போகிறார். சினிமாப் பாடகி ஜானகியைப் பற்றிப் பேசும்போது, “யார், மச்சானப் பாத்தீங்களா ஜானகியா?” என்று பக்கத்திலிருக்கும் பெண் கேட்க, “இல்லை சிங்காரவேலனே பாடிய ஜானகியைத்தான் எனக்குத் தெரியும்” என்று கமல் சொல்கிறார். சினிமா நடிகை ஒருத்தியிடம் “ஆண்களைக் கவர்வதற்காக இப்படி செயற்கையாக உறுப்புகளை அணிந்துகொண்டு நடப்பது உங்களுக்கு ஒருமாதிரியாக இல்லையா?” என்று தயங்கித் தயங்கிக் கேட்கிறார். இந்த இடங்களில் எல்லாம் ஸ்ரீப்ரியா தனது அதிரடியான கருத்துகளை வெளிப்படுத்த, அவரை நெருங்கப் பயந்து கமல் அவ்விடத்திலேயே தனது மனதை மறைத்துக் கொள்கிறார். அவர் வந்த வேலை முடிகிறது. ஊருக்குச் செல்லும்போது அதிகம் குழப்பமடைகின்ற கமல், இறுதியில் ஸ்ரீப்ரியா எதற்கும் பிடிக்கொடுக்காமல் நழுவுவே, அவரை ஒரு கூண்டில் அடைபட்ட புலியாக உருவகித்து, தனது தந்தை பார்த்த பெண்ணை மணந்து கொள்கிறார். “விமன்ஸ் லிப் பற்றித் தெரியாததன் காரணத்தால்தான் நீங்கள் மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறீர்கள்” என்ற கருத்தை இறுதியாக ஸ்ரீப்ரியா கமலின் மனைவியாக வரும் சரிதாவிடம் வெளியிடுகிறார். தனது மனதில் பல தடவைகள் எழுந்து, ஆர்ப்பரித்து எழுந்த அலைகள் மீண்டும் அலையெழுப்ப ஸ்ரீப்ரியா தனியே நிற்கிறார். அந்த அலைகளைக் கடந்து அவர் மீண்டும் உயிர்த்தெழுவார் என்ற நம்பிக்கையுடன் கமல் அவரைக் கடந்து போகிறார். எழுபதுகளின் இறுதியில் வெளிவந்த கறுப்பு வெள்ளைப் படமாகிய இப்படம் இன்றைய நமது இளம் பெண்கள் கட்டாயம் பார்க்கவேண்டிய ஒரு படமாகும்.

அமரர் ஜெயகாந்தன் படத்தைப் பார்த்தபோது, இன்னும் ஒரு விடயம் சொல்லத் தோன்றுகின்றது. “குழுதம்” 27.04.2015. இதழில் ஜெயகாந்தனுடனான அவரது நட்பு பற்றிக் கேட்கப்பட்டபோது “அவர் அடக்கமாகி விட்டாலும் அவர் மீதான எனது வியப்பு அடங்கவில்லை” என்று தொடங்கும் கமல், மேலும் தொடர்ந்து சொல்கிறார்.

தனது நற்பணி இயக்க விழாவுக்கு ஜே.கே.யை சிறப்பு விருந்தினராக அழைத்திருந்தாராம். அவர் முன்னால் கட்டுப் பாடாக நடந்துகொள்ளவேண்டும் என்றும், மரியாதையாகப் பேசவேண்டும் என்றும் தனது இயக்க உறுப்பினர்களுக்குக் கூறியிருந்தாராம். ஜெயகாந்தன் வந்து கால்மேல் கால்போட்டு அமர்ந்திருந்தாராம். அவர் அருகில் கமல் அமர்ந்திருந்தாராம். தூரத்தில் இருந்து பார்ப்பவர்களுக்கு ஜே.கே.யின் கால் கமலின்மேல் படுவதுமாதிரி தெரியவே கூட்டத்திலிருந்த ஒருவர் சத்தமாக “டேய் ஜெயகாந்தா, காலை கீழே போடு” என்று கத்தினாராம். தனது மரியாதைக்குரிய மனிதரை இப்படி அவமானப்படுத்தியதைத் தாங்காமல் “நான் நன்றியுரை சொல்வதற்குள் கத்தியவரைப் பிடித்துக்கொண்டு வாருங்கள். இல்லாவிட்டால் இனி விழாவில் கலந்துகொள்ளமாட்டேன். எழுந்து போய்விடுவேன்” என்று கமல் கூறினாராம். அந்த

வாலிபனைத் தூக்கி வந்தார்களாம். அவனது கால் போலியோ வால் பாதிக்கப்பட்டிருந்ததாம். அவன் ஜெயகாந்தன் காலைத் தொட்டு மன்னிப்புக் கேட்கவே, அதைத் தடுத்த ஜெயகாந்தன் இவரிடம் திரும்பி “என்னாங்க இதுக்குப் போய்..” என்று தன்னிடம் கடிந்து கொண்டாராம். “அவன் சொன்னது அவருக்குத் தப்பாகப் படவில்லை. அவன் காலில் விழுந்தது தப்பாகத் தெரிந்தது. அதுதான் அவரது பெருந்தன்மை! நான் ஜே.கே.யின் சிறப்புகளைச் சொல்லி அந்தச் சூழலை மாற்றினேன்” என்று கமல் தனது பேட்டியில் கூறியிருந்தார்.

இத்தனை விடயங்களையும் பகிர்ந்து கொள்ளத் தூண்டியது உங்களது சென்ற இதழ் கட்டுரை. நன்றி.

- கெகிராவ ஸஹானா

2) ஜீவநதி 106, ஆடி தெனியான் பவளவிழாச் சிறப்பிதழ் கிடைத்தது. தெனியானைப் பற்றி, அவரது கலை இலக்கிய சேவைகள் பற்றி, மிக விரிவாகவே அறிய முடிந்தது. ஜீவநதிக்கு என் நன்றி. தெனியானின் “தோற்ற மயக்கங்கள்” சிறுகதை நன்றாகவே உள்ளது; மொழிநடை, சொல்லும் விடயம் அனைத்தும்.

ஆத்மீகம் ஆழமானதும், வாழ்க்கையின் முழு உண்மையைத் தேடி நடத்தும் பெரும் பயணமுமாகும். தூரதிஷ்ட வசமாக நிலமானிய சமூக அமைப்பில் நிலவிய சாதிகளும் அதன் தொடர்ச்சியாக இன்றுவரை நிகழும் அநியாய அட்டூழியங்களும் சமயத்தின் பெயரிலேயே செய்யப்படுகின்றன. போலிச் சடங்குகளும், போலிச் சம்பிரதாயங்களும், போலி மரபுகளும், மனிதனைத் தூய்மைப்படுத்தாத, கோயில் சடங்குகளும், சம்பிரதாய வழிபாடுகளும், பல வேளைகளில் சமூகத்துக்கும், மனித குலத்துக்கும், உண்மைக்கும் எதிரான செயற்பாடுகளும் இன்றும் சமயம் என்ற பெயரில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. நாம் எவ்வளவுக்குப் போலியாக இருக்கிறோமோ, அவ்வளவுக்கு நாம் தொடும் அனைத்தும் போலியாக இருக்கும். ஜனநாயகம், பொதுவுடைமை, விடுதலைப்போராட்டம் அனைத்தும் பொய்யர்கள் கையில் போகும் போது போலியாகி விடுகிறது. அரசியல், சமயம் போன்ற எல்லாத்துறைகளிலும் போலியும், பொய்யமையுந்தான் ஆட்சி செலுத்துகின்றன. நிலமானிய, முதலாளித்துவ ஏகாதிபத்திய அமைப்புகளுக்கெதிராக உண்மையாகப் பயணம் செய்பவர் சிலரே. அந்தச் சிலர் தலைவர்களாகும் போது தான் உண்மையான விடுதலை தித்திக்கும். விடுதலை புறும் சார்ந்ததாக மட்டும் இருக்க முடியாது. “அகம்” சார்ந்ததாகவும் இருக்க வேண்டும்.

அகமும் புறமும் சீராக இணைந்து செயற்படுவதே உண்மையான விடுதலை.

தெனியான் இன்னும் பல்லாண்டுகள் வாழ்ந்து அவர் சார்ந்த அனைத்துத் துறைகளிலுமே நிறைய சாதிக்க வேண்டும்.

- இ.ஜீவகாருண்யன்

3) ஜீவநதி மாத இதழின் ஈழத்துப் பெண் எழுத்தாளர் சிறப்பிதழ் ஈழத்துக் கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகையான ஜீவநதியின் நூறாவது இதழ் சில மாதங்களுக்கு முன் என் கைகளை எட்டியமை மட்டற்ற மகிழ்ச்சி. இந்த விடுமுறையில் நான் படித்து முடிக்க வேண்டிய புத்தகங்களோடு என் மேசையில் இருந்த ஜீவநதி அளவில் பெரியதாகவும் அழகாகவும் இருந்தது. மேசையைக் கடந்து செல்லும் போதெல்லாம் எப்போது என்னைப் படிக்கப்போகிறாய் என்று ஒவ்வொரு நாளும் என்னைக் கேட்ட வண்ணம் இருந்தது. இவ்விதழின் அழகான அட்டைப்படமும் அதன் உள்ளடக்கமும் வாசிக்கத் தூண்டியது. என் வேலைப்பளு

காரணமாக இப்போதுதான் படிக்கும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது.

இவ்விதழ் 46 பெண்கவிதைகள், 33 சிறுகதைகள், 29 பெண் சார்ந்த கட்டுரைகள், 90 பெண் ஆளுமைகள் பற்றிய கட்டுரைகள், 17 பெண் படைப்பாளிகள் பற்றிய சிறுகுறிப்புகள் அத்துடன் பெண் போராளி வெற்றிச்செல்வியின் குறுநாவல் என 574 பக்கங்களில் பிரமாண்டமாக அமைந்துள்ளது. ஈழத்துப் பெண் படைப்பாளர் சிறப்பிதழாக வெளியான இவ்விதழ் பெண் எழுத்தாளர்களைக் கௌரவித்து வெளிக்கொணரும் நோக்கில் வெளியிடப்பட்டதென்பது மகிழ்வுக்குரியது.

இவ்விதழ் பேராசிரியர் சபா யெயராசாவின் “தமிழ்ச் சூழலிற் பெண்ணியம்” எனும் கட்டுரையில் தொடங்கி முன்னாள் போராளி தமிழினியின் இலக்கியத்தைப் பற்றிய ஆய்வேடு முற்றுப்பெறுகிறது. நான் அறிந்திராத எத்தனையோ மூத்த பெண் கவிஞர்கள், எழுத்தாளர்களின் திறமையையும் துணியையும் படித்து வியந்துபோனேன்.

பெண்கள் பலர் அன்றும் இன்றும் திறமைகள் இருந்தும் மறைக்கப்படுகிறார்கள் அல்லது மழுங்கடிக்கப்படுகிறார்கள். பெண்ணானவர் பிரசவிக்கும் இயந்திரமாகவும் உணவாக்கும் இயந்திரமாகவும் இன்றும் சமூகத்தால் நோக்கப்படுகிறாள். அத்துடன் பல பெண்கள் அவர்களாகவே குடும்பச்சுமைகளால் ஒதுங்கிப்போவதும் கண்கூடு.

பெண் அடுக்களையில் உலாவி அகப்பை பிடிப்பவள் மட்டுமல்ல. தன் பிரச்சனையையும் சமூகப்பிரச்சனையையும் பேனாவானும் துப்பாக்கியானும் கூட எதிர்கொள்ளக்கூடிய துணிவும் உள்ளவளென இவ்விதழில் வெளியாகியுள்ள படைப்புகள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. பெண்ணின் பிரச்சனைகள், திறமைகள் பற்றிச் சொல்வதோடு, சங்ககாலம் முதல் இன்று வரையான பெண் வெவ்வேறு காலகட்டங்களில் சமூகத்திலும் வெவ்வேறு துறைகளிலும் கால சமுற்சியில் சிக்கலூட்ட பெண்ணின் கலாச்சாரம், புரிதலற்ற பெண்ணியம், பெண்களின் முன்னேற்றம் போன்ற பெண்சார் விடயங்களைத் தொட்டுச் செல்கிறது இந்தச் சிறப்பிதழ். ஜீவநதியின் நூறாவது இதழில் ஈழத்துப்பெண், புலம்பெயர் பெண், மலையகப்பெண், போராளிப் பெண் என பெண் சமூகத்தின் பல்வேறு அடையாளங் களை வெளிப்படுத்தும் வண்ணம் படைப்புகளுடாகக் காணமுடிகிறது.

இவ்விதழில் எழுதப்பட்டுள்ள 29 பெண்சார் கட்டுரை களும் காத்திரமானவை ஆளுமைமிக்க 29 எழுத்தாளர்களால் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. இதிலுள்ள உள்ள ஒவ்வொரு கட்டுரையும் ஒவ்வொரு அழகு. பெண் ஆளுமைகளைப் பற்றிய பெண்ணியக் கட்டுரைகளைப் பெண்களும் எழுதியிருந்தாலும் ஆண்களே கூடுதலாக எழுதியுள்ளனர். எழுதிய ஆண்களின் ஆளுமைகளையும் அவர்கள் பெண்களுக்குக் கொடுக்கும் மதிப்பையும் உணரமுடிவதோடு, பெண் இன்னும் ஆண்கள் விற்கு எழுத்துத்துறையில் சிறப்பான பங்களிப்பை அளிக்க வில்லை என்றே இவ்விதழும் சான்று பகர்கிறது எனலாம்.

இவ்விதழில் உள்ள எல்லா படைப்புகளையும் காத்திர மான ஆக்கங்களாகவே நான் உணர்கிறேன். இங்கே எழுதப் பட்டுள்ள பல படைப்புகள் போர்ச் சூழலைக் கருவாகக் கொண்டிருக்கின்றன எனினும், போரை வெவ்வேறு கோணங்களில் நோக்கப்பட்ட படைப்புகளாக அவை அமைந்துள்ளது குறிப்பிடத் தக்கது. தமிழ்ப் போர் இலக்கிய வரலாற்றில் களமாடியவர்கள் இலக்கியம் படைத்ததாக நான் அறியவில்லை. முதன்முதலாக ஈழப் போரிட்தான் போராளிகளும் போர் இலக்கியத்தைப் படைத்துள்ளனர் என்பதைப் பேராசிரியர் செ. யோகராசா தன் கட்டுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளமை கோடிட்டு காட்டப்படவேண்டிய ஒன்றாகும்.

அனுபவித்துப் படைக்கும் இலக்கியம் உயி உயிப்புள்ளதாக இருக்கும். அதேபோல் ஈழப்போர் இலக்கியத்தில் போலக்களம் கண்ட போராளிகளின் அனுபவ உணர்வுகளை ஜீவநதியின் நூறாவது இதழிலும் காணமுடிகிறது. தமிழ்க்கவி வெற்றிச்செல்வி, தமிழினி போன்ற பல பெண்போராளிகளின் படைப்புகள் இடம் பெற்றிருப்பதோடு பேராசிரியர் செ. யோகராசாவின் “போராளி களின் கவிதைகள் சில அவதானங்கள்” என்ற கட்டுரையிலும் காணமுடிகிறது. பாரதி என்ற பெண் போராளி தன் தேசத்தின் மீதுள்ள நேசத்தை வெளிப்படுத்தும் விதமாக,

“...இருண்டு போயிருக்கும் என் தேசத்தில் ஏற்றப்படும் விடுதலைத்தீபத்துக்கு என் உயிரும் எண்ணெயாய் ஊற்றப்பட்ட வேண்டும் என் தேசமே குறிப்பெடுத்துக்கொள்...”

என்று எழுதியுள்ளார். அத்துடன் தன் நிலத்தை நேசிப்பதால் நிலவைக் கூட வெறுக்கும் இன்னொரு போராளி அம்புலியின் வரிகள் இவை

“...நான் எரிந்துகொண்டிருக்கிறேன் நீ மட்டும் தன்மையாய் வானத்தடாகத்தில் விளையாடி மகிழ்கிறாய் நிலவே நீ மறைந்துவிடு நான் இருளுக்குள்ளால் ஒளி தேட வேண்டும்...”

தான் ஒளிந்திருந்து எதிரியைத் தாக்குவற்காக நிலவை வெறுத்து ஒளிந்துவிடச் சொல்லி, தன் மண்ணுக்கு ஒளியூட்டும் தியாகச்சுடர்களில் ஒன்றாய் தானும் இருக்க விரும்புகிறாள். இவ்வாறு உயிர்ப்புள்ள பல படைப்புகளைப் போராளிப் பெண்களிடம் மட்டுமன்றி மேலே குறிப்பிட்ட வெவ்வேறு சமூகத்துப் பெண்களுடைய படைப்புகளிலும் காணமுடிகிறது.

இவ்விதழில் உள்ள பெண் ஆளுமைகளின் வரலாற்றி னையும் அவர்களின் ஆக்கங்களையும் படிக்கும்போது எனக் குள்ளம் மேலும் எழுதவேண்டும் என்கிற உத்வேகம் பிறக்கிறது. இவ்விதழில் உள்ள 90 பெண் ஆளுமைகளில் நக்கீரன் மகளாகிய என்னைப் பற்றிய கட்டுரையும் என் கவிதைகளும் இடம்பெற்றுள்ளமை உவகையளிக்கிறது. என்னையும் தெரிவு செய்த ஜீவநதி ஆசிரியர் பரணீதரனுக்கும் என்னைப்பற்றிய கட்டுரையை எழுதியுள்ள வளரி கவிதை இதழ் ஆசிரியர் அருணாசுந்தரராசன் அவர்களுக்கும் என் உளமார்ந்த நன்றிகள்

எமக்குத் தெரியாத எத்தனையோ பெண் படைப்பாளர் களின் படைப்புகளை எம்மிடம் சேர்த்த பெருமை ஜீவநதிக்குண்டு.

பல படைப்புகளைக் கொண்ட இவ்வரிய இதழ், கலை இலக்கிய வரலாற்றில் என்றும் பேசப்படவேண்டியதுடன் பாது காக்கப்படவேண்டிய பெட்டகமாகும். பலர் இதை வாங்கிப் படித்துப் பயனுற வேண்டும். பெண்கள் சிறப்பிதழ் என்ற காரணத்தால் குறிப்பாக பெண்கள் படிக்கவேண்டும். பல் எடுத்துக்காட்டான இலக்கியம் பெண்களைப்பற்றி அறிந்து முன்னேற வழிவகுக்கும். இவ்விதழில் உள்ள படைப்புகள் அனைத்தும் அறிவுக்கு விருந்தாகும் என்பதில் ஐயமில்லை. பெண்களை ஊக்குவிக்கும் சமூகச் சிந்தனையுள்ள இது போன்ற இதழ்களை வாங்கிப்படித்து ஊக்குவிப்பது தமிழ்ச்சமூகத்திலுள்ள எமது கடமையுமாகும்.

ஜீவநதி இதழைப் படித்து அதைப்பற்றி பதிவிடுவதே கடினமெனில் இவ்விதழை தொகுத்து வெளியிடுவதில் எதிர் கொண்ட சிரமங்களை ஓரளவேனும் புரிந்துகொண்டு பிரதம ஆசிரியர் பரணீதரனையும் இதழ் குழுவினரையும் மனதாரப் பாராட்டுகிறேன். ஜீவநதி தனக்கான இலக்கியவழியில் வுற்றாது என்றும் ஒடிக்கொண்டிருக்க வேண்டும் என மனமார வாழ்த்து கிறேன் குறித்த நேரத்திற்கு எனக்கு இதழை அனுப்பி வைத்தமைக்கு என் நன்றியையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

- நக்கீரன் மகள் (டென்மார்க்)

July 31 at 3:20am Jasmin Kennedy (Facebook)

പ്രാർത്ഥനാ രീതി

പ്രാർത്ഥനാ രീതികൾ
പ്രാർത്ഥനാ രീതികൾ

പ്രാർത്ഥനാ രീതികൾ
പ്രാർത്ഥനാ രീതികൾ

പ്രാർത്ഥനാ രീതികൾ
പ്രാർത്ഥനാ രീതികൾ

പ്രാർത്ഥനാ രീതികൾ
പ്രാർത്ഥനാ രീതികൾ

உங்கள் இல்லங்களில் நடைபெற
இருக்கும் மங்களகரமான
நிகழ்வுகளுக்கு...

மதி கலர்ஸ்

தருமண அழைப்ப்தழ்
காட்சியறை

MATHI
COLOURS

WEDDING CARD SHOW ROOM

15/2, Murugesar Lane, Nallur, Jaffna.

T.P: 021 2229285, 077 7222259

இச் சஞ்சிகை அவ்வாறு கையகப் பிள்ளியீடு உரிமையாளர் கணபதி கு. காமணி அவர்களால் மதி கலர்ஸ் நிறுவனத்தில் அச்சிடல் பிள்ளியிடப்பட்டது.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org